

ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ
ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ

ΜΙΑΣ

ΑΓΙΟΜΑΧΟΥ ΜΟΝΑΧΗΣ

Παντελής ἀναίρεσις ὅλων τῶν παρανοήσεων, διαστροφῶν καὶ πλαστογραφιῶν τῶν περιεχομένων εἰς τὰ κατὰ τοῦ ἁγίου τοῦ αἰῶνος μας Νεκταρίου τοῦ θαυματουργοῦ βλάσφημα βιβλία τῆς Μαγδαληνῆς Μοναχῆς: α) «Ὁ Νεκτᾶριος Κεφαλᾶς εἶναι εἰκονομάχος, εἶναι λατινόφρων, εἶναι οἰκουμενιστῆς» καὶ β) Ἐπιστολή... πρὸς ἱερομόναχόν τινα ἐπιμένοντα εἰς τὴν «ἀγιότητα» Νεκταρίου Κεφαλᾶ, τοῦ καὶ Πενταπόλεως».

ΑΘΗΝΑΙ 1976

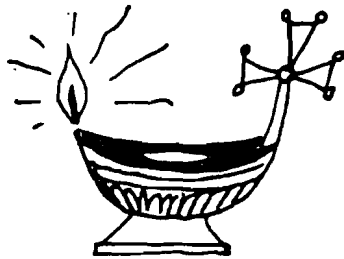
ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ
ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ

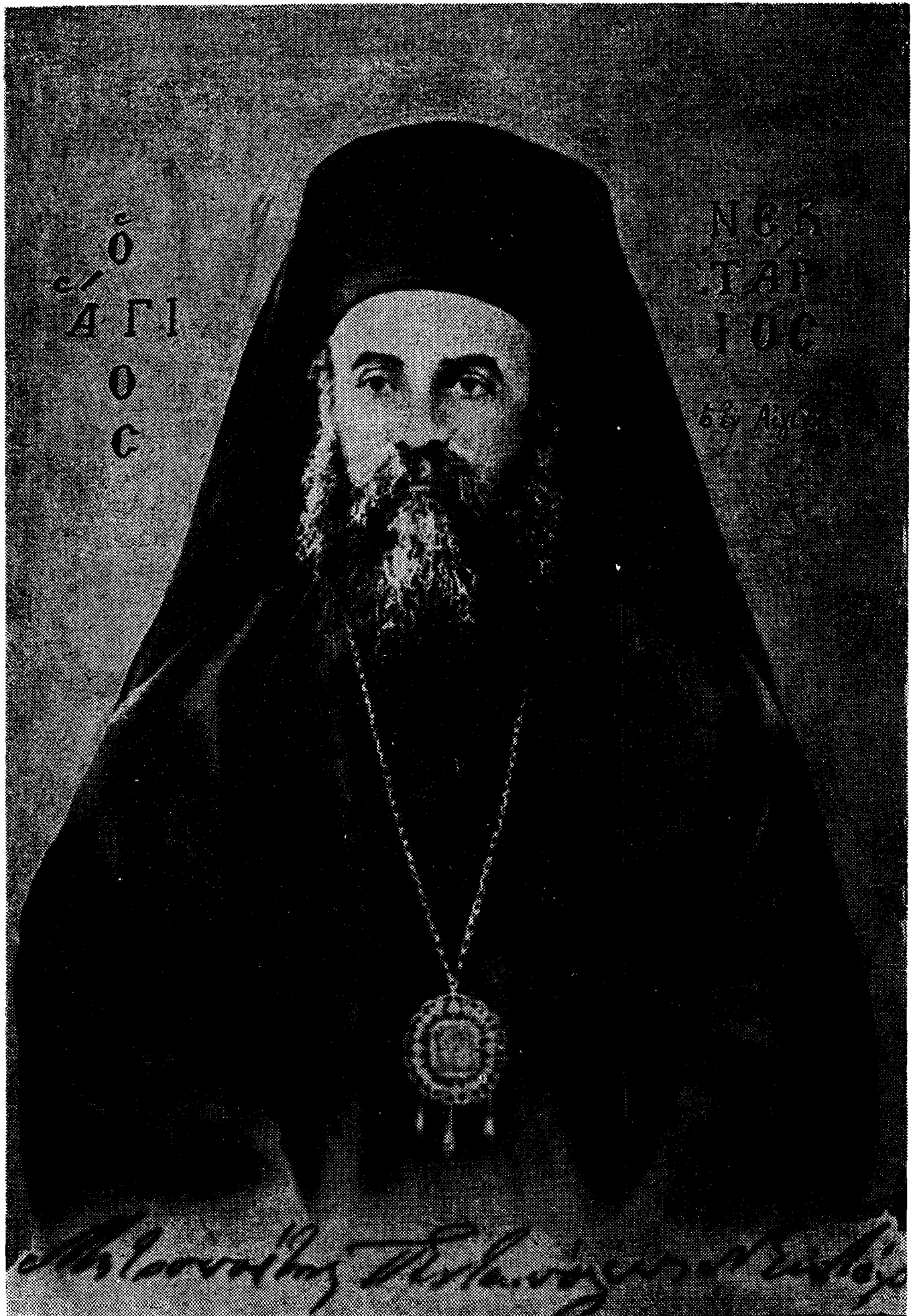
ΜΙΑΣ

ΑΓΙΟΜΑΧΟΥ ΜΟΝΑΧΗΣ

Παντελής ἀναίρεσις ὄλων τῶν παρανοήσεων, διαστροφῶν καὶ πλαστογραφιῶν τῶν περιεχομένων εἰς τὰ κατὰ τοῦ ἁγίου τοῦ αἰῶνος μας Νεκταρίου τοῦ θαυματουργοῦ βλάσφημα βιβλία τῆς Μαγδαληνῆς Μοναχῆς: α) «Ὁ Νεκτάριος Κεφαλᾶς εἶναι εἰκονομάχος, εἶναι λατινόφρων, εἶναι οἰκουμενιστῆς» καὶ β) Ἐπιστολή... πρὸς ἱερομόναχόν τινα ἐπιμένοντα εἰς τὴν «ἀγιότητα» Νεκταρίου Κεφαλᾶ, τοῦ καὶ Πενταπόλεως».

ΑΘΗΝΑΙ 1976

«Διὰ τῆς τῶν Εἰκόνων ἀναστηλώσεως κατεπαλεμήθη νεωτερισμός τις ὅλος ξένος τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ καὶ φρόνημα ἐσφαλμένον ὑπονομεῦον τὴν τῆς Ἐκκλησίας Ὁρθοδοξίαν». Ἅγιος Νεκτάριος ἐν τῷ περὶ Συνόδων ἔργον αὐτοῦ, σελ. 203, ἔκδ. β' 1972.

Ἄγαπητέ μοι ἐν Χριστῷ ἀδελφέ π. Ἀκάκιε, εὐλο-
γεῖτε.

Μὲ πόνον ψυχῆς ἀνέγνωσα τὴν τελευταίαν σου ἐπιστολὴν
καὶ σπεύδω νὰ σοῦ ἀπαντήσω, ὅσον τὸ δυνατόν σαφέστε-
ρον καὶ περιληπτικώτερον, διότι τὸ θέμα τυγχάνει ἄρ-
κούντως σοβαρόν. Δικαίως ἐταράχθης, ἀδελφέ, ἀπὸ
τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ βιβλίου τῆς Μοναχῆς Μαγδαληνῆς,
τὸ ὁποῖον γέμει ὕβρεων καὶ ἀνυποστάτων κατηγοριῶν κα-
τὰ τοῦ νεοφانوῦς φωστῆρος, Νεκταρίου τοῦ ἐν Αἰγίνῃ.
Καὶ τὸ θλιβερώτερον εἶναι ὅτι, καλυπτομένη ὄπισθεν ἀ-
ναριθμήτων πλαστογραφῆσεων καὶ διαστρόφων ἐπιχει-
ρημάτων προσπαθεῖ νὰ πληροφορήσῃ τὸν ἀναγνώστην
τῆς ὅτι «ὁ Νεκτᾶριος Κεφαλαῖς προδίδεται ὡς γνήσιος
εἰκονομάχος καὶ αἵρετικὸς ἀπὸ τὰ συγγράματά του»! (σ.
27), ἐννοῶν τὰ ἔργα του: α) «Μελέτη ἱστορικὴ περὶ τῶν
αἰτίων τοῦ Σχίσματος» καὶ β) «Αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνο-
δοι τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας». Ἐπειδὴ λοιπὸν ὄχι
μόνον ἡ δσιότης σου ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι εὐσεβεῖς — ὡς
καλῶς γνωρίζω — ἐταράχθησαν ἐκ τῆς ἀνωτέρω μελέ-
της, διὰ τοῦτο σοῦ ἀποστέλλω τὴν παροῦσαν **ΑΝΑΙΡΕ-
ΣΙΝ**, μὲ τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα νὰ προλάβωμεν, τὸ δυνα-
τόν, τὴν περαιτέρω ἐξάπλωσιν τῶν δῆθεν αὐθεντικῶν,
τῆ δὲ ἀληθείᾳ, πεπλανημένων φρονημάτων τῆς ἱεροκα-
τηγόρου.

Καὶ κατὰ πρῶτον, σχετικῶς μὲ τὸν γενικὸν χαρακτη-
ρισμὸν τοῦ βιβλίου, σὲ πληροφοροῦ ὅτι, τοῦτο στερεῖται τε-
λείως οὐ μόνον τῆς ἀμερολήπτου καὶ ἀντικειμενικῆς, ἀλ-
λὰ πολὺ περισσότερον τῆς ἐπιστημονικῆς κριτικῆς, παν-

τοῦ κυριαρχοῦντος τοῦ ἀλόγου πάθους καὶ τῆς ἐμμόνου προσπαθείας ν' ἀποδειχθῆ ὁ ἅγιος αἰρετικὸς καὶ συνεπῶς καταφρονητέος ὑπὸ τῶν πιστῶν ὡσεὶ «ἀποδιοπομπαῖος τράγος», ὡς τολμᾷ νὰ τὸν χαρακτηρίσῃ ἀναισχύντως ἐν σελ: 256 τοῦ ἀθλίου πονηματίου τῆς! Πρὶν δὲ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν δῆθεν κακοδόξων ἐκφράσεων τοῦ ἁγίου, σοῦ προλέγω ὅτι, διὰ νὰ κρίνωμεν οὐχὶ «τὴν κατ' ὄψιν» ἀλλὰ τὴν «δικαίαν κρίσιν» θὰ πρέπει νὰ γνωρίσωμεν καλῶς, διὰ μέσου τῶν λοιπῶν ἔργων του, ὡς καὶ αὐτῆς τῆς ἀλληλογραφίας καὶ συνόλης βιοτῆς του, τὸ ἀληθὲς πιστεύω τοῦ θαυματουργοῦ ἱεράρχου περὶ τῶν ἐξεταζομένων θεμάτων, καὶ νὰ μὴ ἀρκεσθῶμεν εἰς τὰς κατὰ πονηρὰν ἐκλογὴν περικοπὰς πὺν παραθέτει ἡ Μοναχὴ, ἡ ὁποία κακοβούλως, ὅταν δὲν διαστρέφῃ κατὰ τὴν ἐρμηνείαν των τοὺς λόγους του, περικόπτει αὐτοὺς τεχνηέντως, διὰ νὰ μὴ τὸν ἐμφανίσουν εἰς τὸν ἀναγνώστην ὀρθοδοξότατον, καὶ συνεπῶς ἅγιον!

Εἰσαγωγικῶς ἐπίσης σοῦ τονίζω ὅτι, τὸ περὶ Συνόδων εἰδικῶς ἔργον τοῦ ἁγίου, καὶ δὴ τὰ περὶ τῆς Εἰκονομαχίας κεφάλαια, δὲν περιέχει κείμενον ἀπλοῦν, ὡς εἶναι π.χ. τὰ ἀπ' ἄμβωνος κηρύγματα, ἀλλ' αὐστηρῶς ἐπιστημονικόν, ἐξετάζον μίαν τῶν σκοτεινοτέρων περιόδων τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἐθνικῆς ἡμῶν ἱστορίας, καὶ κατὰ συνέπειαν ὁ ἅγιος ὑπεχρεοῦτο νὰ μὴ παραθεωρήσῃ τὰς ἐν προκειμένῳ ἀπόψεις τῶν εἰδικῶν καὶ δὴ τῶν ὀρθοδόξων, τῶν ὁποίων κορυφαῖος τότε ἐτύγχανε ὁ ἐθνικός μας ἱστορικὸς Κ. Παπαρρηγόπουλος. Παρὰ ταῦτα, ὁ κατὰ τὰλλα μέγας ἱστορικὸς τὰ περὶ εἰκονομαχίας κεφάλαιά του συγγράφει μετὰ τινος προκαταλήψεως κατὰ τῶν εἰκονοφίλων καὶ τοῦ Μοναχισμοῦ, ἐπιθυμῶν νὰ δικαιολογήσῃ ἀπάσας σχεδὸν τὰς πράξεις τῶν τότε αὐτοκρατόρων. Μὲ αὐτὸ πὺν γράφω δὲν θέλω νὰ εἶπω ὅτι πάντοτε ἀποτυγχάνει εἰς τὰς κρίσεις του, ἀλλὰ νὰ ἐκφράσω τὴν κλίσιν του πρὸς τὴν τάξιν τῶν εἰκονομάχων καὶ τὸν ὑπερτονισμόν ὑπ' αὐτοῦ τῶν τότε ἐκτρόπων τῆς λα-

τρείας καὶ τοῦ Μοναχισμοῦ, τὰ ὁποῖα κατ' αὐτὸν ὑπῆρξαν ἢ κυρία αἰτία ἢ δημιουργήσασα τὴν μεταρρυθμιστικὴν κίνησιν τοῦ 8ου καὶ 9ου αἰῶνος. Ἐν τούτοις ἡ θεωρία αὕτη τοῦ μεγάλου ἱστορικοῦ ἐκρίθη τὴν σήμερον τοῦλάχιστον «ὑπερβολικὴ» καὶ προετάθησαν ἀντ' αὐτῆς 4 - 5 νέαι ἐξηγήσεις τοῦ φαινομένου τῆς εἰκονομαχίας - χωρὶς νὰ αἴρουν παρὰ ταῦτα ἀπάσας τὰς θέσεις τοῦ ἱστορικοῦ μας, σπουδαιότερα τῶν ὁποίων τυγχάνει ἡ τοῦ διασήμεου Σέρβου βυζαντινολόγου Ostrogorsky¹.

Ἀσφαλῶς κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς παρούσης **ΑΝΑΙΡΕΣΣΕΩΣ** θὰ κουρασθῆς ὀλίγον, διότι θ' ἀπαιτηθῆ ἱκανὴ προσοχὴ ἐκ μέρους σου πρὸς παρακολούθησίν της, ἀλλὰ μὴ λησμόνει ὅτι «τὰγαθὰ κόποις κτῶνται» καὶ ὅτι, ὅπως δι' ἰδρωτὸς κερδίζεται ὁ ἄρτος τῆς φυσικῆς μας ζωῆς, οὕτω διὰ μόχθου προσκτᾶται καὶ ὁ ἡδὺς ἄρτος τῆς ἀληθείας, διὰ νὰ ἐπαληθεύη πάντοτε τὸ τοῦ οὐρανοφάντορος «δυσθήρατος ὁ τῆς ἀληθείας λόγος». Σοῦ ἀναφέρω ἐπίσης ὅτι, ὅπου εἰς τὸ ἐξῆς θὰ παρατίθενται αἱ ὑπὸ ἐξέτασιν περικοπαὶ ἐκ τῶν ἔργων τοῦ ἁγίου Νεκταρίου, αἱ λέξεις ἢ φράσεις ποὺ θὰ σημειοῦνται μὲ ζωηρότερον μαῦρα στοιχεῖα θὰ εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖναι ποὺ θὰ ἔχη ἀ π ο σ ι ω π ῆ σ ε ι ἢ π ε ρ ι κ ὀ ψ ε ι ἢ ὀ σ ι ω τ ᾶ τ η συγγραφεύς προκειμένου νὰ διευκολύνθῃ εἰς

1. Κατ' αὐτὴν «ἡ εἰκονομαχία δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς σύγκρουσις μεταξὺ τοῦ ἑλληνικοῦ (εἰκονοφίλου) καὶ τοῦ ἀσιατικοῦ (εἰκονομαχικοῦ) πνεύματος. Ἡ νίκη τῶν εἰκονοφίλων δὲν ἦτο λοιπὸν μόνον νίκη τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τῆς αἱρέσεως, ἀλλὰ καὶ νίκη τοῦ ἑλληνισμοῦ κατὰ τῆς ἀσιατικῆς προσπάθειας ἐπιβολῆς ἐν τῷ Βυζαντινῷ κράτει», δεδομένου ὅτι οἱ εἰκονομάχοι αὐτοκράτορες Λέων Γ' καὶ Λέων Ε' εἶχον ἀντιεθνικὰς ἀντιλήψεις παραπλησίας πρὸς τὰς τῶν Ἰουδαίων, Ἀράβων καὶ ἀνατολικῶν αἰρετικῶν, ὡς προερχόμενοι ἐξ ἐκείνων τῶς μερῶν.

Λεπτομερεῖας ἀνάγνωθι εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Περί Οἰκουμηνικῶν Συνόδων ἔργου τοῦ ἁγίου (ἐκδόσις Β. Ρηγοπούλου, 1972, σελ. 44 - 46). Ἐπι πῆ εὐκαιρίᾳ σοῦ συνιστῶ θερμότερα τὴν ἐκδόσιν τῶν **ΑΠΑΝΤΩΝ** τοῦ ἱλαροῦ πατρὸς τῆς Αἰγίνης, ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω ἐκδοτικοῦ οἴκου.

τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἀνιέρου σκοποῦ της, νὰ παρουσιάσῃ ἤτοι τὸν ἅγιον αἰρετικόν! Καὶ ἀρχίζομεν μὲ τὴν κατωτέρω περικοπήν, ἣτις ἀφορᾷ εἰς τὴν εἰκονομαχικὴν περιόδον.

* * *

1. Τὰ προύλαια τῶν... παρανοήσεων!

«Ἡ ἄμεσος πρὸς τοὺς ἁγίους λατρεία ἐπεσκίασεν ἐπὶ τέλος τὸ πρὸς τὸ ὑπέρτατον Ὄν αἴσθημα, καὶ διὰ τῶν ἀτοπημάτων τὰ ὁποῖα παρεισέφρησαν κατ' ὀλίγον· ἔνεκα τούτου ἡ θρησκεία ἐφθείρετο ὁσημέραι καὶ ἡ κοινωνία καθόλου περιέπιπτεν ἐπὶ μᾶλλον εἰς ποικίλην ὑλικὴν, ἠθικὴν καὶ διανοητικὴν ἔκλυσιν, εἰς τὴν ὁποίαν συνετέλεσεν ἡ τοῦ Ἔθνους ἡμῶν ἀργία, ἔνεκα τῆς καθ' ὅλον τὸ ἔτος μεγάλης πληθύος τῶν δεσποτικῶν, τῶν θεομητορικῶν ἑορτῶν, τῶν ἑορτῶν τῶν μεγάλων ἁγίων καὶ τῶν πολιτικῶν πανηγύρεων, καθ' ἃς πᾶσαι αἱ κοινωνικαὶ τάξεις ἀνεξαρτήτως ἀπησχολοῦντο· ἐντεῦθεν δι' ὄρμώμενοι οἱ Μωαμεθανοὶ καὶ Ἰουδαῖοι ἀπεκάλουν τοὺς Χριστιανοὺς εἰδωλολάτρας, ὡς ἀποδιδόντας εἰς πλεῖστα τῶν ἱερῶν ἀντικειμένων θαυματουργὸν δύναμιν, ὡς νοθεύσαντας τὸ ἀρχικὸν κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ ὡς μεταβαλόντας τὴν πίστιν εἰς δεισιδαιμονίαν».

«Ἡ μεταρρύθμισις αὕτη ἐπέβαλε χεῖρα τολμηρὰν ἐπὶ πάντα τὰ ἐλαττώματα, ὅσα ὑπέσκαπτον τὴν ἠθικὴν, τὴν ὑλικὴν καὶ τὴν διανοητικὴν τῆς κοινωνίας ἐκείνης δύναμιν, ἐπιχειρήσασα τὴν καθάρεσιν τῶν εἰκόνων, τὸν περιορισμὸν τῆς χρήσεως τῶν ἁγίων λειψάνων, τὴν περιστολὴν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μοναστηρίων, τὴν ἀπὸ τοῦ κλήρου ἀφαίρεσιν τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως, τὴν κατάργησιν τῆς δουλοπαροικίας καὶ τῆς δουλείας, τὴν μέχρι τινὸς καθιέρωσιν τῆς ἀνεξιθρησκείας, τὴν εἰς τὸν κοινὸν φόρον ὑποβολὴν τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ μοναστηριακῶν κτημάτων, τὴν ἐκ τῶν πραγμάτων ἀπομά-

κρυνσιν τῶν εὐνούχων, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. 'Αλλ' ἡ περίοδος τῆς μεταρρυθμίσεως αὕτη ἐπωνυμεῖται συνήθως ἀπὸ τῆς εἰκονομαχίας, διότι ἡ τῶν εἰκόνων κατάλυσις προσβαλοῦσα τὰς πλειοτέρας ἕξεις καὶ τὰ περισσότερα συμφέροντα κατέπληξε ζωηρότερον τὴν φαντασίαν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐπεσκίασε πάντα τὰ λοιπὰ γεγονότα». (M 15,28· N 177-9· Π 48/9,52,56)².

Ὡς ἀνέγνωσ, ἐνταῦθα ὁ ἅγιος Πενταπόλεως ἀναφέρεται εἰς τὰς ἐκτροπὰς ποὺ προεξένησεν οὐχὶ ἡ πρέπουσα καὶ ἀναγκαῖα τιμητικὴ προσκύνησις τῶν σεπτῶν εἰκόνων καὶ ἁγίων λειψάνων, ἀλλ' ἡ ἀντικανονικὴ λατρεία, αὐτῶν. Τοῦτο εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα, οὐ μόνον τὴν δημιουργίαν ἱκανῶν δεισιδαιμονιῶν παρὰ τῷ λαῷ καὶ τῷ κλήρῳ³ ἀλλὰ καὶ τὴν νοθεῖαν τοῦ γνησίου πνεύματος τῆς χριστιανικῆς λατρείας τε καὶ πίστεως, μὲ ἀποτέλεσμα οἱ Ἰουδαῖ-

2. M = Μαγδαληνή, N = Ἀγ. Νεκτάριος, Π = Παπαρρηγόπουλος. Οἱ ἀριθμοὶ δηλοῦν τὰς ἀντιστοιχοῦσας σελίδας. Εἰς τὴν παροῦσαν ANAIPESIN εἴχομεν ὑπ' ὄψει διὰ μὲν τὴν Ἱστορίαν τοῦ Σχίσματος τὴν Α' καὶ μοναδικὴν ἔκδοσιν, διὰ δὲ τὴν συγγραφὴν τοῦ ἁγίου περὶ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων τὴν ὠραιοτάτην β' ἔκδοσιν τοῦ Β. Ρηγοπούλου. Ἐκ δὲ τῆς ἱστορίας τοῦ Παπαρρηγοπούλου τὴν ἔκδοσιν ΦΑΝΟΣ, τόμον Ε'.

3. «Καὶ ἡ θαυματουργὸς αὕτη ἰδύναμις μετεβιβάσθη ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἀντικειμένων εἰς ἕτερα ἡκίστα ἱερά, δι' ὧν οἱ πολλοὶ αἰωνίζοντο, καὶ φαρμακείαις καὶ κληδωνισμοῖς καὶ ἐπιφθαῖς ἐχρῶντο ἐν μέσῃ ἑορτῇ τοῦ Πάσχα, ὡς ἐκτραγωδεῖ ὁ Χρυσόστομος. Τὸ δὲ χεῖριστον, καὶ οἱ ἱερεῖς μετεχειρίζοντο καὶ ὑπέτρεφον τὰ τοιαῦτα ἀτοπήματα, διὸ ἡ ἐν Λαοδικεῖα σύνοδος ἠναγκάσθη νὰ ἐρίσῃ: «ὅτι οὐ δεῖ ἱερατικούς ἢ κληρικούς μάγους ἢ ἐπααιδούς εἶναι, ἢ μαθηματικούς ἢ ἀστρολόγους, ἢ ποιεῖν τὰ λεγόμενα φυλακτήρια». Τελευταῖον... αἱ προλήψεις αὗται ἐπὶ τοσοῦτον ἐξετραχηλίσθησαν, ὥστε ὁ χρονογράφος Θεοφάνης ἱστορεῖ, ὅτι ἐν ἔσει 716 πολιορκουμένης τῆς Παργάμου ὑπὸ τῶν Μωαμεθανῶν, οἱ κάτουκοι τῆς πόλεως ταύτης κατ' εἰσήγησιν μάγου τινός, ἀνέτεμον γυναῖκα ἐπίτοκον, καὶ λαβόντες τὸ βρέφος, καὶ ἐπὶ κακιάδου ἐφήσαντες εἰς τὴν τοιαύτην θεοβιδέλυτον θυσίαν πάντες οἱ πολεμεῖν βουλόμενοι τὰ μανίκια τῆς ιδεξιᾶς χειρὸς αὐτῶν κατέβαψαν, ἐξ οὗ γνωστὸν ἤδη εἶναι ὅτι δὲν διεκωλύθη ἡ ὑπὸ τῶν πολεμίων ἄλωσις τῆς πόλεως». (Π, σ. 50 - 51).

οι καὶ Μωαμεθανοὶ νὰ εὐρίσκουν ἔτι πλέον λόγον ὅπως χλευάζουν ἡμᾶς ὡς εἰδωλολάτρας. Τοῦτο ἔπρεπε πλὴν τῶν ἀνωτέρω λόγων, ἀλλὰ καὶ διὰ λόγους καθαρῶς ἱεραποστολικούς νὰ σταματήσῃ, δεδομένου ὅτι ἱκανοὶ ἐξ αὐτῶν ἠσπάζοντο συνεχῶς τὸν Χριστιανισμόν.

Ἄναφερόμενος δὲ ὁ θαυματουργὸς τοῦ αἰῶνος μας εἰς τὰ μέτρα πὸν ἔλαβον οἱ εἰκονομάχοι πρὸς κατάπαυσιν τῶν ἐ λ α τ τ ω μ ά τ ω ν τῆς τότε κοινωνίας καὶ ἀριθμῶν σὺν αὐτοῖς (μέτροις) καὶ τὴν «καθαίρεσιν» τῶν εἰκόνων, δὲν πρέπει ἡμεῖς νὰ ἐρμηνεύσωμεν ὅτι δι' αὐτοῦ ὁ ἅγιος ἐπίστευεν ὡς ἐλάττωμα ΤΗΝ ΥΠΑΡΞΙΝ τῶν σεπτῶν εἰκόνων, ὡς καὶ τὴν προσκύνησιν αὐτῶν, ἀλλὰ τὴν ΔΑΤΡΕΙΑΝ αὐτῶν, ὡς πολλάκις τονίζει εἰς τὸ ἔργον του καὶ θὰ ἴδωμεν εἰς τὸ ἀμέσως ἐπόμενον κεφάλαιον, ἐνθα ὀνομάζων τὰς «καταχρήσεις τῆς θρησκείας» ἀριθμεῖ μετ' αὐτῶν καὶ τὴν «κατάργησιν τῆς τῶν εἰκόνων λατρείας». Τὸ αὐτὸ πράττει ἀναφερόμενος καὶ εἰς τὰς ἀγίας ἑορτάς, μὴ καταπολεμῶν ταύτας, ὡς παρανοοῦσα τοὺς λόγους του ἰσχυρίζεται ἡ ἀγιομάχος, ἀλλὰ κακίζων τὴν καθ' ὑπερβολὴν ἐπιτέλεσιν τούτων κατὰ τὴν ὑπ' ὄψει περιόδον, αἵτινες ὁμοῦ μετὰ τῶν πολιτικῶν πανηγύρεων, συμφώνως πρὸς τοὺς χρονογράφους, ἀπετέλουν τὴν κυρίαν ψυχαγωγίαν καὶ ἀπασχόλησιν τῶν Κωνσταντινουπολιτῶν, ἐνῶ οἱ ποικίλοι ἐχθροὶ των περιεπάτουν «κύκλω τῶν τειχῶν αὐτῶν»!

Ἐὰν ἀναλογισθῆς προσέτι: α) ὅτι ἡ Κων)λις εἶχε πληρωθῆ ἐξ ἱερῶν Μονῶν εἰς τὰς ὁποίας, δυστυχῶς, δὲν κατέφευγον πρὸς θεραπείαν τοῦ Θείου ἱκανοὶ ἐκ τῶν τότε προσερχομένων, ἀλλὰ πρὸς διεξαγωγὴν βίου εὐκόλου (N 17Σέξ. Π 44), β) ὅτι ἡ ἐκπαίδευσις τοῦ Κράτους ἀνήκε εἰς τοὺς Κληρικούς καὶ Μοναχοὺς, οἱ ὅποιοι οὐδὲν μέτρον, ἐλάμβανον πρὸς καταστολὴν τῶν ἀνωτέρω ἐλαττωμάτων, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν βεβαίως ὅτι ἡ δύναμις τοῦ καὶ δὲν ἔπραττον τοῦτο, τότε ἀντιλαμβάνεσθαι διατι ὁ ἅγιος ὠμίλησε οὕτω πως αὐστηρῶς ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Πιθανὸν νὰ παρατηρήσης· ἐλάττωμα θεωρεῖς τὸ νὰ τιμοῦν συνεχῶς οἱ ἄνθρωποι τοὺς ἁγίους σχολάζοντες εἰς τοὺς ἱεροὺς Ναοὺς; Σοῦ ἀπαντῶ· ἀσφαλῶς ὄχι, διὰ τοὺς δυναμένους λόγῳ ἡλικίας καὶ μὴ ὑποχρεώσεων· διὰ πάντας ὅμως τοὺς λοιπούς, μὲ τὰς ὑποχρεώσεις πρὸς τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν Πολιτείαν, δυνάμεθα νὰ ἰσχυρισθῶμεν τὸ αὐτὸ χωρὶς νὰ δημιουργήσωμεν σειρὰν ὄλην προβλημάτων; "Οταν διὰ τοὺς ἄνευ οὐδεμιᾶς ὑποχρέωσης ἀσκητὰς τῆς ἐρήμου οἱ πατέρες συμβουλεύουν ὅτι οὐ συμφέρει αὐτοῖς ἡ ἀργία, ἀλλὰ πρέπει διὰ τοῦ κόπου τῶν χειρῶν των νὰ τρέφουν ἑαυτοὺς καὶ τοὺς περὶ αὐτοὺς τυχὸν ἀδυνάτους, τότε πῶς θὰ δικαιολογήσωμεν τοὺς βυζαντινοὺς, οἱ ὅποιοι - τουλάχιστον οἱ Κων)λίται - τὸ ἥμισυ σχεδὸν τοῦ ἔτους ἀπεῖχον τῶν ἐργασιῶν των;* Δὲν ἔρχεται τοῦτο εἰς ἄμεσον ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς λόγους τοῦ θείου Παύλου: «Αὐτοὶ γὰρ οἶδατε πῶς δεῖ μιμεῖσθαι ἡμᾶς, ὅτι οὐκ ἠτακτήσαμεν ἐν ὑμῖν, οὐδὲ δωρεὰν ἄρτον ἐφάγομεν παρά τινος, ἀλλ' ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ, νύκτα καὶ ἡμέραν ἐργαζόμενοι, πρὸς τὸ μὴ ἐπιβαρῆσαί τινα ὑμῶν..... Καὶ γὰρ ὅτε ἤμεν πρὸς ἡμᾶς, τοῦτο παρηγγέλομεν ὑμῖν, ὅτι εἴ τις οὐ θέλει ἐργάζεσθαι, μηδὲ ἐσθιέτω· ἀκούομεν γὰρ τινὰς περιπατοῦντας ἐν ἡμῖν ἀτάκτως, μηδὲν ἐργαζομένους, ἀλλὰ περιεργαζομένους»; (Β' Θεσσ:7 - 11) Ἐὰν δὲ προσθήσῃς εἰς τὰ ἀνωτέρω ὅτι, ἡ ἀρχαία Ἐκκλησία ἀφώρισε τοῦ σώματός της ἐκείνους πού ἤθελον νὰ προσεύχωνται μόνον καὶ νὰ μὴ ἐργάζωνται (Μασσαλιανοί), τότε θ' ἀντιληφθῆς καλλίτερον ὑπὸ ποῖον πνεῦμα ὁ ἅγιος υἱοθέτησε τὴν ἀνωτέρω θεωρίαν τοῦ ἱστορικοῦ μας, ἀντιγράφων ταύτην σχεδὸν ἐπὶ λέξει, ἀ ν ε ξ α ρ τ ἡ τ ω ς ἂν ἡμεῖς σήμερον διὰ τῆς προόδου τῆς ἐπιστήμης δυνάμεθα εἰς τὰς ἀνωτέρω αἰτίας, αἰτινες προεκάλεσαν τὴν εἰκονομαχίαν, νὰ προσθέσωμεν καὶ τὴν σοβαρὰν τοιαύ

(*) Βεβαίως, ἐὰν ἀληθεύουν αἱ τῶν χρονογράφων καὶ ἱστορικῶν σχετικαὶ μαρτυρίαι, τὰς ὁποίας καὶ θ' ὑποχρεώσιν ἔπρεπε νὰ μὲ παραθεωρήσῃ ὁ ἅγιος.

την τῆς θεωρίας τοῦ Ostrogorsky, περὶ ἧς σοῦ ὠμίλησα προηγουμένως. (Ὅρα σημ.: 1)

Ἡ ὀσιωτάτη ὅμως ἐμμένουσα εἰς τὰς παρανοήσεις τῆς γράφει: «Ὁ Νεκτάριος Κεφαλαῦ δὲν ξέρει τὶ γράφει. Ἡ μᾶλλον, ξέρει τὶ γράφει καὶ τὶ πιστεύει, ἀφοῦ φθάνη εἰς θέσιν νὰ δικαιολογήσῃ καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς Τούρκους καὶ τοὺς Ἑβραίους ὅτι δῆθεν, εἶχαν δίκαιο νὰ σκανδαλίζωνται ἀπὸ τὰ αἴσχη τῶν Ὁρθοδόξων. Ποῖα δὲ ἦσαν τὰ αἴσχη; Ἀπλούσατα, ἡ προσκύνησις τῶν τιμίων εἰκόνων (βλέπεις; δὲν γράφει λατρεία, ὡς εἶναι τὸ ἀληθές!) καὶ ἡ εὐλάβεια πρὸς τὰς ἐορτὰς τοῦ Δεσπότου μας Χριστοῦ, τῆς ἁγίας Μητρός του καὶ τῶν ἁγίων». Καὶ συνεχίζει: «Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ Κεφαλαῦ. Σὲ ἐρωτῶμεν: Καὶ ἡ πάνσεπτος Κοίμησις τῆς Θεομήτορος ἐπέφερον ἠθικὴν καταστροφὴν τοῦ ἔθνους; Ἀλλὰ ξέρεις τί ἐστὶ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου, ἄθεε ἄνθρωπε;» (σ.21,25) Ἀντιλαμβάνεσαι τώρα, ἀδελφέ, διατὶ σοῦ ἔγραφον ἄλλοτε, ὅτι δὲν εἶναι τοῦ παντός τὸ θεολογεῖν ἢ διδάσκειν περὶ τῶν τοιούτων. Τί μεγαλυτέραν ἀπόδειξιν θέλεις ἀπὸ τὴν παροῦσαν, ὅταν ἐκουσίως, ἢ ἀκουσίως αὐτὴ οἶδε, ἀδυνατεῖ νὰ διακρίνῃ οὐ μόνον τὸ πνεῦμα τῶν λόγων τοῦ ἁγίου πατρὸς ἀλλὰ καὶ τὸ γράμμα αὐτό; Ὅντως ἀξία συμπαθείας, διότι ἀγνοήσασα τὰ οἰκτεῖα μέτρα ἐπεθύμησε δόξαν διδασκάλου τῆς Ἐκκλησίας!

Ὅμιλῶν δὲ καὶ περὶ προσβολῆς «συμφερόντων» ὁ ἅγιος τῆς Αἰγίνης δὲν ἀφίσταται τῆς ἱστορικῆς πραγματικότητος εἰδικῶς διὰ τὴν γενομένην φορολόγησιν τῶν Μοναστηριακῶν κτημάτων καὶ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς ἐκπαίδευσέως ἐκ τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ Μοναχισμοῦ. Δὲν δυνάμεθα ὅμως, ἀσφαλῶς, νὰ δεχθῶμεν ὡς ἐξ ἴσου ὀρθὴν τὴν ἀνωτέρω ἔκφρασιν ἀναφερομένην καὶ εἰς τὴν κατάλυσιν τῶν σεπτῶν εἰκόνων, ὡς πιστεύει ὁ Παπαρρηγόπουλος καὶ ἀντέγραψεν ὁ Ὅσιος. Ἀλλ' περὶ τῆς τῶν «συμφερόντων» ἐκφράσεως θὰ κάνωμεν τελικὰς κρίσεις εἰς τὸ περὶ Στουδιτῶν κεφάλαιον τοῦ παρόντος.

2. Ἡ ἀπαρχὴ τῶν διαστροφῶν!

«Κατὰ τῶν πολυειδῶν καταχρήσεων τῆς λατρείας καὶ τῶν παρεννοήσεων τοῦ Εὐαγγελίου εἰς μάτην ἐπετέθησαν λάβρως ὁ Βασίλειος, ὁ Γρηγόριος, ὁ Χρυσόστομος, ὁ Συνέσιος καὶ πλεῖστοι ἄλλοι πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς μάτην ἢ ἐν Λαοδικεῖα σύνοδος ἠναγκάσθη νὰ καταδικάσῃ τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς Μοναχοὺς, οἵτινες καὶ διέπραττον καὶ ὑπέτρεφον τὰ ἐν τῇ θρησκείᾳ ὑπεισδύσαντα ἀτοπήματα.

«Ἄλλὰ καὶ πολλοὶ τῶν εὐσεβῶν βασιλέων καὶ ἀληθῶν κληρικῶν (χωρὶς νὰ ἐννοῆ ἔνταῦθα τοὺς εἰκονομάχους βασιλεῖς καὶ κληρικούς, καθόσον εἰς τὸ παρὸν κεφάλαιον ἀσχολεῖται μέχρι τοῦ 600 μ.Χ. περίπου, ἐνῶ ἡ Εἰκονομαχία, ὡς γνωστόν, ἤρχισε μετὰ 150 περίπου ἔτη!), «εἰς μάτην» συνεχίζει ὁ ἅγιος, «εἶχον ἐπιστήσει τὴν προσοχὴν αὐτῶν κατὰ τῶν ἐν τῇ θρησκείᾳ γενομένων καταχρήσεων, ἀποπειραθέντες νὰ καταργήσωσι τὴν τῶν εἰκόνων ΛΑΤΡΕΙΑΝ καὶ διὰ διαφόρων περιοριστικῶν διατάξεων νὰ ΠΕΡΙΣΤΕΙΔΩΣΙ τὴν ἀκατάσχετον ὁρμὴν τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸν Μοναχικὸν βίον. Καὶ ματαίως διεμαρτύροντο ὀλόκληροι φυλαὶ καὶ κοινότητες κατὰ τῆς ὑπερβολικῆς ἀναπτύξεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν τύπων· τὸ κακὸν ἐπὶ μᾶλλον ἠῦξανε καὶ ἐκραταιοῦτο σφόδρα». (Μ 35· Ν 178· Π 51).

Ὡς σαφῶς θὰ ἀντελήφθῃς ἐνταῦθα ὁμιλεῖ α') περὶ καταργήσεως τῆς ΛΑΤΡΕΙΑΣ τῶν εἰκόνων καὶ οὐχὶ διὰ τὴν ἀπλὴν προσκύνησιν αὐτῶν· ἦτοι κατὰ τῆς ὑπερβολικῆς καὶ ἀντιευαγγελικῆς λατρείας τῶν εἰκόνων, καθόσον ἡ λατρεία ἀνήκει μόνον εἰς τὸν Θεὸν καὶ κατὰ τὴν Ζ' Οἰκ. Σύνοδον καὶ β') περὶ τῆς ΠΕΡΙΣΤΟΛΗΣ τοῦ Μοναχικοῦ βίου, τοῦ, ὡς ἀνεφέραμεν καὶ ἀνωτέρω, οὐχὶ καθαρῦ καὶ ἰδανικοῦ, ἀλλὰ τοῦ ἐπιπλάστου καὶ νόθου. Περιστεύω δὲ σημαίνει περιορίζω, δαμάζω, οὐδέποτε ΚΑΤΑΡΓΩ. Πρόσεξε τώρα νὰ δῆς πῶς ἐρ-

μνηνεύει (=διαστρέφει) ἢ ἀνωτέρω Μοναχὴ τοῦς λόγους τοῦ ἁγίου πατρός. «'Ἐδῶ λέγει ὁ Κεφαλαῦς, ὅτι ὅλα τὰ περιοριστικὰ μέτρα τὰ ὁποῖα εἶχον λάβει οἱ... εὐσεβεῖς δι' αὐτὸν εἰκονομάχοι Βασιλεῖς καὶ οἱ ἀληθεῖς κληρικοί... **ΚΑΤΑΡΓΟΥΝΤΕΣ** τὰς εἰκόνας καὶ **ΔΙΩΚΟΝΤΕΣ** τὸν Μοναχικὸν βίον...»! (σ. 36). Τί σημαίνουν οἱ ἀνωτέρω λόγοι τῆς; Τί σημαίνουν; τρεῖς διαστροφὰς εἰς κείμενον τεσσάρων γραμμῶν! Διότι α') ὁ ἅγιος ἐνταῦθα δὲν ὁμιλεῖ περὶ τῶν εἰκονομάχων βασιλέων καὶ κληρικῶν, ὡς σοὶ ἐτόνισα ἀνωτέρω, ἀφοῦ εἰς τὸ ἀμέσως ἀκολουθοῦν κεφάλαιον γράφει: «'Ἐνεκα δὲ τούτων τῶν περὶ τὴν Ἐρμενία τὴν 7ην καὶ 8ην ἑκατονταετηρίδα...» (σ. 179) Βλέπεις; Μόλις τώρα εἰς τὸ νέον κεφάλαιον εἰσέρχεται στὴν ἐξέτασιν τοῦ 7ου καὶ 8ου αἰῶνος διὰ νὰ καταλήξῃ μετὰ ταῦτα εἰς τὴν εἰκονομαχίαν. Πῶς λοιπὸν ὁμιλεῖ περὶ εἰκονομάχων καὶ κληρικῶν εἰς τὴν ἀρχῆθεν ἀναφερθεῖσαν περικοπήν; β') δὲν ὁμιλεῖ περὶ καταργήσεως τῶν εἰκόνων, ὡς γράφει αὕτη, ἀλλὰ περὶ περιορισμοῦ τῆς ἀντικανονικῆς λατρείας αὐτῶν, ἢ ὁποῖα εἶχεν ἐπισκιάσει τὴν πρὸς τὸν Θεῖον ὀφειλομένην λατρείαν καὶ γ') δὲν ὁμιλεῖ περὶ ΔΙΩΓΜΟΥ τοῦ μοναχικοῦ βίου, ἀλλὰ περὶ περιορισμοῦ αὐτοῦ.. 'Ἰδού, ἀγαπητέ μοι π. 'Ακάκιε, εἰς τὰς ἀνωτέρω σειρὰς ἠδυνήθης ν' ἀντιληφθῆς περὶ τοῦ ποιοῦ τῆς ἐργασίας τῆς ἱεροκατηγόρου Μοναχῆς, διὰ νὰ πλουτήσῃς τὰς ἐν προκειμένῳ γνώσεις σου κατωτέρω, ὅταν θὰ σοῦ ἀποκαλύψω καὶ τὰς ἑτέρας αὐτῆς ἀντιεπιστημονικὰς καὶ διαστροφικὰς μεθόδους, ὅταν δὲν γίνεται παίγνιον τῆς ἀκρισίας τῆς.....

* * *

3. Περὶ τοῦ πατριάρχου Ἁγίου Γερμανοῦ

Ὁ ἅγιος Νεκτάριος ἀναφερόμενος εἰς τὴν στάσιν

τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος τοῦ Γ' κατὰ τοῦ πατριάρχου Κων)λεως Γερμανοῦ σημειοῖ: » Τὸ βασιλικὸν τοῦτο διάταγμα (δηλ. τὸν κατὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων) ἀπεποιήθη νὰ ὑπογράψῃ ὁ πατριάρχης Κων)λεως Γερμανός, ὅστις τῷ 730 καταδικασθῆς διὰ τὸν ἄστατον χαρακτήρα του ὑπὸ τε τοῦ Σιλεντίου (= ἄνωτατον Συνέδριον) καὶ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ πατριάρχου Ἀναστασίου καὶ ἐννοήσας ἤδη ὅτι δὲν δύναται πλέον νὰ διατηρήσῃ τὸ ὕπατον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀξιώματά του, ἀπετάξατο τὴν ἀρχιερωσύνην ἐνώπιον τοῦ βασιλέως καὶ ἐπιδούς αὐτῷ τὸ ὠμοφόριον ἀπεχώρησεν εἰς τὴν πατρικὴν του οἰκίαν». (M 44· N 182· Π 72,80).

Σχολιάζουσα τὰ ἀνωτέρω ἡ Μοναχὴ γράφει: «Ἐδῶ ὁ Νεκτάριος Κεφαλαῖς δὲν διστάζει ὁ ἄθλιος νὰ χρησιμοποιοῦν δύο μεγάλα καὶ σατανικὰ ψεύδη. Πρῶτον ψεῦδος τοῦ Κεφαλαῖ εἶναι ὅπου λέγει ὅτι τὸ Σιλέντιον κατεδίκασε τὸν ἅγιον Γερμανὸν διὰ τὸν ἄστατον χαρακτήρα του. Δεύτερον ψεῦδος τοῦ Κεφαλαῖ εἶναι ὅτι, δῆθεν, μετὰ τὴν ἄρνησίν του εἰς τὸ νὰ ὑπογράψῃ ὁ ἅγιος Γερμανός τὸ βασιλικὸν διάταγμα, παρητήθη ἀπλῶς καὶ ἐπήγεν εἰς τὴν οἰκίαν διὰ νὰ ζήσῃ εἰρηνικῶς. Λέγομεν λοιπὸν ὅτι τόσον τὸ πρῶτον, ὅσον καὶ τὸ δεύτερον ψεῦδος τοῦ Κεφαλαῖ καθιστοῦν αὐτὸν ἐγκληματίαν τῆς Ὁρθοδοξίας» (σ. 45). Ἰσχυρίζεται δὲ ταῦτα διότι, ὡς ἀναφέρει, τὰ Πρακτικὰ τῶν Συνόδων ὁμιλοῦν περὶ ἀπαγχονισμοῦ τοῦ Γερμανοῦ ὑπὸ τοῦ θηριωνύμου τυράννου», ὁ δὲ Δοσίθεος Ἱεροσολύμων συμφωνῶν μὲ τὰ Πρακτικὰ δὲν ἀναφέρει οὐδὲν περὶ καταδίκης του ὑπὸ τοῦ Σιλεντίου. Ποῖος ἀληθεύει τῶρα κατόπιν τούτων; Ἄς ἴδωμεν μετὰ πάσης προσοχῆς τί λέγουν ἐν προκειμένῳ αἱ πηγαί, τὰς ὁποίας εἶχε ὑπ' ὄψει του ὁ ἅγιος Νεκτάριος. «Ὁ Λέων ...συνεκάλεσεν ἐν ἀρχῇ τοῦ 730 Σιλέντιον, ἵνα ἀποφασίσῃ περὶ τῆς διενέξεως. Ἀποποιηθέντος δὲ τοῦ πατριάρχου (Γερμανοῦ) πάλιν νὰ ἐνδώσῃ, τὸ Συνέδριον ἐκεῖνο ἐνῶ ἔδρευε καὶ αὐτὸς ὁ σύγκελλος καὶ μαθητὴς αὐτοῦ Ἀναστάσιος, ΚΑΤΕΔΙΚΑΣΕΝ ὁμοψήφως τὴν

διαγωγὴν τοῦ Γερμανοῦ». «Ὅτι ὁ πατριάρχης Γερμανὸς οὔτε ἐρραπίσθη, οὔτε ἐξόριστος γέγονεν, εἶναι ἀναμφισβήτητον. Ὁ τε Νικηφόρος καὶ ὁ Θεοφάνης (=οἱ χρονογράφοι. σ. ἡμ.) λέγουσι ρητῶς ὅτι, μὴ πεισθεῖς νὰ συναινέσῃ ἐν τῷ Σιλεντίῳ εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν τῶν εἰκόνων, παρητήθη καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον». (Π.72, 80). Τὰ δὲ ὑπὸ τῆς Μοναχῆς λεγόμενα, ὅτι τὰ Πρακτικὰ τῶν ἁγίων Συνόδων ἀναφέρουν ὅτι ἀπηγχονίσθη, σὲ πληροφοροῶ, ὅτι δὲν πρόκειται περὶ γνώμης τῶν ἁγίων πατέρων, ἀλλ' ἀπλῶς τοῦ ἐπιμελητοῦ τῶν Πρακτικῶν, ὁ ὁποῖος ἔμπροσθεν ἀπὸ κάθε σύνοδον συγγράφει ἰδικὰ του εἰσαγωγικὰ σημειώματα, ὡς πράττει καὶ ὁ ἅγιος Νικόδημος εἰς τὸ Πηδάλιον, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχου ν κα μ μ ί α ν σ χ έ σ ι ν μ ε τὰς ἀποφάσεις καὶ τὰς γνώμας τῶν πατέρων ἐν τοῖς Συνόδοις, οὐδὲ ἀνταποκρίνονται ἐνίοτε εἰς τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν, ὡς συνέβη καὶ εἰς τὴν παροῦσαν περίπτωσιν. Ἄρα καὶ ἐνταῦθα θελήσασα νὰ πάρουσιάζῃ ἡ ἱεροκατήγορος τὸν νεοφανῆ ἀστέρα τῆς Ἐκκλησίας μας ὡς συγγράφοντα ἐναντίον τῶν ἀπόψεων καὶ τῶν λόγων τῶν ἁγίων πατέρων διεψεύσθη πανηγυρικῶς! Εὐτυχῶς ὅτι ἡ ἱεροκατηγορία τῆς αὐτῆν τὴν φορὰν ὠφείλετο εἰς τὴν ἀνεπιστημοσύνην τῆς καὶ οὐχὶ εἰς τὴν κακοβουλίαν τῆς, ὡς συμβαίνει ἀλλαχοῦ. Συνεπῶς ὁ ἅγιος ἀκολουθῶν καὶ εἰς τὴν παροῦσαν περίπτωσιν τὴν ἱστορίαν, ἔγραψεν ὁποῖα ἔγραψε περὶ τοῦ ἁγίου Γερμανοῦ, χωρὶς οὐδεμίαν ὑστεροβουλίαν. Ἀναφορικῶς δὲ μὲ τὸ δεύτερον ψευδὸς τοῦ ἁγίου, ὡς γράφει ἡ Μοναχὴ, ἀναφέροντος ὅτι ὁ πατριάρχης δὲν ἀπηγχονίσθη ὑπὸ τοῦ Λέοντος, σοῦ παραθέτω τὴν γράφου ἐπ' αὐτοῦ τὸ Μ η ν α ῖ ο ν καὶ ὁ Συναξαριστῆς τοῦ ἁγίου Νικοδήμου, διὰ νὰ κρίνης μόνος σου, ἐὰν ἐψεύσθη ὁ θαυματουργὸς ἅγιος τῆς Αἰγίνης.

Ἀντιγράφω λοιπόν: «Τότε συνιδὼν ὁ ἅγιος (Γερμανὸς) ὅτι κωφῶ τινι καὶ ἀναιδεῖ καὶ ἀμνήτω παραινεῖ (δηλ. τὸν αὐτοκράτορα) θεῖς ἐπὶ τῆς ἱερᾶς Τραπεζῆς

τὸ ὠμοφόριον αὐτοῦ ἐν τῷ ἰδίῳ γενόμενος οἴκῳ τὴν ἡσυχίαν ἠσπάτο· καὶ ἐν γῆρα καλῶ τὸν βίον κατέλυσε, τοῖς ἐννενήκοντα χρόνοις προσεπιβάς». (Μηναῖον, Μαΐου 12). Ὁ δὲ ἅγιος Νικόδημος γράφει: «Ὅθεν βαλὼν τὸ ὠμοφόριόν του ἐπὶ τῆς Ἀγίας Τραπέζης, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ πατριαρχεῖον καὶ ἐλθὼν εἰς τὸν γονικὸν του οἶκον, τὸ λεγόμενον τοῦ Πλατανίου, ἐκεῖ ἠσύχαξε. Θθάσας λοιπὸν εἰς χρόνους ἐννενήκοντα, εἰς γῆρας καλὸν καὶ βαθὺ ἐτελεύτησεν ὁ μακάριος τὴν ζωὴν του καὶ ἀπῆλθε πρὸς Κύριον»! Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ποῦ ψεύδεται καὶ ἐ γ κ λ η μ α τ ε ῖ ὁ ἅγιος, ὡς γράφει κακοβούλως ἢ ὀσιωτάτῃ; Ἴσως γὰ ἀπορῆς διατὶ ὁ Δοσίθεος καὶ ὁ ἐπιμελητῆς τῶν Πρακτικῶν ἀναφέρουν τὰ ἐνάντια; ἀπλούστατα διότι συνεβουλεύθησαν ἐσφαλμένας πηγάς, πρᾶγμα πολὺ σύνηθες εἰς τὴν ἐπιστήμην. Σημείσαι δὲ ὅτι ὁ Δοσίθεος ἔπεσε ἔξω καὶ σὲ ἓνα ἄλλο πολὺ σοβαρὸν θέμα ποῦ ΔΕΝ ΕΠΕΤΡΕΠΕΤΟ ΝΑ ΠΕΣΗ· ἀλλὰ περὶ τούτου ἔχε ὑπομονήν⁴.

* * *

4. Περὶ Κωνσταντίνου Ε΄ τοῦ καὶ Κοπρωνύμου ἀποκληθέντος

Ἄς ἴδωμεν τώρα τὰς κατὰ τοῦ ἁγίου ὕβρεις τῆς ὀσιωτάτης ἡσυχαστρίας καὶ ἐγκλείστου γὰ κορυφοῦνται εἰς

4. Ἀναφορικῶς τέλος πρὸς τὸν χαρακτηρισμὸν «ἄστατος», δι' οὗ ἐχαρακτηρίσθη ὁ ἅγιος Γερμανός, οἱ ἱστορικοὶ ἀναφέρουν ὅτι, ὅτε ἦν ἐπίσκοπος Κυζίκου ὑπέγραψε ὁμοῦ μετὰ πινῶν ὀρθοδόξων ἱεραρχῶν διάταγμα βασιλικὸν κατὰ τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου! Τὸ γεγονός αὐτὸ θὰ ἐγένετο ἀσφαλῶς ἢ κυρία αἰτία γὰ χαρακτηρισθῆ ὑπὸ τοῦ ἁγίου Νεκταρίου ὡς «ἄστατος», τὸ ὅποῖον, παρὰ ταῦτα, καὶ ἐγὼ τὸ θεωρῶ ὑπερβολικὸν καὶ οὐδὲν ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὸν χαρακτήρα τοῦ ἁγίου Γερμανοῦ.

τὸ 10ον κεφάλ. τοῦ ἀθλίου πονηματίου της, γράφουσα: «Δικάζεται ὁ Νεκτάριος Κεφαλαῖς διότι, προκειμένου νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν εἰκονομάχον Κοπρώνυμον δὲν διστάζει νὰ ὑβρίσῃ διὰ χυδαίων φράσεων τοὺς 367 θεοφόρους πατέρας τῆς Ζ' Ἀγίας Οἰκ. Συνόδου!» Ἀσφαλῶς θὰ ἐπιθυμῆς νὰ σοῦ παραθέσω τὸ κείμενον τοῦ ἁγίου τὸ ὁποῖον ὑβρίζει τοὺς ἁγίους Πατέρας! Ἴδου αὐτό, τὸ ὁποῖον σημειωτέον ἀποτελεῖ μικρὰν σημείωσιν εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς σελίδος:

«Πιστὸς εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ πατρὸς του Κωνσταντῖνος ὁ Ε' εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα ἀνεδείχθη πολὺ τολμηρότερος ἐκείνου· ἐντεῦθεν δὲ προὔκάλεσε καθ' ἑαυτοῦ ὑβρεῖς καὶ δεινοτάτας συκοφαντίας ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων. Ἐξ αὐτῆς μάλιστα τῆς στιγμῆς τοῦ ἁγίου βαπτίσματος λαιδοροῦσιν αὐτὸν λέγοντες ὅτι ἐμόλυνε δῆθεν τὴν ἁγίαν Κολυμβῆθραν διὰ τῆς κόπρου αὐτοῦ, ἐξ οὗ καὶ Κοπρώνυμος ἐπεκλήθη. Κατ' ἄλλους δὲ ἐπωνομάσθη οὕτω κατὰ μετάφρασιν τῆς λέξεως Καββαλῖνος, ὄνόματος κατοίκου χώρας τινὸς καλουμένης Καββάλα, ὃ ἔστι κοπρίας· καὶ κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ὅτι ἐτέρπετο ὀσφραϊνόμενος τὴν κόπρον καὶ τὰ οὔρα τῶν ἵππων. Ἐκ τῶν ἀηδῶν, ἀναιδῶν, ἀνυποστάτων καὶ συγκεχυμένων τούτων εἰδήσεων καταδείκνυται μέχρι τίνος μανίας ἔφθασαν περὶ τὰς ὑβρεῖς οἱ πολέμιοι τῆς μεταρρυθμίσεως ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ» (M 60· N 186· Π 97).

Ὡς διακρίνεις εὐκόλως π. Ἀκάκιε, ὁ ἅγιος οὐδόλως ἀναφέρεται εἰς τοὺς ἁγίους πατέρας τῆς Ζ' Οἰκ. Συνόδου, ἀλλ' εἰς διαφόρους ἀνωνύμους, διὸ καὶ γράφει: «κατ' ἄλλους...», «κατ' ἄλλους δέ». Ἡ Ἡγουμένη ἀπέκοψε τεχνηέντως ἐκ τῆς περικοπῆς τὰς ἀνωτέρω φράσεις τοῦ ἁγίου, ὥστε νὰ παρουσιάσῃ ὅτι ἅπαντες μόνον Κοπρώνυμον τὸν ἐκάλουν καὶ συνεπῶς οὕτως ἔπρεπε νὰ τὸν ἀποκαλῆ καὶ ὁ ἅγιος Πενταπόλεως. Ἐν συνεχείᾳ ἡ ἱεροκατήγορος παραθέτει εἰς τὴν σελ: 64 τοῦ βιβλίου της ἐν κείμενον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ

αὐτοκράτωρ ἀποκαλεῖται Κοπρώνυμος, καὶ τὸ σχολιάζει ὡς ἀκολούθως: «Ὁ Νεκτάριος Κεφαλαῦς ὑπερασπιζόμενος τὸν Κοπρώνυμον δὲν διστάζει νὰ παρατάξῃ ἄγριον πόλεμον ἐναντίον τῶν ἁγίων πατέρων.... Ἴδου ἓνας ἐκ τῶν ἁγίων τοὺς ὁποίους πολεμεῖ ὁ Νεκτάριος Κεφαλαῦς. Εἶναι ὁ μέγας τῆς θεολογίας ἥλιος, ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.....»! Δηλαδή διὰ τὴν Μοναχὴν, ὅποιος ἀναφέρει τὸν Κωνσταντῖνον τὸν Ε' χωρὶς τὸ παρατσούκλι του Κοπρώνυμος πολεμεῖ τοὺς ἁγίους πατέρας. Θαύμασον λογικὴν! Καὶ αὐτὰ τὰ γράφει διότι τὸ κείμενον τῆς σελίδος 64 τὸ θεωρεῖ ὡς ἔργον τοῦ ἁγίου Δαμασκηνοῦ, πρᾶγμα μὴ ἀληθές, καθόσον τυγχάνει ψευδεπίγραφον! Καὶ ἐνταῦθα μὲν δύναται νὰ συγχωρηθῇ, διότι μὴ οὔσα θεολόγος καὶ τελείως στερουμένη κριτικοῦ καὶ ἐρευνητικοῦ πνεύματος δὲν ἠδύνατο νὰ κρίνῃ περὶ τούτου διαφόρως. Πῶς ὁμως νὰ τῆς συγχωρήσωμεν καὶ τὴν κατωτέρω ἐνέργειαν, ἀφοῦ ἀποτελεῖ ἐκ οὐσίον παραποίησιν τῆς ἀληθείας; Διατί γράφω ταῦτα; Διότι θελήσασα νὰ παρουσιάσῃ τὸν ἅγιον ὡς ὑβριστὴν τῶν ἁγίων πατέρων τῆς Ζ' Οἰκ. Συνόδου (ἀφοῦ οὗτος θεωρεῖ ἀναιδεῖς τοὺς λέγοντας τὸν Κωνσταντῖνον τὸν Ε' Κοπρώνυμον), παραθέτει κείμενον ἐκ τοῦ Β' τόμου τῶν Πρακτικῶν εἰς τὸ ὁποῖον ὁ αὐτοκράτωρ ὄντως ἐπωνυμεῖται ὡς Κοπρώνυμος. Ἀντιγράφω τὰς φράσεις τῆς: «Τώρα ἂν θέλῃς ἀναγκαῖον νὰ βεβαιωθῆς ὅτι οἱ 367 θεοφόροι πατέρες ἦσαν ἐκεῖνοι ὅπου εἶπον τὸν Κοπρώνυμον, Κοπρώνυμον, ἀνάγνωσε τὶ γράφει εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Β' τόμου τῶν Συνοδικῶν Ἀποφάσεων σελ: 719» Προσέτρεξα λοιπὸν καὶ ἐγώ, ἀγαπητέ μοι Ἀκάκιε, εἰς τὸν ἀνωτέρω τόμον καὶ τὶ νὰ ἴδω: οὐδεὶς πατὴρ γράφει τὰ ἀνωτέρω, παρὰ ὁ ἐπιμελητὴς τοῦ τόμου ἱερεὺς Σπυρίδων Μήλιας γράφων εἰσαγωγικὸν σημείωμα περὶ τῆς ἱστορίας τῆς Ζ' Οἰκ. Συνόδου ἀναφέρει ἐκ τῆς καθόλου ἱστορίας τὰ περὶ τῶν Εἰκονομάχων βασιλέων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὰ τοῦ Κοπρωνύμου! Οἱ πατέρες

τῆς Ζ' Οἰκ. ΟΥΔΑΜΟΥ ἀναφέροντων τὴν λέξιν Κοπρώνυμος. Σημείωσε δὲ ὅτι κάτωθεν τοῦ σημειώματός του ὁ ἐπιμελητὴς θέτει καὶ τὰ ἀρχικὰ τῆς ὑπογραφῆς του Σ.Ι.Μ. Δὲν τὰ εἶδε ἢ ἠγουμενὴ; Ἀσφαλῶς τὰ εἶδε, ἀλλὰ θὰ ἐσκέφθη: «ποῖος θὰ πάη νὰ δῆ τώρα αὐτὴν τὴν... λεπτομέρειαν»; διὰ τοῦτο καὶ σπεύδει νὰ βγάλῃ τὴν δικαστικὴν τῆς ἀπόφασιν γράφουσα: «Βρὲ διάβολε Νεκτάριε Κεφαλαῖ, οἱ θεοφόροι πατέρες τῆς Ζ' Οἰκουμ. Συνόδου ἦσαν ἀηδιαστικοὶ διὰ σὲ καὶ ἀναιδεῖς καὶ ψεῦσται, ὡς λέγεις, καὶ μανιακοὶ περὶ τὰς ὕβρεις; Βρὲ διάβολε Νεκτάριε Κεφαλαῖ ἀναιδέστατε εἰκονομάχα, οἱ ἀκοίμητοι φρουροὶ τῶν ἀποστολικῶν Παραδόσεων ἦσαν μανιακοὶ περὶ τὰς ὕβρεις;» (σ.76).

Ἰδού, ἀδελφέ, τὸ κατάντημα τῆς ἱεροκατηγόρου, ἣτις λησμονήσασα ἢ μᾶλλον καταφρονήσασα τὸ τοῦ Ἀποστόλου:» Γυνὴ ἐν ἡσυχίᾳ μανθανέτω ἐν πάσῃ ὑποταγῇ· γυναικὶ δὲ διδάσκειν οὐκ ἐπιτρέπω, οὐδὲ αὐθεντεῖν ἀνδρὸς, ἀλλ' εἶναι ἐν ἡσυχίᾳ... καὶ Ἀδὰμ οὐκ ἠπατήθη, ἢ δὲ γυνὴ ἀπατηθεῖσα ἐν παραβάσει γέγονε» (Β' Τιμ: 2,11 ἐξ:), καὶ ἐπιθυμήσασα δόξαν ἀντιαιρετικοῦ διδασκάλου τῆς Ἐκκλησίας, ἐτόλμησε νὰ γράψῃ τὸ οἰκτρὸν τῆς πονημάτιον, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ γίνῃ ἔρμαιον τοῦ Πονηροῦ, ὡς ἢ πάλαι προμήτωρ αὐτῆς...*

(*) Ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἔχομεν ἱκανὰς, θλιβεράς ἰδὲ περιπτώσεις γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἠθέλησαν νὰ θεολογήσουν, ὡς ἡ Βασιλίνα, ἡ Πατρικία, ἡ Εἰρήγη - Χούμναινα κ.ἄ., ὡς ἱστορεῖ σαφῶς ὁ μέγας ὁμολογητὴς Μάξιμος (P.G. 91, 461 D - 464 A), καταλήξασαι εἰς ποικίλας πλάνας καὶ συμμαχήσασαι μὲ δεινοὺς αἵρετικούς (!), καὶ τοῦτο διότι ἠγνόησαν ὅτι διὰ τὰς γυναῖκας, ὡς λέγει καὶ ὁ τῶν πατέρων λόγος «τὸ σιωπᾶν ἀναπνοῆς προσφορώτερον ἐστί!»!

5. Περὶ μίαν... πλαστογραφίαν!

Συνεχίζουσα τὸ ὑβρεολόγιόν της εἰσέρχεται εἰς τὸ 11ον κεφάλαιον τοῦ βιβλίου της κατηγοροῦσα δριμέως καὶ πάλιν τὸ ἅγιον Νεκτάριον, διότι αὐτὴν τὴν φορὰν, ὡς γράφει, ἀπεκάλεσε τοὺς συνέδρους τῆς εἰκονομαχικῆς συνόδου τοῦ 754 «ἀληθεῖς πατέρας καὶ ἀξιους λόγου κληρικούς»! Ἐξετάσωμεν λοιπὸν καὶ πάλιν τὸ ἀληθές τῶν κατηγοριῶν αὐτῶν. Σὲ πληροφοροῦ λοιπὸν ὅτι ο ὕ δ α μ ο ὕ ὁ ἅγιος ἀναφέρει δι' «ἀληθεῖς πατέρας», ἀλλ' ἀπλῶς «πατέρας». τὸ «ἀληθεῖς» εἶναι πλαστογραφικὴ προσθήκη τῆς Μοναχῆς διὰ νὰ προκαλέσῃ τὴν ὀργὴν τῶν ἀναγνωστῶν κατὰ τοῦ ἁγίου. Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ γράψῃ ὁ πρόεδρος τῆς Πενταπόλεως «ἀληθεῖς πατέρας» ἐφ' ὅσον ἐπρόκειτο περὶ εἰκονομαχικῆς συνόδου; Γράφων ἱστορία ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ ὀνομάσῃ εἰς τὴν σειρὰν τοῦ λόγου κάπως τοὺς συνέδρους, καὶ ἀφοῦ ἦσαν ἐν προκειμένῳ κληρικοὶ τοὺς ἀπεκάλεσε «πατέρας», τί ἔπρεπε νὰ τοὺς πῆ διαβόλους, κατὰ τὴν εὐγενῆ συνήθειαν τῆς ἐνδυσσαμένης τό... ἐγγελικὸν σχῆμα;... Ἔλα τώρα νὰ ἴδῃς καὶ ὑπὸ ποῖον πνεῦμα καὶ συνθήκας ἀναφέρει ὁ ἅγιος τὴν φράσιν «ἀξιους λόγου κληρικούς» καὶ πόσον συνειδητὰ σημειοῖ τὰς λαβούσας χώραν ἀντιδράσεις ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω «ἀξίων λόγου κληρικῶν», πράγμα τελείως ἀποσιωπηθὲν ὑπὸ τῆς ἁγιομάχου!

«Αἱ συνεδρίαὶ αὐτῆς τῆς συνόδου διήρκεσαν ἐπὶ ἕξ μῆνας ἀπὸ Φεβρουαρίου μέχρι Αὐγούστου, καθ' ὃ χρονικὸν διάστημα συνεζήτησε καὶ ἀπεφήνατο τοὺς εἰρημένους ὄρους ἀναθεματίσασα ἐπὶ πᾶσι ὀνομαστὶ τοὺς κορυφαίους ἀντιπάλους τῶν δοξασιῶν αὐτῆς, ἦτοι τὸν πατριάρχην Κων)λεως Γερμανόν, Γεώργιον τὸν Κύπριον

καὶ Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνόν. Τῇ δὲ 8ῃ Αὐγούστου 754 διαπεράσαντες οἱ πατέρες τῆς Συνόδου τὸν Βόσπορον συνῆλθον ἐν μεγάλῃ πομπῇ μετὰ τοῦ βασιλέως εἰς τὴν ἐν Βλαχέρναις Ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας, ἀφ' ἧς εἶχον ἀφαιρεθῆ ἅπασαι αἱ εἰκόνες. Ἐκεῖ δ' ἀνεγνώσθησαν πανηγυρικῶς οἱ ὄροι τῆς συνόδου καὶ ἀνευφήμησαν οἱ πατέρες τὸν Βασιλέα ἀνακράζοντες: «Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι σύ, Βασιλεῦ, ἐλυτρώσω ἡμᾶς ἐκ τῶν εἰδώλων»... Μετὰ ταῦτα ὁ βασιλεὺς προέτρεψε πάντας τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς λόγου ἀξιόους κληρικοὺς νὰ ὑπογράψωσι τὸν κατὰ τῶν εἰκόνων συνοδικὸν τόμον:

» Καὶ τινὲς μὲν αὐτῶν ὑπήκουσαν, τινὲς δὲ ἀπεποιήθησαν νὰ ὑπογράψωσι περιορισθέντες ν' ἀντιτάξωσιν εἰς τὴν τοῦ βασιλέως ἀπαίτησιν τὴν ἑαυτῶν συνείδησιν καὶ πεποιθήσιν, καὶ ἄλλοι τέλος ἀντέστησαν εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει ταύτην σύνοδον συγκροτήσαντες ἐν Ἱεροσολύμοις ἑτέραν Σύνοδον τοπικὴν ὑπὲρ τῶν εἰκόνων ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ πατριάρχου Ἱεροσολύμων. Ἡ δὲ πολυπληθεστέρα μερὶς ἐξ ὅλων τῶν τάξεων τοῦ Κράτους πρωτοστατούντων τῶν Μοναχῶν μετὰ τῶν ὑπάτων τῆς Ὁρθοδοξίας Ἀρχιερέων, τοῦ Ρώμης, τοῦ Ἀλεξανδρείας καὶ τοῦ Ἀντιοχείας, ἐνέμενον ἀνεנדότως εἰς τὴν πατροπαράδοτον προσκύνησιν τῶν Εἰκόνων». (M 80. N 188. Π 117, 129).

Ἐν ἄλλοις λόγοις, ἐνταῦθα «κληρικοὶ ἀξιοὶ λόγου» ἐννοοῦνται οἱ πεπαιδευμένοι, οἱ ἡγούμενοι καὶ οἱ κάποιαν ἐπιρροὴν ἔχοντες ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων. αὐτοὺς ἐπεθύμει ὁ βασιλεὺς νὰ ἔχη μὲ τὸ μέρος του, παρεκτὸς τῶν ἐπισκόπων, διὰ τοῦτο καὶ τοὺς προέτρεψε νὰ ὑπογράψουν τὰς ἀποφάσεις τῆς συνόδου, ἡ ὁποία κακῶς βεβαίως καλεῖται οἰκουμενικὴ ὑπὸ τοῦ Παπαρηγοπούλου καὶ τοῦ ἁγίου Νεκταρίου, ἐφ' ὅσον δὲν συμμετεῖχον τὰ λοιπὰ πατριαρχεῖα. Ὡς ὅμως σαφῶς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ κειμένου τὸ ὁποῖον ἀ φ ἡ ρ ε σ ε ἡ Μοναχῇ, καὶ ἐκ τῶν ἱεραρχῶν καὶ ἐκ τῶν «ἀξίων λόγου

κληρικῶν» ἄλλοι μὲν ὑπέγραψαν τὰς ἀποφάσεις τῆς ἀνωτέρω συνόδου, ἄλλοι δὲ ἤ ρ ν ἡ θ η σ α ν, καὶ ἄλλοι, τέλος, ἀντεστάθησαν διὰ συγκροτήσεως ἐτέρας συνόδου εἰς Ἱεροσόλυμα! Πῶς λοιπὸν ἦσαν ὅλοι οἱ ἄξιοι λόγου κληρικοὶ εἰκονομάχοι, ὡς θέλει νὰ τοὺς παρουσιάσῃ ἡ ἱεροκατήγορος καὶ μάλιστα μὲ τὴν πονηρὰν προσθήκην ὅτι ὁ ἅγιος τοὺς ἀποκαλεῖ καὶ «ἀληθεῖς καὶ γνησίους» πρῶγμα οὐδόλως γενόμενον ὑπὸ τοῦ ἀγίου; Ἐν τούτοις μὲ τὴν σκέψιν ὅτι διακονεῖ γνησίως καὶ εὐλικρινῶς, τὴν Ὁρθοδοξίαν, κραυγάζει:

«Ἄχ Νεκτάριε Κεφαλαῖ. Εἰς τὸ ἄκουσμα καὶ μόνον τῶν λόγων σου τούτων προδίδεσαι καὶ αὐτοσυστήνεσαι ὡς φανατικὸς εἰκονομάχος, μέσα εἰς τὰς φλέβας τοῦ ὁποίου κυλᾶ ὄχι αἷμα ὀρθόδοξον καὶ ἑλληνικόν, ἀλλὰ μέλας διαβολικὸς χυμὸς, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἅπαξ καὶ ποτισθῆ κανεῖς ἀπὸ τὸν διάβολον δὲν γνωρίζει ποῖον Θεὸν πιστεύει». Καὶ συνεχίζουσα γράφει: «Ἄνάθεμα λοιπὸν καὶ εἰς τὸν Νεκτάριον Κεφαλαῖν, ὅστις τὴν σύνοδον τῶν εἰκονομάχων λέγει οἰκουμενικήν, τοὺς δὲ εἰκονομάχους κληρικοὺς τῆς λέγει «πατέρας καὶ γνησίους κληρικοὺς ἄξιους λόγου; Βεβαίως ἀνάθεμα καὶ τρεῖς ἀνάθεμα» (σ. 82-94). Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ ἀγαπητέ μοι π. Ἀκάκιε, ἐκ τοιαύτης πτώσεως...

* * *

6. Πρωτοφανῆς συνεργασία πλαστογραφίας καὶ παρανοήσεως!

**«ΚΡΙΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΡΑΞΕΩΝ
ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΩΝ**

Διὰ τοιούτων ὅμως μέσων ἐπιζητήσαντες οἱ ὀπαδοὶ τῆς μεταρρυθμίσεως τὴν ἐπανόρθωσιν τοῦ παρὰ τῷ λαῷ

έντελῶς καταπεσόντος ἀληθοῦς θρησκευτικοῦ φρονήματος φυσικῶ τῷ λόγῳ ἦν ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχωσιν τοῦ ἄλλως ἀγαθοῦ σκοποῦ αὐτῶν καὶ νὰ προχωρήσωσιν. Ἐὰν οἱ εἰκονομάχοι ὠρμῶντο, ὡς δὲν ἀμφιβάλλομεν, ἐξ ἀγαθῆς προαιρέσεως εἰς τὸ νὰ βελτιώσωσι τὰ τῆς Ἐκκλησίας κακῶς ἔχοντα, **ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΠΡΟΣΒΑΛΩΣΙ ΤΑ ΙΕΡΑ ΑΥΤΗΣ**, ὄφειλον πρώτιστα πάντων νὰ μεριμνήσωσι περὶ τῆς ἐξαλείψεως τοῦ κακοῦ ἀπὸ αὐτῆς ταύτης τῆς ρίζης ἐκπαιδεύοντος τὸν λαὸν κατὰ τὰς ὁρθὰς ἀρχὰς τοῦ Εὐαγγελίου, ἀφοῦ ἀφαιρέσωσι τὴν ἐν τοῖς δημοσίοις σχολίοις καὶ κατ' οἶκον διδασκαλίαν ἀπὸ τῶν Μοναχῶν καὶ ἀναθέσωσι ταύτην εἰς εἰδικοὺς ἄνδρας ἐκ τῶν λαϊκῶν τῆς Μεταρρυθμίσεως. ὄφειλον ἐπίσης νὰ διορθώσωσι τὰς μεγάλας ἐλλείψεις τοῦ Κλήρου καὶ δὴ καὶ τοῦ ἀνωτάτου, ὡς καὶ τὰ λίαν τρωτὰ μέρη τῶν τῆς πολιτείας, ἅτινα εἰ Μοναχοὶ εὔρισκον ὡς ἐπιχείρημα κατ' αὐτῶν ὄφειλον τρίτον νὰ καταστήσωσι τὸν ἐν ταῖς πόλεσι βίον εὐχάριστον κατὰ πάντα ἐλαττοῦντες τοὺς φόρους καὶ περιποιοῦμενοι τὸν λαὸν μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ περισκέψεως. ὄφειλον νὰ ἐργασθῶσι πρὸς τοῦτο μετὰ μεγάλης δεξιότητος καὶ πολλῆς συνέσεως, πρὶν ἢ γνωσθῇ τὸ πνεῦμα καὶ ὁ σκοπὸς τῆς μεταρρυθμίσεως ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων αὐτῆς καὶ παραμορφωθῇ οὕτως οἰκτρῶς πρὸς τὸν λαόν. Καταπαύσαντες δ' ἐπὶ τέλος τοὺς Μοναχοὺς τῆς δημοσίας διδασκαλίας καὶ κλείσαντες τὰ σχολεῖα αὐτῶν ἀκαίρως, ὅπερ ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἐξ ἀρχῆς τοῦ προγράμματος τῆς μεταρρυθμίσεως, ὄφειλον εὐθύς ν' ἀντικαταστήσωσιν αὐτοὺς δι' ἄλλων λαϊκῶν διδασκάλων καὶ νὰ μὴ ἀφήσωσι τὸν λαὸν έντελῶς εἰς τὴν ἀμάθειαν καὶ τὴν κακοδαιμονίαν πρὸς βλάβην ἑαυτῶν τε καὶ ἐκείνου. ὄφειλον τέλος ἐξ ἀρχῆς νὰ περιορίσωσιν εἰς λίαν στενὸν κύκλον τὰ ἄλλως ἀνωφελῆ μοναχικὰ τάγματα, τὰ ὅποια διωργανωμένα κατὰ τὸ σύστημα τῶν Ἰησοῦιτῶν πρὸς προφανῆ βλάβην τῆς κοινωνίας καὶ ἐν γένει τῆς ἀνθρωπότητος ἀπετέλουν τὸν πυρῆνα τῆς ἀντιπάλου πρὸς τὸν Κλήρον καθόλου καὶ τὴν μεταρρύθμισιν

μερίδος, περικόπτοντες τὰς προσόδους αὐτῶν, ἐγκλείοντες αὐτὰ ἐν ταῖς εὐαγέσι Μοναῖς πρὸς θεοκλύτησιν κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων ὁμολογίαν καὶ ἐπαγγελίαν αὐτῶν, καὶ ἀπαγορεύοντες αὐστηρῶς τὴν ἐν ταῖς πόλεσι καὶ χωρίοις εἴσοδον καὶ ἐμμογήν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν γένει μετὰ τῶν πολιτῶν ἐπικοινωνίαν». (M 114· N 190·)

Τὸ ἀνωτέρω κεφάλαιον ἀποτελεῖ ἴσως ἐν ἐκ τῶν πλέον παρεξηγησίων ἐκ τοῦ περὶ Συνόδου ἔργου τοῦ ἁγίου, ἂν δὲν προσέξῃ τις ἱκανῶς κατὰ τὴν ἀνάγνωσίν του. Καὶ μόνον νὰ σκεφθῆ τις ὅτι ἡ δολία ἀφαίρεσις τῆς φράσεως ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΠΡΟΣΒΑΛΩΣΙ ΤΑ ΙΕΡΑ ΑΥΤΗΣ παρουσιάζει τὸν ἅγιον φίλον τῆς εἰκονομαχίας, ἐνῶ ἡ προσθήκη αὐτῆς, ἀντιθέτως, ἀποκαλύπτει τὸ ἀληθὲς πιστεύω τοῦ ἁγίου διὰ τὴν μεταρρύθμισιν, ἥτοι τὴν βελτίωσιν τῶν κακῶς ἐχόντων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ χωρὶς νὰ προσβληθῶσι τὰ ἱερὰ Αὐτῆς, εἶναι ἀρκετόν, λέγω, καὶ μόνον ἡ ἀνωτέρω ἐνέργειά της νὰ ἐμφανίσῃ τὴν πρόθεσιν τῆς ἀγιομάχου συγγραφέως καὶ τὸν πόθον αὐτῆς ὅπως παραποιήσῃ τὴν ἐν προκειμένῳ ἀλήθειαν*.

(*) Ἐάν ἕξῃ ὁ ἅγιος σήμερον καὶ ἐμελέτα τὰς ἀνωτέρω πλαστογραφίας τῆς ἀγιομάχου, ἀσφαλῶς μεταξὺ τῶν ἄλλων θὰ τῆς ἀπηύθυνε καὶ τὰ κατωτέρω:

«Σὺ δέ, δαιωτάτη τῆς Ἀναλήφειως ἠγουμένη, πάντα πράττεις, ὥστε τὴν ἡμῶν ὑποκρύψαι διάνοιαν, καὶ παραχαράττεις καὶ παρεγχειρεῖς καὶ παρεξηγῇ καὶ παραικόπτεις, μετὰ ξὺ παραλείπουσά κακῶς τὰ καίριώτατα, συμφύρισά τε καὶ συγχέασα καὶ πολὺ τὸ τῆς κακίας μέλι ἀπὸ τῆς σῆς καρδίας ὥσπερ σηπίαις καταχραμένη, σεαυτὴν μὲν ἀφανῆ ποιεῖς μετὰ τῶν κακῶν φρονημάτων, εἰς θολερὰν δὲ ἀνατροπὴν μετασκευάσασα τὸ διευδὲς τῶν ἡμετέρων νομάτων ἐπιχειρεῖς διὰ πῶν ὧτων εἰς τὰς τῶν ἀκρουσμένων καρδίας, τῇ σεαυτῆς πάντως κεφαλῇ τὴν προφητικὴν ἀρὰν ἀμφοτέραις ἐπαντιλοῦσα τὸ λεγόμενον: «οὐαὶ» γάρ, φησι, «τῷ ποτίζοντι τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἀνατροπὴν θολερὰν». [Πρὸς: Γρηγορίου Παλαμά, Συγγράμματι, Γ, 465/6.]

Ἡ ἀνωτέρω πρότασις, ἀγαπητέ μοι, πάτερ, ἐνῶ ἀπαλλάσσει τὸν ἅγιον πάσης μομφῆς ἀναφορικῶς πρὸς τὸ πῶς ἐπεθύμει οὗτος τὴν εἰκονομαχικὴν μεταρρυθμισιν, τὸ γνωρίζω, ὅτι δημιουργεῖ καὶ ἐν σοβαρὸν ἐρώτημα, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ Ὁσιότης σου ἔθιξες ἱκανῶς εἰς τὴν ἐπιστολὴν της. Πρόκειται περὶ τοῦ ἐξῆς. Ὡς θεολόγος καὶ δὴ ἱκανὸς ὁ ἅγιος δὲν ἐγνώριζεν ὅτι οἱ σκοποὶ τῶν μεταρρυθμιστῶν αὐτοκρατόρων δὲν ἦσαν ἀγαθοί, ἀφοῦ ἐδημιούργησαν τόσα δεινὰ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τῶν διωγμῶν καὶ τῆς καταστροφῆς τῶν σεπτῶν εἰκόνων, διὰ τὰς ὁποίας τοσοῦτον ἠγωνίσθησαν οἱ ἀληθεῖς Μοναχοὶ τῆς τότε περιόδου: Πῶς λοιπὸν γράφει ὅτι οἱ μεταρρυθμιστὰι ἐκινουῦντο «ἐξ ἀγαθῆς προαιρέσεως»;

Εἰς ἀπάντησιν σοῦ γράφω, ὅτι τὴν ἀνωτέρω κρίσιν του ὁ ἅγιος τὴν ἀναφέρει εἰδικῶς διὰ τὰς προσπαθείας τῆς μεταρρυθμίσεως νὰ διορθώσῃ «τὰ κακῶς κείμενα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ» τὰ ὁποῖα παλαιοὶ καὶ σύγχρονοι ἱστορικοὶ ἀποδέχονται. Διὰ τὰς μετέπειτα ὁμως πράξεις τῶν εἰκονομάχων καὶ τὰς φοβερὰς καταχρήσεις αὐτῶν, ὁ ἅγιος εἰς τὴν κριτικὴν του γίνεται ὀξύτερος ρομφαίας, δι' ὧν ἀναφέρει εἰς τὸ εἰδικὸν περὶ τοῦ θέματος τούτου κεφάλαιον τοῦ ἔργου του ὑπὸ τὸν τίτλον: **Σ π ο υ δ α ι ὀ τ η τ ο ς τ ῆ ς Ζ' ἀ γ ί α ς Ο ἰ κ. Σ υ ν ὀ δ ο υ**, τὰ ὁποῖον σοῦ παραθέτω εἰς τὰς σελίδας 40-41 τοῦ παρόντος.

— Συνεπῶς τὸ μόνον κενὸν εἰς τὴν ὅλην πραγματείαν τοῦ ἁγίου ἐν προκειμένῳ εἶναι, ὅτι δὲν συνέλαβε πλήρως ἅπαντα τὰ γενεσιουργὰ αἷτια τῆς εἰκονομαχίας, ἀρκεσθεῖς εἰς τὰ ἀναφερθέντα ὑπὸ τοῦ Παπαρρηγοπούλου. Τοῦτο ὁμως οὔτε κἂν ὡς πταῖσμα δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ διὰ τὰς συνθήκας καὶ γνώσεις τῆς ἐποχῆς του, δεδομένου ὅτι μέχρι σήμερον, ὡς σοὶ προεῖπον, ἔχουν προταθῆ ἔξ θεωρίαι, ἀναφορικῶς πρὸς τὰ αἷτια τῆς εἰκονομαχίας, συμπληροῦσαι ἀλλήλας, καὶ τὰς ὁποίας ἔλλειπει χώρου σὲ παραπέμπω ν' ἀναγνώσῃς εἰς τὴν Θρησ. Ἐγκυκλοπαιδείαν τόμ: Ε', στήλην 396.

Ἐναφορικῶς δὲ πρὸς τὴν δευτέραν δυναμένην νὰ σκανδαλίση φράσιν «τὰ ἄλλως ἀνωφελῆ Μοναχικὰ τάγματα» σοῦ λέγω ὅτι ἡ βαρύτερη τῆς φράσεως αὐτῆς, ἡ καὶ τὸ ὅλον νόημα διασαφοῦσα, κεῖται εἰς τὸ ἐπίρρημα «ἄλλως», τὸ ὁποῖον ἐρμηνευόμενον σημαίνει: «κατὰ τὰ ἄλλα», ὥστε σύνολος ἡ φράσις νὰ ἀναγιγνώσκειται «τὰ κατὰ τὰ ἄλλα ἀνωφελῆ Μοναχικὰ τάγματα» Ποιὰ ἄλλα; αὐτὰ πὺν περιέγραψεν ὁ Ἅγιος ἐν ἀρχῇ, δηλαδὴ τὰ τάγματα τὰ μακρὰν τοῦ μοναχικοῦ σκοποῦ ζῶντα καὶ πορευόμενα. Τὸ ἀνωτέρω ἐπίρρημα μὴ δυναμένη νὰ ἐρμηνεύσῃ ὀρθῶς διαστρέφει ἐπίσης καὶ εἰς τὴν κατωτέρω φράσιν τοῦ ἁγίου: «Διό, καίτοι αὕτη (ἡ μεταρρυθμισίς) ἐπεδιώχθη καὶ ὑπεστηρίχθη ὑπὸ γενναίων ἄλλως καὶ συνετῶν αὐτοκρατόρων...» (σ. 252). Ἐρμηνεύουσα ἢ μᾶλλον σχολιάζουσα τοῦτο γράφει: «Δοιπὸν ὑπάρχει διαφορὰ μεταξὺ τῶν φρονημάτων τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ καὶ τοῦ Νεκταρίου Κεφαλαῖ; Βεβαίως καὶ μάλιστα κολοσσιαία, καθότι ὁ ἅγιος ἐλέγχει τοὺς εἰκονομάχους ὡς μιαρούς, ὁ δὲ Κεφαλαῖς ἐπαινεῖ αὐτοὺς ὡς σ υ ν ε τ ο ὕ ς...» Βλέπεις ἀγαπητέ μοι κατάντημα ἀδοκίμου ἐρμηνείας; Τὸ αὐτὸ ἐπίρρημα ὄρα καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐξεταζομένου κεφαλαίου, ὅπου ἐμφανίζει τὸν ἅγιον νὰ δέχεται τὸν κατὰ τὰ ἄλλα ἀγαθὸν σκοπὸν τῶν μεταρρυθμιστῶν, οὐχὶ ὅμως καὶ τοὺς διωγμοὺς πὺν ἐνήργησαν κατὰ τῶν εἰκονοφίλων, τὴν καταστροφὴν τῶν εἰκόνων καὶ ἁγίων λειψάνων, ἅτινα καὶ περιγράφει εἰς εἰδικὸν κεφάλαιον τοῦ ἔργου του.

Σχετικῶς δὲ μὲ τὸ ἐπίθετον Ἰησουίται θὰ εἴπωμεν τὰ δέοντα εἰς τὸ ἀμέσως ἐπόμενον κεφάλαιον, ὅπου καὶ πάλιν χρησιμοποιεῖται ὑπὸ τοῦ ἁγίου μετὰ τῆς σχετικῆς αἰτιολογίας.

Ἐπίσης, ὡς καὶ ἐν ἀρχῇ ὠμιλήσαμεν καὶ ἐνταῦθα ἐμφαίνεται σαφῶς, ὁ ἅγιος «κακῶς κείμενα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ» θεωρεῖ ἀπάσας τὰς ἐκτροπὰς τοῦ τότε θρησκευτικοῦ καὶ Μοναχικοῦ βίου τοῦ Βυζαντίου, συμφώνως

ἄλλως τε καὶ πρὸς τὰ ὑπὸ τῶν τότε χρονογράφων δια-
λαμβανόμενα. Θαύμασον τώρα κατωτέρω τὴν διάστρο-
φον καὶ κακεντρεχῆ διάθεσιν τῆς ἱεροκατηγόρου ἐρμη-
νευούσης τὴν φράσιν «κακῶς ἔχοντα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ»
διὰ τοῦ στόματος δῆθεν τοῦ ἁγίου λέγοντος πρὸς τοὺς
μεταρρυθμιστάς:

«ὦ φίλοι μου, εἰκονομάχοι, ἐφόσον ἀπεφασίσατε νὰ
διορθώσετε τὰ κακῶς κείμενα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τοῦ-
τέστιν νὰ πετάξετε τὰς εἰκόνας εἰς τὴν κοπρίαν, νὰ πα-
ραδώσετε τὰ λείψανα τῶν Μαρτύρων εἰς τὸ πῦρ, νὰ πε-
ριορίσετε τὰς Δεσποτικὰς καὶ Θεομητορικὰς ἑορτάς, νὰ
σβύσετε τὸν Μοναχικὸν βίον ἀπὸ τὸν χάρτην τῆς γῆς,
καὶ νὰ διορθώσετε γενικῶς τὰ κακῶς ἔχοντα εἰς τὴν
ἐκκλησίαν, διατι δὲν κτυπήσατε τὸ κακὸν εἰς τὴν κεφα-
λήν. Ξέρετε φίλοι μου, ποῖον ἦτο τὸ κακόν; Τὸ κακὸν ἦτο
«τὰ ἀνωφελῆ Μοναχικὰ τάγματα...» (σ.117). Βλέπεις
τὴν κορωνίδα τῆς πλαστογράφου διαθέσεως τῆς ὀσιωτά-
της; Δὲν γράφει τὸ πιστεύω καὶ τὰς φράσεις τοῦ ἁγίου,
ἀλλὰ τελείως ξένα πρὸς τὸ πιστεύω του περὶ τῆς ἐννοίας
τῶν «κακῶς ἔχόντων ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ» προκειμένου νὰ
τὸν παρουσιάσῃ φίλον τῶν εἰκονομάχων! Πράγματι, π.
Ἀκάκιε, θέλομεν καὶ ἄλλο παράδειγμα ἀπὸ αὐτὸ πού μᾶς
προσφέρει διὰ τῆς γραφίδος της ἡ ἱεροκατήγορος διὰ
νὰ ἀντιληφθῶμεν τί σημαίνει ἐκτροπὴ ἐκ τοῦ Μοναχικοῦ
ιδεώδους καὶ παντελῆς ταπεινώσεως τοῦ ἀγγελικοῦ ἐπαγ-
γέλματος, διὰ τὰ ὅποια ὀμιλεῖ ὁ ἅγιος πατήρ;...

Σοῦ ἐφιστῶ καὶ πάλιν τὴν προσοχὴν εἰς τὴν ἀφαίρε-
σιν τῆς λέξεως ἄ λ λ ω ς ἔμπροσθεν τῶν λέξεων
«Μοναχικὰ τάγματα» προκειμένου νὰ ἐμφανισθῇ ὁ ἅ-
γιος ὅτι, καὶ καλῶς ἔχόντων τῶν πραγμάτων δι' αὐτὸν
τὰ Μοναχικὰ τάγματα εἶναι ἀνωφελῆ! Δεσμία δὲ πλεόν
ὑπὸ τῆς πονηρᾶς καὶ διαστρόφου διαθέσεως βοᾷ συμπε-
ρασματικῶς: «Αἶ, τί λέγεις διάβολε Κεφαλαῖ; Θὰ τολμή-
σης νὰ ἐπαναλάβῃς ἔμπρὸς εἰς τὸν Θεόν, ὅσα ἔγραφες
περὶ τῶν ἁγίων του, περὶ τῶν ἑορτῶν του καὶ περὶ τῶν

φίλων σου εικονομάχων; Αἶ, Ἰούδα Ἰσκαριῶτα; Θὰ τολμήσης ν' ἀνοίξης τὸ στόμα σου κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς κρίσεως; Οὐαί σοι Κεφαλαῖ, διὰ τὴν προδοσίαν ὅπου κάμνεις κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ διὰ τῆς ὁποίας προδοσίας ὀριστικῶς πλέον ἀποκαλύπτεσαι ὡς υἱὸς καὶ ἅγιος τοῦ Ἀντιχρίστου...»! (σ. 118 - 9, 124).

Τί λέγεις λοιπὸν διὰ τ' ἀνωτέρω ἀδελφὲ Ἀκάκιε; Τί νὰ εἶπω; ἀσφαλῶς θ' ἀπαντήσης· «εὐχῶν χρεία», ἀφοῦ τοιαῦτα συμβαίνουν καὶ ἐν ταῖς ...«γνησίαις» καὶ μάλιστα Μοναζούσαις καὶ δὴ κορυφαίαις....

* * *

7. Περὶ τῶν Στουδιτῶν καὶ τῶν ἐνεργειῶν των

Προκειμένου νὰ ἐξετάσωμεν νῦν τὸ ΙΕ' κεφάλαιον τοῦ βλασφήμου ἔργου τῆς Μαγδαληνῆς Μοναχῆς εἰς τὸ ὁποῖον ἀφίνει νὰ ἐκδηλωθῇ ὅλον τὸ κατὰ τοῦ θαυματουργοῦ Νεκταρίου πάθος της, παραθέτω προηγουμένως τὰ κείμενον τοῦ ἁγίου βάσει τοῦ ὁποίου χαρακτηρίζεται ὡς «κακόψυχος εἰκονομάχος».

Ἡ μετὰ τὴν Ζ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον κατάστασις τῆς Ἐκκλησίας.

Διὰ τῆς ἐν Νικαίᾳ τὸ 6' ἐβδόμης Οἰκ. Συνόδου τὸ ἀπὸ πολλοῦ ἀναφερὲν ζήτημα τῶν σεπτῶν εἰκόνων ἐλύθη κατ' εὐχὴν ὀριστικῶς καὶ πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας συμφώ-

ν ω ς. Ἄλλ' οὐχ ἦττον ἢ εἰς τὰ πνεύματα τῶν θρησκομανῶν Μοναχῶν καὶ τῶν ὑπερβολικὰς ἀξιώσεις ἐχόντων ἀντιπάλων αὐτῶν ἐπικρατοῦσα διάστασις διετέλει ὑπάρχουσα καὶ μάλιστα μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς ἀρχῆς ἀπὸ τῆς βασιλίσσης Εἰρήνης ἀπέβαινε δεινότερα ὁσημέραι αὐξανομένη. Καὶ οἱ μὲν ὀπαδοὶ τῶν εἰκονομάχων ἐπιτυχόντες βασιλέως ὁμόφρονος, τοῦ Νικηφόρου, ἐζήτουν ἐπιμόνως πρὸς τῇ ἄλλῃ γενικῇ μεταρρυθμίσει τοῦ Κράτους καὶ Ἐκκλησιαστικὰς καινοτομίας. Διὸ προέβησαν εἰς τὰς φ ο β ε ρ ω τ έ ρ α ς τ ῶ ν κ α τ α π ι έ σ ε ω ν καὶ τῶν κ α τ α χ ρ ή σ ε ω ν, ἐκποιήσαντες πρὸς ὄφελος τοῦ δημοσίου τὰ πλεῖστα τῶν ἐν ταῖς Μοναῖς ἀφιερωμάτων, τὰ ὅποια συνέκειντο ἐξ ἀνυπολογίστων χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν θησαυρῶν, καὶ ἀναφανδὸν εὐλογοῦντες τὴν μνήμην Κωνσταντίνου τοῦ Ε'.

» Οἱ δὲ μοναχοὶ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν Πλάτωνος, τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς τοῦ Σακκουδίου καὶ τῶν ἀνεπιῶν αὐτοῦ Ἰωσήφ καὶ Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, διότι ἀπώλεσαν ἦν διαχειρίσιν τῶν τῆς πολιτείας ἐκέκτεντο πρότερον, ὡς καὶ τὰ ἐκ ταύτης κτήματα καὶ ὠφελήματα, δὲν ἔπαυσαν ἐπὶ δέκα ἔτη ταράττοντες τὴν πολιτείαν καὶ ἐπικαλούμενοι τὴν ἀντίληψιν τοῦ πάπα Ρώμης, ὡς τῆς Θειοτάτης τῶν ὄλων κεφαλῶν κεφαλῆς, τοῦ κορυφαιοτάτου πατερός πατέρων, τοῦ ἰσαγγέλου, Μακαριωτάτου καὶ Ἀποστολικοῦ πατρός, ὡς τοῦ ἔχοντος τὰ πρωτεῖα θεόθεν, καὶ ὡς δεξαμένου τὰς κλεῖς τοῦ Εὐαγγελίου πρὸς Χριστοῦ διὰ μέσου τοῦ τῶν Ἀποστόλων πρωτοστάτου, . Κατόπιν δὲ μάλιστα ἐπὶ τῆς βασιλείας Μιχαὴλ τοῦ Κουροπαλάτου γενόμενοι παντοδύναμοι ἐτρέπησαν ἀμείλικτοι κατὰ τῶν μὴ ἀσπαζομένων τὸν ὑπὸ τῆς Ζ' Οἰκ. Συνόδου καθιερωθέντα Ὅρον ἐφαρμόζοντες διὰ τῶν ἱεροκρυφίων ἐνεργειῶν αὐτῶν τὸ βασιλικὸν διάταγμα, δι' οὗ ἐπεβάλλετο κεφαλικὴ τιμωρία κατὰ τῶν ἑτεροδοξούντων.

» Δυστυχῶς συμβουλαί, προτροπαί, ἀπειλαί, καὶ ἀνάλογοι τιμωρίαι πρὸς αὐτοὺς ἀπέβησαν μάταιοι. Τὸ δὲ λυ-

πηρότερον ὅτι τὰ Μοναχικὰ τάγματα, καίτοι καλῶς ἐ-
 γίνωσκον, ὅτι ἔνεκα ιδιωφελείας ἔθυσίαζον, ὡς μὴ ὤ-
 φειλε, τὰς ἱερωτέρας παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας ὡς
 πρὸς τὰ σπουδαιότερα ζητήματα καὶ καταπροέδιδον τὰ
 τιμαλφέστατα τοῦ ἔθνους συμφέροντα, ὅμως πρὸς ἐπι-
 κάλυψιν τῶν παρεκτροπῶν αὐτῶν Ἰησουιτικῶ τῶ τρό-
 πῳ ἐσοφίζοντο ζητοῦντες νὰ δικαιολογήσωσιν, ἔνθεν μὲν
 τὴν εἰς τὰ καθαρῶς θρησκευτικὰ προβλήματα ἐπέμβασιν
 τοῦ ποινικοῦ νόμου διαστρέφοντες ἐπὶ τούτῳ τὰ κείμενα
 τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἐνῶ τὸ πνεῦμα τῆς χριστιανι-
 κῆς πίστεως μαρτυρεῖ τὸναντίον, ὅτι ὡς πρὸς τὰς συνει-
 δήσεις ἢ πειθῶ καὶ οὐχὶ ἢ βία εἶναι τὸ κυριώτατον ὄπλον,
 ἔνθεν δὲ τὴν εἰς τὰ τῆς Ἀνατολῆς ἐπέμβασιν τοῦ πάπα
 Ρώμης». (M 124, 150· N 204 - 5· Π 233)4, 259).

Ἐνταῦθα ὁ ἅγιος κατηγορεῖται ὑπὸ τῆς Μοναχῆς,
 ὡς μέγας ψεύστης δι' ὅσα ἔγραψε α) περὶ ταραχώδους
 δεκαετίας ἐν Βυζαντίῳ ἔνεκα τῶν Στουδιτῶν, β) περὶ ἐ-
 πιστολῆς τοῦ ἁγίου Θεοδώρου πρὸς τὸν πάπαν Λέοντα
 τὸν Γ' καὶ γ) περὶ ἱεροκρυφίων ἐνεργειῶν τῶν Μονα-
 χῶν κατὰ τῶν εἰκονομάχων μετὰ τὴν Ζ' Οἰκ. Σύνοδον.

Πρὶν ἐξετάσωμεν τὰς ἀνωτέρω κατὰ τοῦ ἁγίου κα-
 τηγορίας σοῦ ἐφιστῶ τὴν προσοχὴν ἐπὶ τῶν ἐξῆς δύο
 σπουδαίων φράσεων τοῦ νεοφανοῦς φωστῆρος, καὶ τὰς
 ὁποίας σκοπίμως ἀπεσιώπησεν ἡ κατήγορός του ἐκ τῆς
 ἀνωτέρω περικοπῆς τοῦ ἁγίου· α) «τὸ ἀ ν α φ υ ἐ ν
 ζ ἡ τ η μ α τ ῶ ν σ ε π τ ῶ ν εἰ κ ὄ ν ω ν ἐ λ ὕ-
 θ η κ α τ' εὐ χ ῆ ν ὀ ρ ι σ τ ι κ ῶ ς κ αὶ π ρ ὸ ς
 τὸ π ν ε ὕ μ α τ ῆ ς Ἐ κ κ λ η σ ί α ς σ υ μ φ ῶ-
 ν ω ς» Τί ἕτερον ἔπρεπε νὰ εἴπῃ διὰ νὰ ἐκφράσῃ λα-
 κωνικῶς καὶ σαφῶς τὴν πλήρη ἀντίθεσιν του πρὸς τοὺς
 εἰκονομάχους καὶ τὴν ἀπόλυτον πίστιν του πρὸς τὰς σε-
 πτὰς εἰκόνας; Καὶ μόνον διὰ τὴν ἀνωτέρω πρότασιν αὐ-
 τοῦ εἶναι ἀδύνατον 100% νὰ εὐσταθήσῃ ποτὲ κατ' αὐ-
 τοῦ οἰαδήποτε κατηγορία ὡς ...εἰκονομάχου! Ἐπίσης
 ὀλίγον κατωτέρω ἀναφερόμενος εἰς τοὺς εἰκονομάχους,
 οἱ ὅποιοι μετὰ τὴν Ζ' Οἰκ. ἐπεξήτουν πλὴν τῶν πολιτι-

κῶν μεταρρυθμίσεων καὶ ἐκκλησιαστικὰς καινοτομίας, γράφει τὰ ἀκόλουθα κατακρίνων τὴν στάσιν των:

«Διὸ προέβησαν εἰς τὰς φοβερωτέρας τῶν καταπιέσεων καὶ τῶν καταχρήσεων ἐκποιήσαντες πρὸς ὄφελος τοῦ δημοσίου τὰ πλεῖστα τῶν ἐν ταῖς Μοναῖς ἀφιερωμάτων...» Παρὰ ταῦτα διὰ τὴν ἱεροκατήγορον ὁ ἅγιος Νεκτᾶριος «ὑπερβαίνει καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν Κοπρώνυμον εἰς τὴν θηριωδίαν καὶ τὴν λύσσαν κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας»! (σ. 121).

—Α) Ἐξετάσωμεν νῦν τὴν πρώτην κατηγορίαν περὶ τῆς ταραχῶδους ἤτοι δεκαετίας ἐν Κων)λει ἔνεκα τῶν Στουδιτῶν, ὡς γράφει ὁ ἅγιος. Ἀνάγκη πᾶσα ὅπως γνωρίσωμεν ἐν πρώτοις π ε ρ ἰ π ο ἰ α ς δ ε κ α ε τ ἰ α ς ὁμιλεῖ ὁ τῆς Αἰγίνης νεολαμπῆς ἀστήρ. Ἐπειδὴ ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰωσήφ Θεσσαλονίκης καὶ τοῦ Γέροντός του Πλάτωνος κατεδικάσθησαν ὑπὸ τῆς συνόδου τοῦ 809 εἰς ἔξορίαν εἰς τὰς ἐγγυς Πριγκηποννήσους, εἶναι δῆλον, ὅτι ἡ δεκαετία ἀφορᾷ εἰς τὸ π ρ ὀ τοῦ 809 χρονικὸν διάστημα. Ἡ τιμωρία τῶν Στουδιτῶν ὑπεβλήθη ὑπὸ τῆς συνόδου λόγω τοῦ ὅτι ἤρνοῦντο οὗτοι νὰ δεχθοῦν τὴν οἰκονομίαν πού ἐπέδειξε αὕτη, ὡς καὶ ὁ πρόεδρος τῆς ἁγίου Νικηφόρος, εἰς τὸν ἱερέα Ἰωσήφ, τὸν ὁποῖον ἀφῆκε ἐκ νέου νὰ λειτουργῇ μετὰ τὴν ἔκτισιν τῆς ὀκταετοῦς ἀργίας του, λόγω τῆς ἀντικανονικῆς εὐλογίας πού ἔκανε τῶν γάμων τοῦ αὐτοκράτορος Κων)νου τοῦ ΣΤ'.

Ὁ ἱστορικὸς ἐνταῦθα τονίζει ὅτι, πλήν τῆς ἀνωτέρω αἰτίας, ὁ κυριώτερος λόγος ἀντιδράσεως τῶν Στουδιτῶν ἦτο ἡ ἀπώλεια τῆς διαχειρήσεως, ἣν ἐκέκτηντο μέχρι τῆς πτώσεως τῆς βασιλείσεως Εἰρήνης (802) τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐν πολλοῖς τῶν πολιτικῶν πραγμάτων (Π 233). Ἐπαναλαβὼν ὁ ἅγιος τοὺς λόγους τοῦ ἱστορικοῦ ἔπρεπε, ὡς πιστεύομεν, νὰ τονίσῃ δεόντως καὶ τὴν ὑπόθεσιν τῆς παρασχεθείσης οἰκονομίας εἰς τὸν ἱερέα Ἰωσήφ καὶ τὴν δυσφορίαν ἔνεκα τούτου τῶν Μοναχῶν,

διότι μὴ ὁμιλήσας διόλου περὶ αὐτῆς ἐνεφάνισε τοὺς Στουδίτας, ὅτι ἐμάχοντο διὰ τὴν διαχείρησιν καὶ μόνον ἦν ἀπώλεσαν, πρᾶγμα μὴ ἀνταποκρινόμενον εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἔστω καὶ ἂν δεχθῶμεν ὅτι ὀπισθεν τῆς ἀντιδράσεως τῶν Στουδιτῶν διὰ τὴν ἀνωτέρω οἰκονομίαν ἐκρύπτετο ἢ δυσφορία των διὰ τὴν ἀλλαγὴν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων.

Ἄν πάλιν δεχθῶμεν ἀναφανδὸν ὅτι ὁ ἅγιος Νεκτᾶριος ἔπρεπε νὰ ὑποστηρίξη ὁπωσδήποτε τοὺς Στουδίτας, τότε δημιουργεῖται ἕτερον πρόβλημα, διότι πρόεδρος τῆς Συνόδου τῆς ἐπιβαλοῦσης τὴν ποινὴν ἐτύγχανεν ὁ πολὺς ἅγιος Νικηφόρος! Συνεπῶς δεχόμενοι ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ κἀνῃ τὴν οἰκονομίαν ποὺ ἔκανε, κατηγοροῦμεν ἀντὶ τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τὸν ἅγιον Νικηφόρον! Σημείωσε δὲ ὅτι μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἐκ τῆς ἐξορίας τῶν Στουδιτῶν (811) ἐγένετο συμφιλίωσις μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ ἁγίου Νικηφόρου, ὅστις τελικῶς ἐτιμώρησεν ἐκ νέου τὸν ἱερέα Ἰωσήφ, μιὰ καὶ ὁ νέος αὐτοκράτωρ Κουροπαλάτης ἦτο λίαν φίλα προσκείμενος πρὸς αὐτόν. Βλέπεις πόσον δύσκολον εἶναι νὰ κρίνωμεν τὰς πράξεις τῶν ἁγίων, ἀδελφέ, ἀφοῦ πολλάκις ἀγνοοῦμεν, ἢ μᾶλλον ἀδυνατοῦμεν νὰ κρίνωμεν ἄλλα πολὺ ἐγγύτερον ἡμῶν καὶ πολὺ ἀπλούστερα πράγματα; Πρόσθετες δὲ τὸ ἐξῆς σπουδαῖον ἐπὶ πᾶσιν τούτοις, ὅτι δὲν εὕρισκόμεθα κατὰ τὴν δημιουργίαν τῶν ἀνωτέρω γεγονότων εἰς εἰκονομαχικὴν περιόδον, καθόσον αὕτη ἤρχισε ἐκ δευτέρου τὸ 813, ὅτε αὐτοκράτωρ ἐγένετο Λέων Ε' ὁ Ἀρμένιος.

Ἀκούων δὲ ἅγιον Νικηφόρον μὴ νομίσης ὅτι πρόκειται περὶ μικροῦ τινος προσώπου, καθόσον διῆλθεν ἐν ἐξορίᾳ δεκαετίαν ποὺ ὄλην ἔνθα καὶ ἐκοιμήθη, ἀντιδράσας σφοδρῶς στὸν ἀνωτέρω αὐτοκράτορα καὶ τὴν πολιτικὴν του. Ὡς δὲ σημειώνει ὁ Συναξαριστῆς «ὅτε ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον ὁ εἰκονομάχος Λέων ὁ Ε' ὁ Ἀρμένιος καὶ ὁ κατὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων διωγμὸς ἀνερρηπίσθη, ὁ Νικηφόρος εὗρεθεις ἀντίπαλος αὐτοῦ καὶ ἀ-

τρόμητος τῆς βασιλικῆς ἀσεβείας ἐπιτιμητής, ἐξεδιώχθη τοῦ θρόνου καὶ ἐξωρίσθη τὸ πρῶτον εἰς Χρυσούπολιν καὶ εἶτα εἰς τὴν παρὰ τὸν Ἀκρίταν κτισθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ Μονὴν τοῦ μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου, ἔνθα ἐπεσκέπτετο αὐτὸν καὶ ὁ ἐν τῷ Ἀκρίτα ἐξορισθεὶς καὶ ἀποθανὼν Θεόδωρος Στουδίτης»⁵ Δύο πρώην ἀντίπαλοι νῦν συνεξόριστοι διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν καὶ φιλιούμενοι καὶ τελικῶς ἅγιοι ἐν οὐρανῷ! Αὐτὰ εἶναι ἀγαπητέ μοι τὰ μυστήρια τῆς ζωῆς τῶν ἁγίων καὶ διὰ τοῦτο δύσκολος ἡ ἀξιολόγησις τῶν ἐνεργειῶν καὶ διασημάτων των. Σοῦ προσθέτω δὲ διὰ τὴν ἱστορίαν τὸ συγκινητικὸν ὅτι, ὅταν ἐπὶ πατριάρχου Μεθοδίου ἐγένετο ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου Νικηφόρου «ἤνοιξαν τὸν τάφον καὶ εὗρον τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου ἀκέραιον καὶ ἄθικτον, ἐπὶ 19 ἔτη ἀβλαβὲς συντηρηθὲν· τοῦτο μετὰ λαμπάδων καὶ ψαλμῶν εἰς βασιλικὴν ἐμβαλόντες τριήρη, ἔφερον εἰς τὴν πρωτεύουσαν· ὅτε δὲ ἤγγισε τὸ βασιλικὸν πλοῖον εἰς τὸ πορθμὸν τῆς Ἀκροπόλεως, ἐξῆλθε μετὰ λαμπάδων ὁ βασιλεύς καὶ ἡ σύγκλητος εἰς προὔπαντησιν καὶ συνώδευσαν αὐτὸ εἰς τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν!» Ἴδου ποῖος ἦτο ὁ τιμωρῆσας τοὺς Στουδίτας καὶ διατι ὁ νέος ἅγιος καὶ φωστὴρ τῆς Αἰγίνης οὐχ ἡμαρτε χαρακτηρίσας αὐστηρῶς πῶς τὴν διαγωγὴν τῶν Στουδιτῶν ἔναντι τοῦ πατριάρχου των, καθόσον δὲν ἐπρόκειτο περὶ δογματικοῦ τινος θέματος, ἀλλὰ περὶ ἀπλῆς τινος οἰκονομίας τῆς Συνόδου πρὸς τὸν ἱερέα Ἰωσήφ, ὅστις εἶχεν ἤδη ἐκτίσει ποινὴν ὀκταετοῦς ἀργίας(!) καὶ ἂν δὲν ὠκονομεῖτο τότε ὑπὸ τῆς Συνόδου ἐκινδύνευε νὰ προκληθῆ νέος σάλος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, λόγῳ τῆς ὑποστηρίξεως ἧς ἐτύγχανε οὗτος ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως.

5. Σωφρονίου Εὐστρατιάδου, Ἀγιολόγιον, σ. 355.

(*) Διὰ τῶν ἀνωτέρω, δι' ὧν δικαιολογοῦμεν τὴν πρᾶξιν τοῦ ἁγίου Νικηφόρου, δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ψέξωμεν τὴν ἀντίδρασιν τῶν Στουδιτῶν, τὴν γενομένην πρὸ δεκαετίας περίπου καὶ τὴν ὁποῖαν δεόντως ἐκτιμῶμεν. Ἐνταῦθα ὅμως ὁ παραβάτης αὐτοκράτωρ δὲν ζῆ πλέον, ὁ δὲ Ἰωσήφ

Πάντα τὰ ἀνωτέρω ἀ γ ν ο ο ὕ σ α ἡ ὀσιωτάτη ἐρωτᾶ: «Ποῖα ἦσαν τὰ δέκα καὶ πλέον ἔτη κατὰ τὰ ὁποῖα οἱ τρεῖς φωστῆρες... ἐτάραξαν τὴν πολιτείαν ἐπειδὴ ἐστερήθησαν τὰ ὀφέλη, τὰ ὁποῖα εἶχον χάσει ἀπὸ τοὺς εἰκονομάχους;... Ὁ εὐσεβῆς καὶ φιλόχριστος βασιλεύς Μιχαὴλ Κουροπαλάτης ἐβασίλευσεν, ὡς εἵπομεν, δύο ἔτη. Ποῦ λοιπὸν ἡ δεκαετία, ὅπου γράφει ὁ Κεφαλαῦς...; Ποῦ εἶναι αἱ ταραχαὶ καὶ αἱ συμφεροντολογικαὶ ἐπαναστάσεις...; Περὶ διαχειρήσεων καὶ συμφεροντολογικῶν βιομηχανημάτων ἐμάχετο ὁ ἅγιος Θεόδωρος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, ἡ περὶ τῆς ἀναστηλώσεως τῶν σεπτῶν εἰκότων;» (σ. 128,133) Καὶ διὰ τὴν ἀποδείξιν περιτράνωσ ὅτι ὄντως δὲν ἀντελήφθη περὶ ποιᾶς δεκαετίας ὠμίλει ὁ ἅγιος, περιγράφει λεπτομερῶς τὴν τελευταίαν ἐξορίαν τοῦ ἁγίου Θεοδώρου μὲ τὰς πολλὰς κακουχίας διὰ τὴν ὑβρίσιν τελικῶς καὶ πάλιν τὸν φωστῆρα τῆς Αἰγίνης «ὅστις εἶχε τὴν ἀδιαντροπίαν τὴν ὑβρίσιν διὰ τῶν χυδαίων φράσεων τὸν ἅγιον Θεόδωρον τὸν Στουδίτην καὶ τοὺς συναθλητὰς αὐτοῦ, ὡς ταραχοποιούς...» (σ. 143) Ἴδου πάτερ οἱ καρποὶ τῆς ἐπιπολαιότητος... Δι' ἄλλην ἐποχὴν ἔγραφεν ὁ ἅγιος καὶ ἄλλην περιγράφει ἡ ἱεροκατήγορος ἀληθῶς, ἀγνοοῦσα «περὶ τίνων διαβεβαιούται»! Ὁ ἅγιος Νεκτᾶριος δὲν ἐπεθύμει τὴν ταπεινώσιν τοὺς Στουδίτας γράφων τὰ ἀνωτέρω· ἀπλῶς ἤθελε τὴν διατυπώσιν τὸ δυνατόν ἀντικειμενικότερον, ὡς ἐπίστευε, τὰ αἷτια τῆς συγκρούσεως Μοναχῶν καὶ Ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ Πολιτείας προσέτι κατὰ τὴν ὑπ' ὄψει μὴ εἰκονομαχικὴν περιόδον· διὰ τοῦτο ἄλλως τε δὲν διστάζει εἰς ἄλλην σελίδα τοῦ ἔργου του, περιγράφων τοὺς διωγμοὺς τῶν εἰκονοφίλων ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους των ἐπὶ Λέοντος Ε' (812-820) τὴν γράψιν:

«Ἐπὶ πᾶσι δὲ διενεργήθη μέγας καὶ δεινὸς διωγμὸς, καθ' ὃν ἔπαθον ἐπίσκοποι μοναχοὶ καὶ ἡγούμενοι, πρὸς δὲ

ἔχει ἤδη ἱκανῶς τιμωρηθῆ. Αἱ πολιτικαὶ καταστάσεις καὶ ἡ ἰδιωτικὴ φύσις τῆς παραβάσεως δὲν ἐπέτρεπον οὐδεμίαν πλέον ἐμφράσιν ἀσυμφόρου ἀκριβείας.

συγκλητικοὶ καὶ πατρίκιοι, γυναῖκες καὶ κόραι, καὶ τὸ παράδοξον ὅτι εἰς τὴν νέαν κατάστασιν τῶν πραγμάτων προσῆλθον πολλοὶ τῶν Μοναχῶν γενόμενοι ἔπειτα τυφλὸν ὄργανον τῆς πολιτικῆς ἀρχῆς. Καὶ μόνον ὁ Στουδίτης Θεόδωρος μετ' ὀλίγων ἐνέμεινε πιστὸς εἰς τὰς ὑγιεῖς ἀρχὰς τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἐκκλησίας, διαμαρτυρηθεὶς μετὰ θάρρους ἐν ὀνόματι ἀπάντων τῶν ἡγουμένων κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῆς τελευταίας αὐτῆς Συνόδου (815), γράψας πρὸς τὸν βασιλέα, τὸν πάπα Ρώμης, καὶ πρὸς τοὺς πατριάρχας καὶ προτρέψας τοὺς ὁμόφρονάς του εἰς κρατερὰν ἀντίστασιν». (σ.206)

Εἰς τὰς ἀνωτέρω φράσεις τοῦ ἁγίου Νεκταρίου διακρίνεις μῖσος κατὰ τῶν ἀγωνισμάτων τοῦ ἁγίου Θεοδώρου ἢ ἀντιθέτως θαυμασμόν καὶ ἔπαινον; Ταῦτα ὅμως δὲν συνέφερεν εἰς τὴν ἱεροκατήγορον νὰ τὰ ἀναφέρῃ, διὸ καὶ τὰ ἀποσιωπᾶ καταλλήλως πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἀνιέρου σκοποῦ της!

—Β' Ἐν συνεχείᾳ πρέπει νὰ σοῦ γράψω, ὅτι οὐδὲν δόλως ἀληθεύει ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἀγιομάχου ὅτι δῆθεν αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ ἁγίου Θεοδώρου πρὸς τὸν πάπαν Λέοντα τὸν Γ' εἶναι νόθοι. Πάντες τὰς δεχόμεθα ὡς γνησίας καὶ δύνασαι νὰ τὰς ἀναγνώσῃς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Πατρολογία τοῦ MIGNE εἰς τόμον: 99, στηλ: 1017-1028. Εἰς τὸν ἀνωτέρω ἰσχυρισμὸν της τὴν παρέσυρε ὁ Δοσίθεος, ὅστις ἀρνεῖται τὴν γνησιότητά των καὶ τὸν ὁποῖον ἀφελῶς πιστεύει ὡς ἀλάθητον καὶ συνεχῶς τὸν ἀποκαλεῖ καὶ ἅγιον, ἐνῶ οὐδέποτε ἡ Ἐκκλησία τὸν ἀνεκήρυξεν ὡς τοιοῦτον, παρὰ τὴν ἀρετὴν, σοφίαν καὶ τὸν ζῆλον τοῦ ἀνδρός. Ἀπορῶ δὲ πῶς δὲν διαφωνεῖ ριζικῶς μαζί του, ἀφοῦ ἐκεῖνος δέχεται ΩΣ ΕΓΚΥΡΟΝ ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΩΝ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ, ἐνῶ αὕτη ἀπορρίπτει καὶ τὸ τῶν Νεοημερολογιτῶν!!

Ἴδου ἀδελφέ, πὸν δύναται νὰ φθάσῃ ὁ ἄνθρωπος, ὅταν στερεῖται κρίσεως καὶ ταπεινοφροσύνης... Ἄλλ' ἄς

συνεχίσωμεν διὰ τὰ ἴδωμεν Γ') τὰ περὶ Ἰησουιτισμοῦ λεγόμενα καὶ κεφαλικῆς τιμωρίας τῶν εἰκονομάχων. Ὁ ἱστορικὸς σαφῶς ἀναφέρει ὅτι, οἱ Μοναχοὶ κατὰ τὴν μετὰ τὴν Ζ' Οἰκουμενικὴν ἐπικράτησιν τῶν ἔπεισαν τὸν αὐτοκράτορα Μιχαὴλ τὸν Α' νὰ ἐκδώσῃ διάταγμα θανατικῆς ποινῆς κατὰ τῶν ἀπορριπτόντων τὰς ἀποφάσεις τῆς Ζ' Οἰκ. γράφων ἐπὶ λέξει: «Σημειωτέον ὅτι κατὰ Θεοφάνην, ἡ πρώτη περὶ θανατικῆς ποινῆς ἀπόφασις εἶχε γίνεσθαι ταῖς Νικηφόρου τοῦ ἁγιωτάτου Πατριάρχου καὶ ἄλλων εὐσεβῶν εἰσηγήσεσιν. Καὶ ὅμως τὸ πιθανώτερον εἶναι ὅτι ὁ πατριάρχης, ἐνδοῦς ἐπὶ μικρὸν εἰς τὰς ἀπαυτήσεις τῶν ἄλλων εὐσεβῶν, δηλαδὴ τῆς μοναχικῆς φατρίας...» (Π 259)

Ταῦτα ὡς φαίνεται ἐπηρέασαν ἱκανῶς τὸν ἅγιον ὥστε νὰ γράψῃ τὰ περὶ «ἱεροκρυφίων καὶ Ἰησουιτικῶν ἐνεργειῶν καὶ τρόπων». Δὲν ἀποκλείεται νὰ ἐνήργησαν οὕτω τινὲς τῶν Μοναχῶν, καθόσον παντοῦ καὶ πάντοτε ὑπῆρχον καὶ θὰ ὑπάρχουν οἱ ἀνάξιοι τοῦ προορισμοῦ τῶν, οὐδέποτε ὅμως πιστεύομεν νὰ ἔπραξαν τοῦτο οἱ ἔξαρχοι τῶν Στουδιτῶν, καθόσον ὁ ἅγιος Θεόδωρος εἰς ἐπιστολὴν τοῦ πρὸς Θεόφιλον Ἐφέσου, μεταξὺ τῶν ἄλλων, τὸν νίζει καὶ τὰ ἐξῆς σημαντικὰ διὰ τὸ θέμα μας: «Καὶ τί λέγομεν περὶ τοῦ μὴ ἐπιτρέπειν κτένεσθαι αἰρετικούς; οὐδέγε κατεύχεσθαι (=καταρᾶσθαι) αὐτῶν συγκεχώρηται ἡμῖν». (M.P.G. 99, 1484 B)⁶.

Συνεπῶς ὁ ἅγιος Νεκτᾶριος ἐκφρασθεὶς εἰς τὴν παροῦσαν περίστασιν γενικῶς κατὰ τῶν Μοναχῶν, συμπεριλαβὼν οὕτως εἰς τὴν κατηγορίαν καὶ τοὺς ἀκραίμονας τῶν Στουδιτῶν, δὲν ἐξέφρασεν ἐπιτυχῶς τὴν ἀληθῆ ὁ-

6. Ἐὰν λοιπὸν ὁ μέγας Στουδίτης Θεόδωρος ἀπαγορεύῃ νὰ ἀναθεματίζωμεν καὶ ἐπισήμους αἰρετικούς, πῶς ἢ ἐπιθυμοῦσα γ' ἀποκαλεῖται Στουδίτισσα (!) καὶ μαθήτρια τοῦ μεγάλου πατρὸς παρακούει τοσοῦτον ἰταμῶς τὸν ἑαυτῆς καθηγητὴν, ὑβρίζουσα καὶ καταρωμένη τὸν ἅγιον Πενταπόλεως;

ψιν τῆς τότε πραγματικότητος, ἀσχέτως ἂν οἱ ἱστορικοὶ γράφουν καὶ χειρότερα τοῦ ἁγίου.

Διὰ τὴν ἀνωτέρω περίπτωσιν, ὡς καὶ τὴν ἑτέραν τοιαύτην, ἔνθα ὁ ἅγιος παρουσιάζει τοὺς Μοναχοὺς ν' ἀγωνίζονται κατὰ τῆς μεταρρυθμίσεως, κυρίως λόγῳ τῆς περιστολῆς τῶν πόρων τοῦ Μοναστηριακοῦ βίου (N. 180) καὶ κατὰ συνέπειαν δι' ὑλικά συμφέροντα, εὐκόλως δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν ἠμαρτημένα κριτήρια ἀξιολογήσεως τῆς καθόλου εἰκονοφίλου παρατάξεως. Διότι τίς δύναται ν' ἀρνηθῆ τὴν ὑπαρξιν ἰδεολόγων Μοναχῶν ἀγωνιζομένων ὑπὲρ τῶν σεπτῶν καὶ μόνον εἰκότων καὶ ἀδιαφοροῦντων τελείως δι' ὑλικά ὄφελῃ; Ἀμφότερα βεβαίως, ἀποτελοῦντα λάθη ὀφειλόμενα εἰς ἔλλειψιν σχετικῶν γνώσεων καὶ οὐχὶ εἰς διάθεσιν εἰκονομαχικὴν, πόρρω ἀπέχουν ἀπὸ τοῦ νὰ καθιστοῦν τὸν ἅγιον εἰκονομάχον καὶ Μοναχομάχον, ὡς πειρᾶται νὰ τὸν παρουσιάσῃ εἰς ἑκάστην σελίδα τοῦ ἔργου τῆς ἡ ἱεροκατήγορος, ἐρμηνεύουσα δῆθεν τοὺς λόγους του, ἐνῶ κατὰ κόρον διαστρέφει τούτους, μὴ δυναμένη πολλάκις οὔτε τὸ ἀπλοῦν αὐτῶν γράμμα νὰ ἐξηγήσῃ.

Ἀναφερόμενος δ' ἐν συνεχείᾳ ὁ ἅγιος Πενταπόλεως εἰς τὰ περὶ διαστροφῆς τῶν κειμένων τῆς Κ. Διαθήκης ὑπὸ τῶν Μοναχῶν ἐνόει ἀκριβῶς δύο τινά: α) μὲν τὸ Κυριακὸν λόγιον: «Ἡκούσατε ὅτι ἐρρέθη ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου καὶ μισήσεις τὸν ἐχθρόν σου» ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν καὶ β) τὰς ἐπιστολάς τοῦ ἁγίου Θεοδώρου πρὸς τὸν πάπαν εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Πολιτεία τοῦ Βυζαντίου δὲν ἐπεθύμει καθόλου τὴν ἀνάμιξιν του εἰς τὰ τῆς Ἀνατολῆς πράγματα, λόγῳ τῶν περὶ πρωτείου ἀξιώσεων τοῦ Ρωμαίου ποντίφηκος. Τὰς ἀνωτέρω δύο ἐνεργείας τῶν Μοναχῶν, τὰς στηριζομένας κατ' αὐτοὺς εἰς τὴν Κ. Διαθήκην, θεωρεῖ ὁ ἅγιος ὡς προσβαλλούσας τὰς «ἱερωτέρας παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας» καὶ τὰ «τιμαλφέστατα τοῦ Ἔθνους συμφέροντα», διὸ καὶ χαρα-

κτηρίζει ὡς Ἰησουϊτικὰς, παραλληλίζων οὕτω ταύτας πρὸς τὰς ὑποκριτικὰς καὶ δολίας ἐνεργείας τῶν Λατινικῶν Μοναχικῶν ταγμάτων.

Τέλος, ἀγαπητέ μοι, πρὶν ἢ κλείσωμεν τὸ περὶ Μοναχῶν καὶ εἰκονομαχίας κεφάλαιον, ἃς ἐξετάσωμεν καὶ ἐν εἰσέτι σχετικὸν κείμενον τοῦ ἁγίου, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς ἠθέλησε δεινῶς καὶ διαστρέψῃ ἢ ἐγκλειστος τῆς Κοζάνης. Ἀντιγράφω: «Τὴν μεταρρυθμισιν ταύτην ἐπεξήτουν καὶ ἠσπάζοντο αἰ κλογιώτεροι, αἰ γρημονέστεροι τάξεις τῆς Κοινωνίας καὶ πρὸς ταύτοις οἱ πλεῖστοι ἀνώτεροι λειτουργοὶ τοῦ ἱεροῦ κλήρου. Ἀπέκρουον δὲ αὐτήν, ὡς καὶ πᾶσαν οἰανδήποτε καινοταμίαν καὶ ἀναμόρφωσιν αἱ ἄλλαι κατώτεροι ὡς πρὸς τὴν παιδείαν καὶ τὴν διανοητικὴν δύναμιν τάξεις τῆς Κοινωνίας, ἦτοι ὁ ὄχλος, αἱ γυναῖκες καὶ οἱ Μοναχοί. Ἡ δὲ ἀντίθετος αὕτη μερίς ἢ περιλαμβάνουσα τοὺς ὀπαδοὺς τῶν καθεστῶτων ἦν ἢ πολυπληθεστέρα». (M41. N. 180. Π 55)6)

Εἰς τὸ προαναφερθὲν κείμενον ὁ ἅγιος Νεκτάριος οὐδένα κατηγορεῖ, ἀλλὰ μετὰ πάσης ἀντικειμενικότητος περιγράφει τὰ μετῶπα τῆς τότε συγκρούσεως. Διότι καὶ τὴν εἰκονομαχικὴν σύνοδον τοῦ 754 καὶ τὴν τοῦ 815 τὰς ἠσπάζθησαν ὄντως οἱ περισσότεροι ἐπίσκοποι καὶ οἱ πλέον μορφωμένοι τῆς ἐποχῆς, διὰ τὴν ἀντιδράσῃ, ὡς πάντοτε, ὁ ἀπλοῦς λαὸς μετὰ τῶν Μοναχῶν (οὐχὶ καὶ τότε ὄλων) καὶ τῶν εὐσεβῶν γυναικῶν, οἱ ὁποῖοι πάντοτε θὰ συγκροτοῦν τὸ πιστότερον τμήμα τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Μήπως τὸ αὐτὸ δὲν συμβαίνει καὶ τὴν σήμερον ἀναφορικῶς πρὸς τὴν κηρυττομένην αἵρεσιν τοῦ οἰκουμενισμοῦ; Ποῖος μεγάλος ἀντιδρᾶ κατ' αὐτῆς καὶ ποῖος μορφωμένος στηλιτεύει δεόντως ταύτην; Οὐδεὶς, ἢ ἀληθέστερον ἐλαχιστότατοι καὶ αὐτοὶ οὐχὶ κατὰ τὸν, ὡς ἔδει, πατερικὸν τρόπον, ἐνῶ ὁ ἀπλοῦς λαὸς τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ Μοναχοὶ (καὶ πάλιν σημείωσον οὐχὶ ὄλοι) ἀποτελοῦν τὴν παράταξιν τῶν ἀγαπῶντων καὶ ἐμμενόντων εἰς τὰ πάτρια καὶ τίμια τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ Μο-

ναχή ὅμως παραμορφώνουσα οἰκτρῶς τὸ νόημα τῶν ἀνωτέρω λόγων τοῦ ἁγίου γράφει:

«Κὺρ. Νεκτάριε Κεφαλαῖ, διανοητικῶς ἀνάπηροι ἦσαν ὅσοι ἐσέβοντο καὶ ἠσπάζοντο τὰς ἁγίας εἰκόνας; Μήπως ἦτο διανοητικῶς ἀνάπηρος καὶ ὁ ἅγιος Εὐαγγελιστῆς Λουκάς, ὁ ὁποῖος πρῶτος ἐξωγράφησε τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας μας... Τότε παῦσε ἀπὸ τοῦ νὰ λέγῃσαι παπᾶς καὶ ἐπίσκοπος ὀρθόδοξος, ἀλλὰ ψευδοπαπᾶς αἰρετικὸς.... Τίποτε ἄλλο». (σ. 43)

Καὶ τί ἄλλο ἤθελε νὰ προσθέσῃ ἢ δυστυχῆς; Ἄρκοῦν τὰ ἀνωτέρω διὰ ν' ἀποδείξουν εἰς ὅποιον βάθος παρανοήσεως εἶναι δυνατὸν νὰ ὀδηγηθῇ ψυχὴ προκατειλημμένη καὶ μὴ ἀγνισθεῖσα...

* * *

8. Ἡ ἀληθὴς εἰκὼν τοῦ ἁγίου Νεκταρίου

Καιρὸς ὅμως τώρα νὰ σοῦ παραθέσω καὶ τὰ ἀποκρυβέντα ὑπὸ τῆς ἱεροκατηγόρου ὑπὲρ τῶν εἰκόνων, Μοναχῶν καὶ Μοναχισμοῦ κείμενα τοῦ ἁγίου, προτοῦ ἀσχοληθῶμεν περὶ τῆν ἐννοίας τοῦ ἀληθοῦς ἁγίου. Ἀντιγράφω λοιπὸν πιστῶς.

α) «Καὶ ἀληθῶς ὁ ψυχολογικὸς λόγος περὶ τῶν Εἰκόνων εἶναι τοσοῦτον ἄμεσος, ἐσωτερικὸς, καὶ στενῶς συνδεδεμένος μετὰ τῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε μόνον ἄ γ ρ ι α καὶ ἀ ν ἡ μ ε ρ α ἤ θ η δύνανται ν' ἀποδοκιμάσωσι ταύτας ἐντὸς τῶν ἱερῶν Ναῶν».

β) «Σπουδαία καὶ ἀναγκαία ἦτο καὶ ἡ ἐβδόμη Οἰκουμένη Ἁγία Σύνοδος, διότι ἀπέδωκε τῇ Ἐκκλησίᾳ τὸν κόσμον αὐτῆς, ὥρισε τὸν χαρακτῆρα τῆς ὀφειλομένης πρὸς τὰς σεπτὰς ἁγίας Εἰκόνας τιμῆς καὶ εἰρήνευσε τὴν Ἐκκλησίαν ἐπὶ αἰῶνα διαταραχθεῖσαν διὰ τῆς τῶν εἰ-

κόνων ἀναστηλώσεως κατεπολεμήθη νεωτερισμός τις ὀλως ξένος τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ καὶ φρόνημα ἐσφαλμένον ὑπονομεῦον τὴν τῆς Ἐκκλησίας Ὁρθοδοξίαν· διότι ὁ κατὰ τῶν Εἰκόνων πόλεμος δὲν ἦτο μόνον καταφορά κατὰ τοῦ σεβασμοῦ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ κατὰ παντὸς ἑτέρου· κατὰ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὰ λείψανα τῶν ἁγίων ἀνδρῶν, τοῦ σεβασμοῦ τῶν ἁγίων κειμηλίων καὶ τῶν ἀγιασμάτων καὶ ἐν γένει κατὰ παντὸς τοῖς εὐσεβέσι τιμίου, ὡς ἐκ τῆς σχέσεως καὶ ἀναφορᾶς αὐτοῦ ἢ πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἢ τῆς Θεοτόκου, ἢ τῶν Ἀποστόλων, ἢ τῶν ἁγίων ἀνδρῶν· διὰ τοῦ πολέμου τούτου ἐπεδιώκετο μεταρρυθμίσις τις ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ σκοποῦσα νὰ ἀποβάλλῃ πάντα πρὸς τὴν ἀρχαιότητα σεβασμόν, νὰ ἀπαρνηθῇ τὰς ἱερὰς αὐτῆς παραδόσεις, νὰ γυμνωθῇ παντὸς αἰσθητικοῦ ἱεροῦ καὶ νὰ περιορισθῇ εἰς μόνην τὴν ὑπὲρ αἰσθησιν λατρείαν τῷ Τριαδικῷ Θεῷ.

» Ἡ ἐπίτευξις τῆς ἐπιζητουμένης μεταρρυθμίσεως **ΘΑ ΚΑΤΑΠΡΟΕΔΙΔΕ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ**, θὰ διέσχιζεν αὐτὴν καὶ πάλιν καὶ νέα θὰ ἐμόρφου σχίσματα, μετ' ὀλίγον δὲ καὶ αἵρέσεις· θὰ συνέβαινε δὲ ὅ,τι καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Διαμαρτυρήσεων, ἥτις ἀρξαμένη ἐκ τῶν ἐλαχίστων ἔφθασεν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω· ἢ σπουδαιότης λοιπὸν αὐτῆς ἔγκειται ἐν τούτῳ ὅτι προεφύλαξεν τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ νέων σχισμάτων καὶ αἱρέσεων καὶ ἐξησφάλισεν τὴν Ὁρθοδοξίαν». (σελ: 201-4). Καὶ περαιτέρω: « Ἡ ἑβδόμη τέλος ἐν Νικαίᾳ σύνοδος τῷ 788... ἀπέκρουσε τὰς **π ε π λ α ν η μ έ ν ας** τῶν μεταρρυθμιστῶν δοξασίας καὶ ὡμολόγησε τὴν ὀρθὴν πίστιν» (σ:215).

Δηλαδή σαφέστατα ἐνταῦθα ὁ ἅγιος μᾶς λέγει ὅτι ἡ μεταρρυθμίσις πὸν ἐπεθύμουν οἱ εἰκονομάχοι **ΘΑ ΚΑΤΑΠΡΟΕΔΙΔΕ** τὴν Ὁρθοδοξίαν τῶν πατέρων μας, ἐνῶ ἀποκαλεῖ συγχρόνως **π ε π λ α ν η μ έ ν ας** τὰς ἀντιλήψεις τῶν εἰκονομάχων. Τὶ ἄλλο ἔπρεπε νὰ γράψῃ διὰ νὰ δείξῃ ὅτι τυγχάνει εἰκονόφιλος; μήπως νὰ χρη-

σιμοποίηση τὴν ὑπενθυμίζουσαν... ὑπονόμους καὶ χαμι-
νίων ἐκφράσεις γλῶσσαν τῆς... ὀσιολογιωτάτης;

γ) Εἰς δὲ τὸν ἔργον του ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΕΙ-
ΚΟΝΩΝ, τὸ ὁποῖον ἔγραψε 10 ἔτη μετὰ τὴν περὶ τῶν
αἰτίων τοῦ σχίσματος μελέτην του, ἀφοῦ ἀφιερώνει 70
σελίδας διὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν καταγωγὴν των καὶ τὴν ἀ-
ξίαν των ἐν τῇ λατρείᾳ, ἀσπασόμενος προσέτι καὶ ὑπερ-
αμυνόμενος τῆς γνησιότητος καὶ αὐτῶν τῶν ἀ-
χειροποίητων εἰκόνων τοῦ Κυρίου καὶ τῆς Μη-
τρὸς του, καταλήγει ὡς ἑξῆς:

« Ἀνακεφαλαιοῦντες ἤδη πάνθ' ὅσα εἶπομεν συμπε-
ραίνομεν ὅτι ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνησις τῶν ἁγίων εἰκό-
νων εἶναι ὄχι μόνον ΔΟΓΜΑ ΙΕΡΟΝ τῆς ἁγίας ἡμῶν
'Εκκλησίας κεκυρωμένον ὑπὸ τῆς Ζ' ἁγίας Οἰκ. Συν-
όδου, ἀλλὰ καὶ παράδοσις ἀρχαιοτάτη ἀποστολικὴ καὶ
πατερικὴ, διατηρηθεῖσα ἐν τῇ 'Εκκλησίᾳ διὰ μέσου ὅλων
τῶν αἰώνων καὶ τῶν διωγμῶν».

'Ερωτῶ κατόπιν τῶν ἀνωτέρω· εἶναι δυνατόν ἐνὰς
ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΟΣ νὰ ἐκφράζεται οὕτω περὶ τῶν ἁγίων
Εἰκόνων πλέκων τοὺς ἐπαίνους αὐτῶν καὶ συνεχῶς
προσευχόμενος ἐνώπιόν των καὶ προτρέπων καὶ τὰς Μο-
ναχὰς του νὰ πράττουν παρομοίως, ὡς ἐμφαίνεται εἰς
τὰς ἐπιστολάς του;

'Αλλὰ συνεχίζομεν. Ὄταν ἦτο ἱεροκῆρυξ ἐν τῷ Πα-
τριαρχείῳ Ἀλεξανδρείας ἰδίᾳ πρωτοβουλία ἐπεμελήθη
τῆς ἀγιογράφησεως τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου
ἀναθέσας εἰς τὸν ζωγράφον Ε. Ἀρμενόπουλον τὴν εἰκο-
νογράφειαν αὐτοῦ, εἰς ὃν καὶ κατέβαλε 51 λίρας Ἀγ-
γλίας. (βίος του, σελ: 29) ἔκδοσις Ἰ. Μονῆς τοῦ ἐν
ἔτει 1955, ἐπιμέλεια ἀρχιμ. Τίτου Μαθθαϊάκη).

'Η ἀγάπη του ὁμως πρὸς τὸν ἅγιον Νικόλαον δὲν ἔ-
μεινε ἄνευ ἀμοιβῆς, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ μιᾶς ἐπιστολῆς
τοῦ ἁγίου ὑπὸ ἡμερομηνίαν 21 Ὀκτ: 1907, ἥτοι ὀλί-
γους μῆνας προτοῦ νὰ ἐγκαταβιώσῃ ἐν τῇ Μοκῆ του.

«Θυγάτριαι ἐν Κυρίῳ ἀγαπηταί, χαίρετε ἐν Κυρίῳ.

Τὴν παροῦσαν μου γράφω ὑμῖν, ἅμα ἐγερθεῖς τῆς κλίνης, ὅπως ἀνακοινώσω ὑμῖν ὄνειρόν τι, τὸ ὁποῖον μοὶ ἐνεποίησε πολλὴν ἐντύπωσιν. Τὸ ὄνειρο εἶναι τὸ ἐξῆς. Εἶδον, ὅτι ἰστάμην πρὸς τοὺς πόδας τῆς λάρνακος τοῦ ἁγίου λειψάνου τοῦ ἁγίου Νικολάου καὶ παρετήρουν αὐτὸ καὶ μοὶ ἐφαίνετο κοιμώμενον. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁμῶς μοὶ ἐφάνη κινούμενον καὶ μετ' ὀλίγον ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ, ὑστερον ἠγέρθη καὶ ἀνεκάθησεν καὶ ὑψώσας τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἔτεινε πρὸς ἐμέ. ἐγὼ ἔκνυσα ἐκ σεβασμοῦ, ἵνα ἀσπασθῶ αὐτόν. ὁ δὲ μοὶ ἐνηγκαλίσθη καὶ με ἠσπάσθη τρεῖς εἰς τὸ στόμα καὶ τὸν ἠσπάσθη καὶ ἐγὼ μετὰ τὸν ἀσπασμὸν ἀτενίσας με, μοὶ εἶπεν: «ἐγὼ θὰ σὲ ὑψώσω ὑψηλὰ ὑψηλὰ. ἀλλὰ θέλω καὶ ἐγὼ παρὰ σοῦ νὰ μοὶ κάμῃς ἓνα θρόνον ἀργυροῦν...» Ὁ ναὸς τοῦ Καίρου, τὸν ὁποῖον διεκόσμησα καὶ ἐλάμπρυνα καὶ ἀπὸ πενιχροῦ ἀνέδειξα ἐκπαγλον, τιμάται ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Νικολάου. Πρώτην φορὰ βλέπω τὸν ἅγιον Νικόλαον καθ' ὑπνους καὶ ἀσπασζόμενον καὶ διαλεγόμενον, Εἶη εὐλογημένον τὸν ὄνομα Κυρίου». (Αὐτόθι, σ. 240)

Τί λέγεις π. Ἀκάκιε εἶναι ταῦτα ἔργα καὶ πόθοι ... εἰκονομάχου; Ἐπίτρεψόν μοι ὁμῶς νὰ σοῦ ἀναφέρω καὶ κάτι ἄλλο λίαν χαρακτηριστικὸν τῆς προσηλώσεως τοῦ ἀνδρὸς πρὸς τὰς ἁγίας Παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἀντιγράφω ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ τοῦ ἔτους 1907.

«Μὲ τὴν Ἑλένην θὰ σᾶς στείλω ἓνα πολύτιμον δῶρον Χριστουγεννιάτικον ἀνέλπιστον. Τρεῖς φύλλα ἐκ τῆς ἀκαταφλέκτου βάτου τοῦ Ὄρους Σινᾶ, τῆς θαλλούσης ἔτι ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ναοῦ τῆς ἁγίας Βάτου, τὰ ὁποῖα μοὶ ἔστειλλε ἐκεῖθεν ὁ Κ.Π., ὡς εὐλογίαν. Ὅταν τὰ λάβητε, νὰ σταυρωθῆτε ὅλαι με αὐτά, ψάλλουσαι τό: «πάρηλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου τῆς χάριτος ἐλθούσης» (τὸ δοξαστικὸν τοῦ 6' ἤχου) καὶ νὰ σταυρῶνεσθε πάντοτε καὶ νὰ τὰ ἔχητε ἐντὸς τοῦ ἀρτοφορίου, ἵνα μὴ χαθῶσί ποτε καὶ καὶ νὰ ᾧσι εἰς βοήθειάν σας».

Ἐναφορικῶς δὲ πρὸς τὸν σεβασμὸν ποῦ ἔτρεφε ὁ ἅγιος πρὸς τὴν ἀληθῆ Μοναχικὴν Πολιτείαν, σοῦ ἀντιγράφω τμῆμα τι ἐξ ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν Μοναχὸν Ἰωάσαφ διὰ τὴν κρίνῃς μόνος σου περὶ τούτου.

«Ἐὰν ἡ ὑμετέρα ὁσιότης ἐπέτρεπέ μοι τὴν ἐκφράσω γνώμην περὶ τῆς σχέσεως τῆς ἀξίας καὶ τῆς ὑπεροχῆς τῶν δύο προσώπων, θὰ ἔλεγον, ὅτι ἡ ὑμετέρα ὁσιότης ἔρθῶς μὲν διακρίνει ἀνισότητά τινα, οὐκ ὀρθῶς ὅμως εὐρίσκει ταύτην ἐν τῷ τοῦ ἀρχιερέως ἀξιώματι. Ἡμεῖς, ἀγαπητέ ἀδελφέ, συναίσθησιν ἔχοντες τῆς ἡμετέρας ἀναξιότητος καὶ γυμνότητος, οὐδὲ τολμῶμεν τὴν συγκρίνωμεν ἡμᾶς πρὸς τὸν ἐλάχιστον τῶν Μοναχῶν, τὸν ἐν τῇ ἀσκήσει καὶ σεμνῇ πολιτείας ζῶντα. Διαβεβαιῶ δὲ ὑμᾶς ὅτι καθ' ἐκάστην μακαρίζω τοὺς ἀφιερωθέντας τῷ Θεῷ καὶ ἐν αὐτῷ ζῶντας καὶ κινουμένους καὶ ὄντας.

»Τί ἀληθῶς τῆς πολιτείας ταύτης τιμιώτερον ἢ τί λαμπρότερον; Αὕτη καλλιτεχνεῖ τὴν εἰκόνα καὶ προσδίδει αὐτῇ τὸ ἀρχέτυπον κάλλος· αὕτη εἰς μακαριότητα ἄγει· αὕτη σεμνύνει τὸν ἔχοντα· αὕτη κοσμεῖ τὸν κεκτημένον· αὕτη εἰς φιλοσοφίαν ἄγει· αὕτη μυστήρια ἀποκαλύπτει· αὕτη ἀληθείας διδάσκει· αὕτη ἔναυλον τῇ καρδίᾳ τὸν θεῖον λόγον λόγον ποιεῖ· αὕτη ἀσφαλῶς πρὸς τὸ ποθεινότατον τέλος ἄγει· αὕτη οὐρανοβάμονα τὸν ἄνθρωπον καθιστᾷ· αὕτη μελωδίαν τὸν βίον ἅπαντα ἀποδεικνύει· αὕτη τοῖς ἀγγέλοις συνάπτει· αὕτη θεοείκελον τὸν ἄνθρωπον ἐμφαίνει· αὕτη πρὸς τὸ θεῖον ἀνάγει· αὕτη τὸ θεῖον προσοικειοῦται. Ἴδου ἀγαπητέ ἀδελφέ, ποία ἡ ἐμὲ πεποιθήσις, ἣς ἔνεκα θεωρῶ τὸν ἀσκητὴν ΥΠΕΡΤΕΡΟΝ τοῦ ἀρχιερέως, ἣν ἐν πᾶσι εἰλικρινεῖα ὁμολογῶ....»⁷

7. Βλέπε ἡμέτερον: Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ, Ὁ ἱεράρχης, ὁ Λόγιος, ὁ Ἀσκητής, Ἀθήναι 1970, σ. 190 - 191.

Πῶς εἶναι δυνατόν, ἐπαναλαμβάνομεν, ἀδελφέ, νὰ ἀποστρέφεται ἡ πολεμᾶ τὴν ἀγγελικὴν πολιτείαν, ὃ τοσαύτας θλίψεις καὶ μόχθους ὑποστὰς μέχρι νὰ ἰδρῦση τὴν ἱερὰν αὐτοῦ ἐν Αἰγίνῃ Μονήν, εἰρωνευθεὶς καὶ προσωπικῶς ὑπὸ τοῦ Μελετίου Μεταξάκη, ὅτε ἔτυχε οὗτος νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ;⁸

Πῶς εἶναι δυνατόν ὃ συγγραφεὺς τῆς πρὸς Εὐσεβίαν Μοναχὴν ἐπιστολιμαίας διατριβῆς, ὅπου ὑμνεῖται κατὰ κόρον ἡ τῶν Μοναζουσῶν ἀγγελικὴ Πολιτεία (καὶ εἰς τὴν ὁποίαν παραπέμπομεν τὴν ἱεροκατήγορον διὰ νὰ ἴδῃ, ὅποσον μακρὰν τυγχάνει τοῦ προορισμοῦ της) νὰ εἶναι Μοναχομάχος καὶ Εἰκονομάχος; Εἰκονομάχος! Ποῖος; αὐτὸς πὺν λίγο πρὶν φύγη τοῦ ματαίου τούτου κόσμου καὶ ὑπὸ ἀσθενείας τυραννόμενος προσηύχето καθημερινῶς ἐπὶ 15 συνεχεῖς ἡμέρας ἐνώπιον τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνης τῆς Θεοτόκου τῆς ἐπιλεγομένης «Χρυσολεοντίσσης», ὡς ἐμφαίνεται ἄριστα ἐν τῷ βίῳ του!⁹

Αὐτὰ δὲν τὰ εἶδε ἡ ὀσιωτάτη, θὰ μὲ ἐρωτήσης; Ἄ-

8. Τὴν ἀγάπην τοῦ πρὸς τὸ ὄντως δημοῦργημα τῶν χειρῶν του, τὴν ἱ. Μονὴν Ἁγίας Τριάδος Αἰγίνης, τὴν ἀπέδειξεν ἐμπράκτως πολλάκις, σκάπτων, κτείνων, καὶ τὰ ἔργα τοῦ ἀπλοῦ ἐργάτου μετὰ πάσης χαρᾶς καὶ ταπεινοφροσύνης μετερχόμενος. Ἡμέραν τινα εὐρισκόμενος εἰς μίαν τοιαύτην ἀπασχόλησιν ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Μελετίου Μεταξάκη, ὅστις ἐκπλαγεὶς πρὸ τοῦ μεγαλείου τῆς σκηνῆς ἀνεφώνησε: «Σὺ Νεκτάριε, εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν;» Ὁ δὲ ἅγιος ἀπήντησε πρὸς αὐτόν: «Οὕτως ηὐδόκησεν ὁ Κύριος». Τότε ὁ Μητροπολίτης Μελέτιος, δεικνύων εἰς τὸν ἅγιον ὅλα τὰ πέριξ ἐρείπια τῶν διαφόρων ἐκκλησιῶν τῆς παλαιᾶς χώρας, εἶπε πρὸς αὐτόν: «Νεκτάριε, μετ' ὀλίγα χρόνια, ὅπως ἰδέπεις καὶ τὰ ἐρείπια, ἔτσι θὰ καταστήσῃ καὶ τὸ δικό σου μοναστήρι, διὰ τὸ ὅποιον ἀδίκως κοπιᾶζεις». Ἀπαντῶν δὲ ὁ ἅγιος εἶπε πρὸς αὐτόν: «Ἀδελφέ καὶ συλλειτουργέ, ἰδὲν πρόκειται ποτὲ νὰ καταστήσῃ μὴ σὺ λέγεις, τὸ μοναστήρι μου, ἀλλὰ καὶ ἄλλα τοιαῦτα θέλουσι συντόμως ἀνεγερθῆναι ἐν τῇ γήσῳ ταύτῃ πρὸς ἰδόξαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ ἡμῶν». (Αὐτόθι, σ. 191, σημ. 1.).

9. Θεοδωρήτου Μοναχοῦ, Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ, σ. 226.

σφαλῶς ναί, ἀλλὰ τά ...π α ρ ε ῖ δ ε καταλλήλως, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ἔργου τῆς, διότι... ἄλλος ἦτο ὁ σκοπός τῆς!

* * *

9. Περὶ τοῦ 'Αγ. 'Ιγνατίου Κων)λεως

Καὶ τώρα ἄς ἐξετάσωμεν τὸ ἐπιχείρημα τῆς σελίδος 154 τοῦ ἔργου τῆς δυστυχοῦς Μοναχῆς, διὰ τοῦ ὁποίου προσπαθεῖ νὰ δικαιώσῃ τὴν θέσιν τῆς ὡς... ὁμολογητρίας, παρανοῶν καὶ πάλιν φρικτῶς τοὺς λόγους τοῦ ἁγίου.

«Ὁ 'Ιγνάτιος καίτοι χρηστὸς ἀνὴρ, ἀλλὰ πολὺ πλεονέκτερον τοῦ προκατόχου του Μεθοδίου, ἦτο ὑποχείριος τοῦ Μοναχικοῦ τάγματος καὶ φαίνεται ὅτι ἐστερεῖτο τῶν ἀρετῶν, ὧν ἐδέοντο αἱ περιστάσεις». (Μ. 154· Ν 217· Π 389).

'Απομονώσασα τὴν ἀνωτέρω πρότασιν ἐκ τῆς ὁλοσελίδου περιόδου εἰς ἣν καὶ ἀνήκει, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν δικαιολογεῖ ὁ ἅγιος διατὶ γράφει τὰ ἀνωτέρω, προκαταλαμβάνει τὴν ἀναγνώστην βῶσα:

«Μὲ τὴν σειρὰν τώρα κατηγορεῖ ὁ Νεκτάριος Κεφαλαῖς τοὺς ἁγίους πατριάρχας, οἱ ὅποιοι συνεργασθέντες μετὰ τῶν Μοναχῶν ἠγωνίσθησαν ὑπὲρ τῆς ἀναστηλώσεως τῶν ἁγίων εἰκόνων. Βλέπεις εἰς ποῖον σκότος ἐβυθίσθη τὸ ὀπτικὸν τῆς διανοίας τοῦ Κεφαλαῖ; Λέγει λοιπὸν ὁ τυφλός....» (σ. 154).

'Ἡ αἰτία ὅμως ἀγαπητέ μοι 'Ακάκιε, διὰ τὴν ὁποίαν κρίνεται οὕτως ὁ 'Ιγνάτιος ὑπὸ τοῦ νεοφανοῦς ἁγίου εἶναι ὅτι, λόγῳ τῆς προελεύσεως του ἐκ τοῦ Μοναχικοῦ τάγματος καὶ συνεπῶς τῆς γνωστῆς πρὸς αὐτὸ συμπαθείας του, ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπιβληθῇ καὶ εἰς τὴν συνείδησιν τῶν μεταρρυθμιστῶν, οἱ ὅποιοι ὑπῆρχον εἰ-

σέτι ἐν ἁ κ μ ἦ ἐν Βυζαντίῳ παρὰ τὸν θρίαμβον τῆς Ὁρθοδοξία! Διότι ὡς «ἱστοροῦσιν οἱ χρονογράφοι», γράφει ὁ ἅγιος Νεκτάριος, «ἅπας ὁ ἀνώτερος κληρὸς, ὁ στρατός, καὶ αἱ ἀνώτεραι τάξεις τοῦ ἔθνους ἐφρόνουν τὰ τῆς μεταρρυθμίσεως». (σ. 217) Ἐπρεπε λοιπὸν εἰς τὸν Οἶκουμ. θρόνον νὰ ἀνέλθῃ κάποιος πατριάρχης, ὁ ὁποῖος νὰ συνδιάξῃ εἰς ἑαυτὸν τὴν οὐδετερότητα τοῦ παρελθόντος, σοφίαν καὶ ἀρετὴν, ὁμοῦ δὲ καὶ τὴν πολιτικὴν σύνεσιν, προκειμένου νὰ ὀδηγήσῃ ἀσφαλῶς καὶ εἰς λιμένα γαλήνης τὸ τοσοῦτον κλυδωνισθὲν σκάφος τῆς Ἐκκλησίας τὰς κρισίμους ἐκείνας στιγμάς. Ἀλλὰ τοιοῦτον πρόσωπον ἦτο μόνον ὁ Φώτιος, «καθόσον ὁ Ἰγνάτιος καίτοι χρηστὸς ἀνὴρ, πολλὰ πλείότερον τοῦ προκατόχου του Μεθοδίου, ἦτο ὑποχείριος τοῦ Μοναχικοῦ τάγματος καὶ φαίνεται ὅτι ἐστερεῖτο τῶν ἀρετῶν, ὧν ἐδέοντο αἱ περιστάσεις».

Ἴδου διατὶ ἔγραψε τὴν ἀνωτέρω φράσιν ὁ ἅγιος περὶ τοῦ Ἰγνατίου, ἐγκρίνων οὕτω τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ἐμπιστοσύνην τοῦ ἄρχοντος Βάρδα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Μ. Φωτίου καὶ αἰτιολογῶν λίαν πρωτοτύπως — ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἐπικρατοῦσαν ἄποψιν καθ' ἣν ἡ ἐκλογή τοῦ Φωτίου ὠφείλετο εἰς λόγους καθαρῶς προσωπικῶν σχέσεων Βάρδα-Ἰγνατίου — τὴν ἀνωτέρω ἐκλογὴν, τὴν ὁποῖαν γνώμην του, παρὰ ταῦτα, μετὰ πολλῆς ταπεινώσεως ἀφίνει νὰ κρίνουν οἱ ἀναγνώσται του, σημειῶν: «ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ γνώμαι αὐτῶν (ἱστορικῶν) εἰσὶν ὑποθέσεις εὐλογοφανεῖς, ἐπιτρέπεται καὶ ἡμῖν, ὡσαύτως τὴν ἱστορίαν μελετῶσι, τὴν ἡμετέραν νὰ ἐκφέρωμεν γνώμην· ἀπόκειται δὲ τοῖς ἀναγνώσταις νὰ κρίνωσι περὶ τῆς πιθανωτέρας γνώμης». (209).

Καὶ ὡς ἀσφαλῶς θὰ γνωρίζῃς, ὁ Φώτιος ἐφάνη ἀντάξιος τῶν τότε καιρῶν, καθόσον «ἡ σοφία καὶ ἡ εὐσέβεια τοῦ ἀνδρὸς ὁμολογοῦνται παρὰ πάντων, παρεῖχε δὲ ἐχέγγυα πρὸς τε τοὺς μεταρρυθμιστὰς καὶ τοὺς συντηρητικὸς ὀρθοδόξους περὶ τῆς καλῆς διεξαγωγῆς τῶν ὑποθέσεων· ἀληθῶς ἦτο ὁ μόνος ἀνὴρ ὁ κατάλληλος νὰ

ἀναδεχθῆ τοιοῦτον ἔργον» Καὶ ὄντως ἀδελφέ, Ἀκάκιε, ὡς συνεχίζει ὁ ἅγιος ἐν τῇ ἱστορίᾳ του. «Ἀπὸ τοῦ Φωτίου κατέπαυσεν ἡ διαφωνία μεταξὺ μεταρρυθμιστῶν καὶ συντηρητικῶν ὀρθοδόξων, καὶ ἡ περὶ εἰκόνων διαμάχη ὀριστικῶς κατέπαυσεν.... ὁ Φώτιος γενόμενος πατριάρχης ἔσωσε τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἐκκλησίας» διότι ἀλλέως, λόγῳ τῆς ἐπεμβάσεως τῶν παπῶν καὶ τῶν ἐθνικῶν ἐρίδων «ἡ ἐκκλησία θὰ ἐκινδύνευε νὰ διασχισθῆ καὶ δουλωθῆ τῇ Δύσει»! (217-8) Αὕτῃ εἶναι ἡ ἐν προκειμένῳ ἀλήθεια καὶ δύνασαι πλέον καὶ μόνος σου νὰ κρίνης κατὰ πόσον ὁ ἅγιος Νεκτᾶριος τὴν ἐξέφρασε καλῶς ἢ ὄχι.

Ἡ Μοναχὴ ὅμως κυριολεκτικῶς ἀγριοῦται ὅταν ἀκούῃ οὐχὶ ἐπαινετικόν τι διὰ τὸ Μοναχικὸν Τάγμα πιστεύουσα ὅτι οὐδὲν σφάλμα εἶναι δυνατόν νὰ διαπράξουν οἱ Μοναχοί! Χωρὶς νὰ ἀναφερθῶ εἰς τὸ ἰδικόν της κατάντημα, πὸν ἀποτελεῖ τρανωτάτην ἀπόδειξιν τῶν λόγων τοῦ ἁγίου Νεκταρίου, σοῦ παραθέτω ἐν παράδειγμα ἀναφερόμενον ἀκριβῶς εἰς τὴν ὑπ' ὄψει περιίδον τῆς ἱστορίας, διὰ ν' ἀντιληφθῆς πόσον σφάλλει φρονοῦσα ὡς φρονεῖ ἡ ἱεροκατήγορος. Ὁ πατριάρχης Μεθόδιος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐγένετο ἡ ἀναστήλωσις τῶν Εἰκόνων (843), ἦτο κατὰ τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν Μοναχὴν ἅγιος ἀνὴρ καὶ ὁμολογητῆς τῆς πίστεως. Τὸ αὐτὸ ὅμως ἦσαν καὶ οἱ Στουδίται Μοναχοί, τοὺς ὁποίους τοσοῦτον τιμᾶ καὶ ἡ Μοναχὴ καὶ ἐγὼ καὶ πᾶς ὀρθόδοξος. Ἀφοῦ λοιπὸν καὶ οἱ Στουδίται ἅγιοι καὶ ὁ Μεθόδιος ἅγιος, τότε πῶς ἠναγκάσθη οὗτος νὰ τοὺς ἐπιβάλλῃ τὴν μεγαλυτέραν ἐκκλησιαστικὴν ποινὴν, τὴν τοῦ καταθέματος, εἰς δὲ τοὺς κοινωνοῦντας αὐτοῖς, τὴν τοῦ ἀναθέματος, διότι μετὰ τὸν θρίαμβον τῆς Ὀρθοδοξίας τοῦ ἔφερον ἐμπόδια εἰς τὴν ἐπιτέλειαν τοῦ ἔργου του;!!. Ἐὰν ὁ Μεθόδιος εἶναι ἅγιος, τότε οἱ Στουδίται ἐμφανίζονται οὐχὶ ὅπως τοὺς πιστεύει ἡ ὀσιωτάτη· ἐὰν δὲ πάλιν ἔχουν οἱ Στουδίται τὸ δίκαιον τότε δὲν ἐνήργησεν καλῶς ὁ ἅγιος καὶ ὁμολογητῆς Μεθό-

διος τὸν ὁποῖον ἀσπάζεται — καὶ δικαίως — ὡς ἄνδρα
μεγάλης ἀρετῆς! Βλέπετε τὸ φαῦλος κύκλος δημιουργεῖ-
ται, ὅταν παραμείνωμεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ τὸ ἀπο-
κτεῖνον γράμμα; Μήπως ὁμως καὶ ἐπὶ ἁγίου Νικηφόρου
καὶ Στουδιτῶν δὲν εἶδομεν νὰ ἐπαναλαμβάνεται ἡ αὐτὴ ἱ-
στορία; Ἄλλὰ καὶ οἱ περίφημοι διὰ τοὺς ὑπὲρ τῆς Ὁρθο-
δοξίας ἀγῶνες τῶν Μοναχοῦ τῆς Μονῆς τῶν Ἀκοιμήτων
δὲν ἀφωρίσθησαν τὸ 534, λόγῳ ἀκουσίῳ προσχωρή-
σεώς τῶν εἰς τὸν Νεστοριανισμόν, διὸ καὶ ἔσπευσαν ἀ-
μέσως νὰ μετανοήσουν διορθοῦντες τὸ σφάλμα τῶν;

Οὔτε λοιπὸν ὁ ἅγιος γράφων τὰ ἀνωτέρω ἐμίσει τὸν
ἅγιον Ἰγνάτιον ἢ τοὺς Στουδίτας, οὔτε ἐγὼ θέλων νὰ
ἐξυψώσω τὸν ἅγιον μεροληπτῶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου.
Ἡ ἀγιότης, ἀγαπητέ μου, δὲν εἶναι ἀναμαρτησία, ἢ
ἀλάθητος ἐν πᾶσι πορεία, ὡς φαίνεται νὰ πιστεύῃ ἡ Μο-
ναχὴ, διὸ καὶ ἀπορρίπτει πᾶσαν δυσμενῆ κριτικὴν περὶ
τῶν Στουδιτῶν ἢ τῶν πρωταγωνιστῶν ἁγίων τῆς εἰ-
κονομαχικῆς περιόδου. Ἐπειδὴ ὁμως θὰ εἴπωμεν ἱκανὰ
περὶ τούτων εἰς εἰδικὸν κεφάλαιον, εἰσερχόμεθα νῦν εἰς:

* * *

10. Τὰ περὶ πρωτείου πλαστογραφήματα!

«Διὰ τὴν τοιαύτην σημασίαν καὶ σπουδαιότητα τοῦ
πρωτείου τοῦ πάπα ἔγνωμεν, πραγματευόμενοι τὸ ζή-
τημα περὶ τοῦ σχίσματος τῶν δύο ἐκκλησιῶν, νὰ προτά-
ξωμεν ἐν ἀρχῇ τὸ περὶ τοῦ πρωτείου τοῦ πάπα ζήτημα
καὶ κατόπιν νὰ προβῶμεν ἱστορικῶς εἰς τὴν ἔρευναν
τῶν αἰτίων τοῦ σχίσματος· διότι ἐάν τις ἐρευνήσῃ
τὰ αἷτια ὅλων τῶν ἐρίδων καὶ τῶν σχισμάτων τῶν δύο
Ἐκκλησιῶν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν ἐ-
σχάτων, θέλει εὔρει πρῶτον αἷτιον, κινοῦν τὰ ἄλ-
λα αἷτια, τὴν ἀρχὴν τοῦ πρωτείου τοῦ πάπα. Τὸ

ζήτημα τοῦ πρωτείου τοῦ πάπα εἶναι κυρίως εἰπεῖν τὸ ζήτημα τοῦ σχίσματος». (M 161. N 8)

Καὶ πάλιν σοῦ ἐφιστῶ τὴν προσοχὴν εἰς τὴν... κατακρεουργησιν πού ὑπέστη τὸ κείμενον ὑπὸ τῆς Ὀσιωτάτης. Πλὴν ὅμως καὶ κατακρεουργηθὲν ὁμιλεῖ καὶ λέγει σαφῶς περὶ ΑΙΤΙΩΝ τοῦ σχίσματος καὶ οὐχὶ περὶ τοῦ μοναδικοῦ αἰτίου τοῦ πρωτείου, ὡς διαστρέφουσα γράφει. Τὸ κείμενον εἶναι τόσο σαφές, ὥστε μόνον εὐ-ήθης θὰ ἠδύνατο νὰ τὸ παρεξηγήσῃ. Πλὴν ὅμως τῶν ἀνωτέρω ὁ ἅγιος εἰς τὸν Α' τόμον τῆς Ἱστορίας του περὶ Σχίσματος γράφει: «τ ἔ σ σ α ρ α λοιπὸν εἰσὶ (τὰ αἷτια) τὰ χωρίζοντα τὰς Ἐκκλησίας, ἐν τὸ φερόμενον ὑπὸ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας καὶ τρία τὰ φερόμενα ὑπὸ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας» Ἡτοι «α)...περὶ τοῦ πρωτείου, β) αἱ γενόμεναι καινοτομίαι καὶ γ) ἡ ἀθέτησις τοῦ κύρους τῶν ἱερῶν Συνόδων» (σ.8) Ἐλέγχων δὲ περαιτέρω τὴν φοβερὰν αὐτὴν ἀθέτησιν τῶν Συνόδων σημειώνει: «Τὶ περὶ τούτων λέγουσιν οἱ τοῦ παπισμοῦ ὑπέρμαχοι; ο ἰ τ ἦ ν π ρ ο σ θ ἦ κ ἦ ν τ ο λ μ ἦ σ α ν τ ε ς τ ο ῦ φ ι λ ι ὀ κ β ε ἐν τῷ συμβόλῳ τῆς πίστεως, καὶ μὴ ἀσάλευτα τὰ δόγματα τηρήσαντες;...» (σ. 179). Καὶ ἄλλαχοῦ.

«Ἡ αἰτιολογία τῆς προθήκης ἐν τῷ συμβόλῳ..... δὲν εἶναι ἀληθής· διότι οὐδεμία ὑφίστατο ἀνάγκη... ἡ τ ο ἀ θ έ μ ι τ ο ς... ἡ τ ο π α ρ ἄ λ ο γ ο ς... Π ρ ο σ θ ἦ κ ἦ εἰς τὸ ἱερὸν Σύμβολον δ ἐ ν ἐ π ι τ ρ έ π ε τ α ι διότι οὐδεμία ὑφίσταται ἀνάγκη· διότι τελείως διευτυπώθη ἐν τῷ Συμβόλῳ τὸ δόγμα περὶ τῆς πίστεως, εἰς τὸν ἐν Τριάδι Θεὸν ὑπὸ τῶν ἁγίων Πατέρων» (B 249). Κατὰ τοῦ φιλιόκβε ὄρα ἐπίσης τὰς κριτικὰς τοῦ καὶ εἰς Τομ: Β'. σ. 13,26,27,247. Ἄς ἴδωμεν ὅμως πῶς ἐρμηνεύει τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ κεφαλαίου ἀναφερθὲν κείμενον τοῦ ἁγίου, τὸ καταλλήλως προηγουμένως... ψαλιδισθέν(!) ἡ νεοφανῆς κανονολόγος.

«Τὸ Μ Ο Ν Α Δ Ι Κ Ο Ν αἷτιον τοῦ σχίσματος

μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς, ὑπῆρξε τὸ πρωτεῖον τοῦ πάπα. Αὐτὸ τὸ πρωτεῖον τῆς φιλοδόξου τάσεως τῶν δύο παρατάξεων Ἀνατολικῶν καὶ Δυτικῶν, ἐχώρισεν εἰς τὰ δύο τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὰ λέγει ὁ Νεκτάριος Κεφαλᾶς, τὰ ὁποῖα εἶναι προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις εἰς ἐκείνους ὅπου θέλουν νὰ ὑπερασπισθοῦν δεξιότεχνως τὴν αἵρεσιν τοῦ filioque, δηλαδὴ τὴν αἵρεσιν τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ». (σ.161).

Δηλαδὴ τὰ ἀκριβῶς **ΑΝΤΙΘΕΤΑ** τῶν λόγων τοῦ ἁγίου πατρός! Κατόπιν αὐτῶν καὶ μόνων τῶν δειγμάτων, σὲ ἐρωτῶ, ἀξίζει νὰ ἀσχολῆται κανεὶς μὲ τοιαύτας βδελυρὰς συκοφαντίας καὶ διαστροφάς; Ἀσφαλῶς μυριάκις ὄχι, πλὴν βεβαίως τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικαιοσύνης. Διὰ σὲ ὅμως πὺρ ἐταράχθης ἐν τῇ ἀπλότητί σου καὶ διὰ τινὰς ἄλλους ἀδελφούς, πὺρ ἐδείλιασαν νὰ προσκυνήσουν τὸν ἅγιον, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ βιβλίου της, ὑπεβλήθην εἰς τὸν κόπον τῆς συντάξεως τῆς παρούσης **ΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ**, διότι ἐθεώρησα ἁμαρτίαν μεγάλην νὰ βλασφημηθῆται μὲ τοιαύτας μεθόδους εἰς τοιοῦτος φωστῆρ τοῦ αἰῶνος μας. Συνεχίζομεν λοιπόν. Μὴ ἀρκεσθεῖσα εἰς τὰς ἀνωτέρω διαστροφάς της προσθέτει καὶ τὰ κάτωθι:

«Ὁ Νεκτάριος Κεφαλᾶς πιστεύει ὡς πιστεύουν οἱ Λατῖνοι, ὅτι τὸ σχίσμα μεταξὺ Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ἐπῆλθεν ὄχι ἔνεκα τῆς αἵρέσεως τῶν Φράγκων, ἀλλὰ τῆς ζηλοφθονίας τῶν Ἀνατολικῶν, περὶ τοῦ πρωτείου καὶ **ΜΟΝΟΝ** τοῦ πρωτείου» Καὶ συνεχίζει: «Ὁ Κεφαλᾶς, πιστεύων καὶ κηρύττων, ὡς πιστεύουν καὶ κηρύττον οἱ Φράγγοι, ἐπιρρίπτει τὸ βάρος τοῦ χωρισμοῦ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας εἰς τοὺς Ἀνατολικούς.... ὡσὰν νὰ λέγη: "Ὡ ἄνθρωποι, μὴ νομίσετε ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι πρόγονοί μας Πατριάρχαι ἦσαν καλλίτεροι ἀπὸ τοὺς Πάπας." Ὁχι, ὄχι, καθότι πρωτεῖα καὶ αὐτοὶ ἐζήτουν καὶ ἔνεκα αὐτῶν ἐδίχασαν τὴν Ἐκκλη-

σιαν τοῦ Θεοῦ. Αὐτὰ λέγει ὁ Κεφαλαῖς συκοφαντῶν τὸ γένος τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων» (σ. 160,164).

Ἄν ἀπὸ τοιαῦτα καθαρὰ καὶ ὀρθοδοξότατα κείμενα ἐξάγει τοιαῦτα πορίσματα ἢ τῆς Κοζάνης «σοφῆ» ἡγουμένη, σκέψου τί ἠδύνατο νὰ γράψῃ εἰς περίπτωσιν ὅπου ὄντως ὁ ἅγιος θὰ ἔλεγέ τι τὸ δογματικῶς μὴ ὀρθόν. Σκέπτομαι γράφων ταῦτα: «Μὰ καλά, δὲν ἐμελέτησε τὰ ἔργα του; δὲν τυγχάνει Μοναχῆ, διὰ νὰ μὴ εἶπω ἀρχιεπίσκοπος»¹⁰, τῆς ὁποίας τὰ χεῖλη πρόπει νὰ λαλοῦν, «ὄ,τι σεμνὸν καὶ ἀληθές»; Καὶ μόνον τὴν τελευταίαν σελίδα τοῦ Α' τόμου ἐὰν ἐμελέτα, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐρυθριάσῃ ὀλόκληρη ἀφοῦ ἐτόλμησε νὰ κατηγορήσῃ τὸν ἅγιον ὡς «ἄκρον φιλοπαπιστὴν» καὶ «ταλαίπωρον» παπᾶ ἐπιθυμοῦντα «νὰ ἐξυψώσῃ ὁ τάλας φριρὶ-φριρὶ τὸ δίκαιον τῆς παπικῆς ψευδοεκκλησίας καὶ νὰ ταπεινώσῃ τὸ γόητρον τῆς Μητρὸς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.....» (σ.172). Σοῦ ἀντιγράφω τὰ ἐν τῇ ἀνωτέρω σελίδι ὑπὸ τοῦ ἁγίου γραφόμενα: «Τὶ πρὸς ταῦτα νὰ εἶπη τις; νὰ κλαύσῃ ἢ νὰ μυκτηρίσῃ τὰς τοιαύτας τῶν παπῶν τῆς Δύσεως ἀξιώ-

10. Μὴ ἐκπλήσσεσαι ἀκούων τὸν ἀνωτέρω χαρακτηρισμὸν, καθότι ὄντως ἡ ἡγουμένη τῆς Κοζάνης θεωρεῖ ἑαυτὴν ὡς ἔχουσαν ἀξίωμα ἀρχιεπισκοπικόν (!), ὡς ὁράται εἰς τὴν σελ: 109 τοῦ ἔργου της. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς πρὸς ἐπὶ τῶν (1964) ἀπεφάσισεν ἄπως μνημονεύηται τὸ ὄνομά της εἰς τὴν θείαν Λειτουργίαν καὶ ἰδὴ εἰς τὸ: «ἐν πρώτοις μνησθητι Κύριε τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν!!... Ἀρνηθέντος τοῦ ἱερέως τῆς Μονῆς της νὰ πράξῃ τοῦτο, τὸν ἐξεδίωξε πάριχα μετὰ τῆς πολυμελοῦς οἰκογενείας του ἐκ τοῦ Μετοχίου τῆς Μονῆς, εἰς ὃ οὗτος ἐφιλοξενεῖτο. Περὶ αὐτῶν ὅμως ὄρα καλλίτερον τὸ φυλλάδιον «Ἐξηγήσεις περὶ μίαν ἀντικατονομικὴν ἀπόλυσιν ἱερέως» τοῦ συγγραφέαντος τοῦτο καὶ παθόντος αὐδεσιμωτάτου ἱερέως π. Θεοδώρου Σαββίδου. Τὸ δὲ φοθερώτερον ἐν προκειμένῳ εἶναι, ὅτι καὶ ὁ οἰκεῖος ἐπίσκοπος τῆς ἡγουμένης Σεβ. κ. Καλλιπικὸς καὶ ὁ ἀρχ)πος κ. Αὐξέντιος τελικῶς ἐδικαιώσαν αὐτὴν καὶ οὐχὶ τὸν ἱερέα, ὡς ἔπρεπε! Δυστυχῶς, ἀδελφέ, ὡς ἀπεδείχθη πλείον σαφῶς, οἱ πραγματικὸι ἀγωνισταὶ καὶ πάντες οἱ τῆς ἀληθείας ἐραισταὶ δὲν χαίρουσιν οὐδὲμιῶς ἐκτιμῆσεως ἐκ μέρους τῆς ἡγεσίας τῶν Παλ)των, πλὴν βεβαίως τῶν καλῶν καὶ τῶν ἀντικατονομικότητων θεραπευτῶν! Ἐγγὺς ὅμως εἶστί ἡ ὥρα τῆς ἀφυπνίσεως τοῦ Λαοῦ, ὅτι ἡ ἀμαρτία ἐπιτέονασε σφόδρα...

σεις; φρονῶ ὅτι δέον νὰ κλαύσῃ, διότι πολλὰ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ἔχυσε δάκρυα διὰ τοὺς τοιοῦτους πάπας, οἵτινες ἐγένοντο **ΟΙ ΚΑΚΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ** τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους» (σ. 298).

Ἄλλὰ μήπως εἶναι μόνον τὰ ἀνωτέρω πὸν ἔγραψεν ὁ ἅγιος κατὰ τοῦ παπισμοῦ; Σοῦ ἀντιγράφω μερικὰς περιχοπὰς ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔργου.

«Καὶ ὁμῶς ἐπὶ τοιοῦτων θεμελίων οἰκοδομήσαντες τὴν ὑπεροχὴν τῆς Ρωμαϊκῆς ἐπισκοπικῆς ἕδρας οἱ παπισταί, τολμῶσι ἐν φθίνοντι 19ῳ αἰῶνι νὰ διασαλπίζωσι τὰ παπικὰ προσόντα καὶ νὰ ἐξαίρωσι τὴν ρωμαϊκὴν ἕδραν, τὴν παπικὴν ὑπεροχὴν, καὶ δι' ὑψηλοῦ κηρύγματος νὰ προσκαλῶσι τὰ ἔθνη καὶ τοὺς λοιποὺς λαοὺς εἰς ἀναγνώρισιν **ΤΩΝ ΚΙΒΔΗΛΩΝ** προνομίων τῆς Ρωμαϊκῆς ἕδρας καὶ εἰς ὑποταγὴν αὐτῶν τῷ πάπα, τῷ μόνῳ ἀντιπροσώπῳ τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς... Πόσον πλανῶνται πιστεύοντες ὅτι πείθουσιν.» (Α' τομ:σ. 179)
Καὶ περαιτέρω:

«Ἡ ἀκάθεκτος φιλαρχία καὶ ἡ φιλοδοξία τὰ πάντα ἐμχανεύσαντο, τὰ πάντα ἐσοφίσθησαν, τὰ πάντα ἔδρασαν, ὅπως ἀναδείξωσι τοὺς Πάπας ἡγεμόνας τῆς Ἐκκλησίας καὶ **ΤΥΡΑΝΝΟΥΣ** τῆς Οἰκουμένης. Ἡ φιλαρχία αὐτῶν ὑπερεπήδησε πᾶν ὄριον· τὸ πρόγραμμα κατεστρώθη καὶ ἡ ἐφαρμογὴ αὐτοῦ ἐπεξητεῖτο πάσῃ δυνάμει· πᾶν τὸ ἀντικείμενον ἔδει νὰ αἴρηται καὶ πᾶν τὸ ἀντιπίπτον νὰ καθαίρηται· πᾶν τὸ κωλῦον τὴν τοῦ προγράμματος ἀνάπτυξιν κατεδικάσθη ὡς ἁμαρτία θανάσιμος· καὶ αἱ ἠθικαὶ ἀρχαὶ περὶ ἁμαρτίας καὶ δικαιοσύνης ἀνετράπησαν· αἱ ἁμαρτίαι ἐχαρακτηρίζοντο οὐχὶ ἐκ τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ἀλλ' ἐκ τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν τοῦ παπικοῦ προγράμματος· αἱ εὐαγγελικαὶ ἀρεταὶ ἠδύναντο νὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς θανάσιμα ἁμαρτήματα προσκρούουσαι τῷ προγράμματι, αἱ δὲ θανάσιμοι κατὰ

τὸ εὐαγγέλιον ἁμαρτίαι ὡς μέγισται δωρεαὶ ὑπηρετοῦσαι τῷ προγράμματι!

Τὴν εὐλάβειαν πρὸς τὸν Θεὸν ἀντικατέστησεν ἢ πρὸς τὸν πάπαν εὐλάβειαν ὁ δὲ εὐλαβούμενος τὸν πάπαν ἠὺλαβεῖτο καὶ τὰ θεῖα· ἢ ἄρνησις πρὸς τὸν πάπαν εὐλαβείας ἦν πρὸς τὸν Θεὸν ἀνευλάβεια, οὗ ἐπὶ τῆς γῆς ἐτέλει ἀντιπρόσωπος· ὁ δ' ἀναγνωρίζων τὸν πάπαν ἐδικαιοῦτο πρὸς σωτηρίαν». (σ.17-18) Καὶ περαιτέρω:

«Εἶναι ἀληθῶς θαυμαστὴ ἡ συγκατάβασις τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν... Ὅποια ἀληθῶς μετριοφροσύνη! ὅποια συγκατάβασις! ὅποια ἀδελφικὴ ἀγάπη! καὶ ὅμως πόσον σκαιῶς ἀπεκρούσθησαν ὑπὸ τῆς παπιστικῆς ἀγερωχίας καὶ ἀμεταπείστου γνώμης· γένοιτο ὁ Θεὸς κριτὴς μεταξὺ ἡμῶν καὶ αὐτῶν». (σ.224)

«Ἡ ἀστοργία τοῦ πάπα κατεδίκησε τὴν Ἐκκλησίαν πᾶσαν νὰ ὑπομείνῃ τὰ δεινὰ σκληροτάτης τυραννίας (ἐννοεῖ τὴν Τουρκοκρατίαν), διότι ἡ Ἐκκλησία δὲν προέδιδε τὴν πίστιν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καίτοι τὰ πάντα παρεχώρει τῷ πάπα. Ὁ Θεὸς θέλει κρίνει τὴν δικαίαν κρίσιν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀνταποδόσεως τὴν μεγάλην»! (B'259)

Λοιπὸν τί λέγεις, ἀδελφέ, κατόπιν τῶν ἀνωτέρω; Εἶναι φιλοπαπιστῆς καὶ Λατινόφρων ὁ νεόρρυθμος ποταμὸς τῶν θαυμάτων Νεκτάριος ὁ Πενταπόλεως; Ἀσφαλῶς ὄχι! μυριάκις ὄχι θ' ἀναφωνήσης, ἀλλ' ἀντιθέτως ἀντιλατινὸφρων καὶ ὀρθόδοξότατος καὶ ἀληθῆς ρομφαία τῶν λατινικῶν καινοτομιῶν καὶ αἱρέσεων! Ἐπειδὴ ὅμως μὲ ἱκανὴν ἀγωνίαν μὲ ἠρώτησες καὶ διὰ τὰς περὶ Κηρουλαρίου καὶ Βέκκου γνώμας τοῦ ἁγίου σοῦ γράφω κατωτέρω καὶ τὴν περὶ αὐτῶν πᾶσαν ἀλήθειαν.

11. Περὶ Μιχαὴλ Κηρουλαρίου

Ἐπισημαστικῶς περὶ τοῦ Κηρουλαρίου ὁ ἅγιος πατὴρ γράφων ἱστορίαν ἦτο ὑποχρεωμένος ν' ἀναφέρῃ ἀπάσας τὰς γνώμας τῶν διαφόρων περὶ αὐτοῦ ἱστορικῶν, μὴ ἀποκρύπτων τὰς μὲν καὶ ἐπικροτῶν μονομερῶς τὰς δέ. Σοῦ παραθέτω τὸ κείμενον βάσει τοῦ ὁποίου ἡ ὀσιωτάτη ἐξάγει τὸ κατηγορητήριόν της:

«Χαρακτήρ τοῦ Πατριάρχου Μιχαὴλ τοῦ Κηρουλαρίου».

«Ὁ πατριάρχης Μιχαὴλ **ΙΣΤΟΡΕΙ Ο ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ**, ἦτο ἄνθρωπος ὀξύς, πολυπράγμων, φίλαρχος καὶ φιλόδοξος... Ἄλλὰ τρία περίπου ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κωνσταντίνου, ὁ Μιχαὴλ συντελέσας, καθὰ προϊστορήσαμεν, εἰς τὴν ἀνάρρησιν τοῦ ἀρχηγέτου τῶν Κομνηνῶν, τοσοῦτον ἀγερώχως ἐπολιτεύθη, ὥστε μετ' οὐ πολὺ ἠγάγκασε τὸν καλὸν καὶ ἀγαθὸν ἐκεῖνον ἄνδρα νὰ ἐξώσῃ αὐτὸν τοῦ πατριαρχείου. Χαρακτήρ τοιοῦτος δυσκόλως ἠδύνατο νὰ συμβιβάσῃ τὰ μεταξὺ τῆς Δύσεως καὶ Ἀνατολῆς ὀσημέραι παραγόμενα πάθη καὶ ἀντικρουόμενα συμφέροντα. Οὐδὲν ἦττον δὲν ἠξέυρομεν, ἐὰν αὐτὸς τῶντι ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὴν ἀνανέωσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ρῆξεως».

(M 175· N (B') 17· Π (ΣΤ') 294)

Καὶ ἐνταῦθα **λίαν ἀνετιμῶς** διέγραψε τὰς λέξεις **ΙΣΤΟΡΕΙ Ο ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ**, ὥστε νὰ ἐμφανίσῃ τοὺς χαρακτηρισμοὺς «ὀξύς», «φιλόδοξος», κλ.π., ὅτι τυγχάνουν ἐκφράσεις καὶ κρίσεις τοῦ ἁγίου, ἐνῶ ἅπαντα τὰ ἀνωτέρω μέχρι καὶ τῆς τελευταίας λέξεως τυγχάνουν ἐκφράσεις τοῦ ἱστορικοῦ! Εἶδες κολοφῶνα διαστροφῆς, ἢ μᾶλλον εὐηθείας, διότι καὶ τὰ δύο εἶναι δυνατὸν νὰ συνέτρεξαν πρὸς δημιουργίαν τῆς ἀνωτέρω πλαστογραφίας. Ἀντιθέτως ὅμως πρὸς

τὴν ἀνήθικον καὶ οὐδὲ ἴχνος «γνησιότητος» διασώζουσιν μέθοδον τῆς ἱεροκατηγόρου, ὁ ἡμέτερος ἅγιος, ὡς ἀντικειμενικὸς ἱστορικός, δὲν ἀπέκρυψε ν' ἀναφέρῃ καὶ τὰς εὐμενεῖς περὶ τοῦ Μιχαὴλ γνώμας, ὡς π.χ. τοῦ Δοσιθέου Ἱεροσολύμων, ἀντιγράφων τὰ ἐξῆς ἐκ τῆς Δωδεκαβίβλου του.

«Ἰδὼν ὁ Κων)Πόλεως Μιχαὴλ ὁ Κηρουλάριος **ΑΓΙΩΤΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ**, τὴν περὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος βλασφημία κορυφουμένην... ἔγραψεν εἰς τὸν Δέοντα μετὰ πάσης **ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗΣ**...» (σελ. 37 τοῦ Β' τόμ.). Ἀλλαχοῦ δὲ γράφων εἰδικὸν ὁ ἅγιος κεφάλαιον κατὰ τῆς «**ΛΑΤΙΝΙΚΗΣ ΕΠΑΡΣΕΩΣ**», σημειοῖ χαρακτηριστικῶς τὰ ἐξῆς περὶ τῆς παπικῆς ἀντιπροσωπείας καὶ τῶν λεγμάτων τῆς κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μιχαὴλ: «Ὁ Πάπας ἦν ὁ Θεός, οἱ δὲ τρεῖς λεγάτοι αὐτοῦ ἦσαν οἱ τρεῖς ἐμφανισθέντες ἄγγελοι τῷ Ἀβραάμ· οὕτως ἐθεοποιοῦν αὐτοὺς οἱ Δυτικοί!» (σ. 27. σημ.) Καὶ περαιτέρω: «Μετὰ τὴν **ΑΦΡΟΝΑ** τῶν λεγμάτων πρᾶξιν οὐδὲν ὑπελείπετο τῷ Μιχαὴλ (Κηρουλαρίῳ) ἢ νὰ ἐλέγξῃ τοὺς **ΠΑΡΑΛΟΓΙΣΜΟΥΣ** αὐτῶν, ὅπερ καὶ ἔπραξε μετὰ πολλῆς **ΣΥΝΕΣΕΩΣ!**» (σ. 29). Καὶ πάλιν μετ' ὀλίγας σελίδας:

«Οἱ δὲ ἡμέτεροι οὐ μόνον ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους κατὰ τὴν παροῦσαν περίστασιν προσηνέχθησαν μετὰ πλείστης ἀνοχηῆς καὶ μετριοπαθείας... Ὅπως δὴποτε ὅμως καὶ ἂν ἔχωσι τὰ περὶ τούτου, οὐδὲν ἤττον βέβαιον εἶναι, ὅτι ἔκτοτε οἱ πάπαι ἀπελπισθέντες νὰ ἐπιτύχωσι τὴν εἰρηνικὴν ἀναγνώρισιν τῆς κυριαρχίας αὐτῶν ἐν Κων)λει ἀπεφάσισαν ἤδη νὰ προπαρασκευάσωσι τὴν διὰ κατακτήσεων ἐκτέλεσιν τοῦ ἀκοιμήτου αὐτῶν βουλευμάτος, μεταχειριζόμενοι πρὸς τοῦτο μὲν τοὺς Νορμανδοὺς καὶ μετ' οὐ πολὺ τοὺς σταυροφόρους». Δηλαδὴ ἐνταῦθα ἐπαινεῖται ἡ στάσις τοῦ Κηρουλαρίου καὶ ἡ διακοπὴ τῆς κοινωνίας πὺ ἐνήργησε μετὰ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν ἐμφανίζει πλέον ὡς

ἐνεργοῦσα τελείως ἀντιχριστιανικῶς κατὰ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Ποῦ βλέπει λοιπὸν ἡ ἡγουμένη τὴν προδοσίαν τοῦ ἁγίου καὶ τὸ μῖσος του κατὰ τοῦ Κηρουλαρίου; Αὐτὸς ὁ ἅγιος δὲν γράφει εἰς τὸ αὐτὸ βιβλίον ὑποστηρίζων τὸν Κηρουλάριον καὶ τὰ ἐξῆς; «Ἴδου οἷαν μετριοπάθειαν ἐπέδειξαν οἱ Ἀνατολικοί, καὶ οἷαν συμπεριφορὰν οἱ Δυτικοί· ἐκ τῆς μετριοπαθείας ταύτης φαίνεται πόσον ἀνυπόστατά εἰσιν τὰ κατὰ τοῦ Κηρουλαρίου λεγόμενα, ὅτι δῆθεν προτίθετο νὰ διεγείρῃ τὸν λαὸν κατὰ τῶν λεγμάτων, ὅπως θανατώσῃ αὐτούς» (σ. 33). Ποῖος δὲν παρατηρεῖ ἐνταῦθα πόσον καταδικάζεται ἡ λατινικὴ διαγωγὴ τῶν λεγμάτων τοῦ πάπα καὶ ἐπαινεῖται ἡ στάσις τοῦ Κηρουλαρίου καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κων)λεως τῆς ἐν λόγῳ περιόδου; Ἡ ἡγουμένη ὅμως ἔχει διάφορον γνώμη διὸ καὶ κραυγάζει: «Σὺ ὅμως ἄθλιε Ἰσκαριῶτα Νεκτάριε Κεφαλᾶ, τί παράπονον εἶχες κατὰ τοῦ προμάχου αὐτοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας (Κηρουλαρίου) ὥστε νὰ τὸν ὑβρίζῃς ὡς ὀξύν, θυμώδη δηλαδὴ καὶ ὀργίλον, ὡς πολυπράγμονα καὶ ματαιόφρονα, ὡς φίλαρχον καὶ φιλόδοξον; Δὲν ἐντρέπεσαι ὀλίγον Φραγκόπαπα Νεκτάριε Κεφαλᾶ ἁγιομάχε; Οὐαί, οὐαί, οὐαί εἰς σὲ καὶ εἰς τὴν μαύρην σου ψυχὴν» (σ. 183). Ἀσφαλῶς ἀγαπητέ μοι Ἀκάκιε, μόνον ψυχὴ πολεμουμένη ὑπὸ τοῦ δαίμονος τῆς ὑπερηφανείας καὶ ἀγνωσίας καὶ μὴ ἀντιπαλαίουσα αὐτῷ εἶναι δυνατὸν νὰ γράφῃ παρομοίως...

* * *

12. Περὶ Ἰωάννου Βέκκου.

Προκειμένου νὰ γνωρίσωμεν νῦν σαφῶς καὶ τὴν θέσιν τοῦ ἁγίου περὶ Βέκκου καὶ τῶν Ἀγιορειτῶν μαρτύρων τοῦ 13ου αἰῶνος, σοῦ ἀντιγράφῳ πιστῶς τὴν σχετικὴν περικοπὴν ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ ἁγίου:

«Οὔτε ὁ Πάπας οὔτε ὁ πατριάρχης Βέκκος μετέβησαν εἰς Ἄθωνα· ἐὰν δὲ ὁ βασιλεὺς ἐκστρατεύων ποτὲ μετέβη οὐκ οἶδα, διότι οὔτε τοῦτο ἱστορεῖται. Ὁ Πατριάρχης Βέκκος μετέβη ἀσθενήσας εἰς τὴν Μονὴν τῆς Λαύρας, ἀλλ' οὐχὶ τῆς ἐν Ἀγίῳ Ὄρει, ἀλλὰ τῆς τοῦ Ἀνάπλου τοῦ ἐν τῷ Βοσπόρῳ. Ἡ ἐν πολλοῖς πολὺ ἄδικος κατὰ τοῦ Βέκκου καταφορὰ περιέλαβε καὶ τὸν Βέκκον εἰς τὸν διωγμὸν κατὰ τῶν Μοναχῶν· καὶ ὅμως πολὺ διαφόρως ὁμιλεῖ περὶ Βέκκου ὁ ἀντίπαλός του Παχυμέρης». (M 187· N 149).

Καὶ πάλιν, ὡς παρατηρεῖς, ἀπῆλειψε τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ ἁγίου, διὰ νὰ μὴ ἐμφανίσῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τὴν ὑπὲρ τοῦ Βέκου πεποιθήσιν τοῦ τότε ἱστορικοῦ Παχυμέρους, πράγμα ὅπερ ὠδήγησεν τὸν ἅγιόν μας νὰ γράψῃ εὐμενῶς ὑπὲρ αὐτοῦ, οὐ μόνον ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ εἰς ἕτερον σημεῖον, ὅπερ θὰ ἴδωμεν εἰς τὸ ἐπόμενον κεφάλαιον.

Ἐν πρώτοις ὁ ἅγιος ἀρνεῖται τὴν ἄφιξιν τοῦ Βέκου καὶ τοῦ αὐτοκράτορος Μιχαὴλ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, διότι οὐδεὶς ἱστορικὸς ἀναφέρει τι περὶ τούτου. Οὐδόλως ὅμως ἀρνεῖται καὶ τὸ μαρτύριον τῶν Ἀγιορειτῶν, ὡς ἠθέλησεν ὅλως ψευδῶς νὰ τὸν παρουσιάσῃ ἢ Μοναχὴ Μαγδαληνὴ, καθόσον ὁ ἴδιος γράφει εἰς τὸ ὑπὸ κρίσιν βιβλίον του τὰ ἐξῆς, τὰ ὁποῖα ἀπεσιώπησεν ἢ ἱεροκατήγορος γλῶσσα τῆς ἡγουμένης. Ἴδου οἱ λόγοι τοῦ ἁγίου: «Ἡ ἡμετέρα γνώμη εἶναι ὅτι ἡ Διήγησις περὶ τῶν ἐν Ἀγίῳ Ὄρει ἀναιρεθέντων ἁγίων πατέρων ἱστορικῶς δὲν εἶναι ἀκριβῆς ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἄνευ ὑποστάσεώς τινος. Φαίνεται ὅτι τῆ διαταγῆ τοῦ Αὐτοκράτορος μετέβησαν εἰς Ἅγιον Ὄρος Λατινόφρονες ἢ Λατῖνοι, οἵτινες τῇ ὑποστηρίξει τῶν ὀργάνων τοῦ Αὐτοκράτορος ἡγεῖραν διωγμὸν κατὰ τῶν Μοναχῶν» (σελ: 151, σημ: 2) Θαύμασον νῦν τὴν διαστροφικὴν διάθεσιν τῆς ἡγουμένης, ἢ ὁποῖα μετὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους

τοῦ ἁγίου ἐρωτᾶ: «Ποιὸς λοιπὸν τοὺς ἐθανάτωσε διὰ διωγμοῦ καὶ πυρὸς καὶ ἀγχόνης; Ὁ κανέννας; Καὶ δὲν ἐντρέπεσαι φραγκόπαπα... ἄγιε τοῦ Ἐπιχριστοῦ;...» (σελ. 189).

Ἐπιθυμοῦσα δὲ νὰ στηρίξη τὸ κατάκριτον συμπέρασμα τῆς καταφεύγει εἰς τὸν Μ. Γεδεών, ὁ ὁποῖος ἐξέδωκεν τὸ ἀνωτέρω μαρτύριον τῶν ἁγιορειτῶν καὶ εἰς τὸ ὁποῖον, ὡς γνωστόν, ἀναφέρεται καὶ τὸ ἐξῆς: «Ὅθεν καὶ ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, Λαύρα, ἐλθὼν ὁ Βέκκος μετὰ Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου...» κλ.π. Παναγυριζέει λοιπὸν κατόπιν τούτου ἡ Μοναχὴ, διότι καὶ ὁ Μ. Γεδεὼν συμφωνεῖ μετ' αὐτῆς. Πόσον πλανᾶται! Ἄν ἐπρόσεχε νὰ ἴδῃ τί γράφει ὁ Γεδεὼν εἰς τὰ προλεγόμενα τῆς ἀνωτέρω Ἐπιγήσεως, οὐδέποτε θὰ τὸν ἐπεκαλεῖτο! Σοῦ παραθέτω τοὺς λόγους του: «Πλὴν τῆς χειρογράφου Ἐπιγήσεως, ἔχομεν καὶ ἐκδεδομένην ἐν στίχοις μνησίαν τῆν ἐναντίον τῶν Ἁγιορειτῶν μανικῆς καταφορᾶς τοῦ Μιχαὴλ Παλαιολόγου καὶ τοῦ Βέκκου, ἀλλ' ἀμφίβολον εἶπερ ὁ εἰς ἢ ὁ ἕτερος ἀπέβησαν εἰς Ἁγιον Ὄρος· νομίζω δ' ὅτι πᾶν ὅ,τι ἐγένετο αὐτόθι ἔπραξαν οἱ εἰς Ἁθωπεμφθέντες ΕΚΤΕΛΕΣΤΑΙ τῆς διαταγῆς αὐτοῦ». («Ἁθως», σελ: 137-8). Δηλαδὴ καὶ οὗτος πασιφανῶς δέχεται ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ἀυτοκράτορος ἐπῆγαν εἰς τὸ Ὄρος καὶ ἐδίωξαν τοὺς πατέρας, καὶ ὅχι ὅπως θέλει νὰ τὰ παρουσιάσῃ ἡ ἁγιομάχος τῆς Κοζάνης.

Μὴ ἀρκεσθεῖσα εἰς τὸν Μ. Γεδεὼν ἐπικαλεῖται ἐν συνεχείᾳ καὶ τὸν Ἁγιον Νικόδημον, ὅστις συνέγραψε τὸ συναξάριον τῶν ἁγίων καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται ὅτι ὁ Βέκκος καὶ ὁ αὐτοκράτωρ ἐπῆγαν εἰς τὸ Ὄρος καὶ ἐρωτᾶ: «Ποῖος ἐκ τῶν δύο ψεύδεται; Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ θεῖος πατήρ τοῦ 19ου αἰῶνος, ἢ ὁ Νεκτάριος Κεφαλαῦς». Ἐμεῖς προσθέτομεν: Οὔτε ὁ εἰς οὔτε ὁ ἄλλος! Ἀπλούστατα ὁ ἅγιος Νικόδημος μὲ βάσιν τὸ χειρόγραφον παρουσιάζει τὰ μαρτύρια χωρὶς νὰ σχο-

λιάξη καὶ τὴν λεπτομέρειαν, ἂν ταῦτα δηλαδὴ ἐγένοντο παρόντος τοῦ Βέκκου ἢ ὄχι, ὡς ἐπραξε ὁ ἅγιος Νεκτάριος. Ἡ οὐσία εἶναι ὅτι ἀμφότεροι δέχονται τὰ μαρτύρια τῶν πατέρων. Τὸ ἂν ἀπορρίπτῃ ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν μία λεπτομέρειά των, στηριζόμενος εἰς περισσοτέρας ἱστορικὰς μαρτυρίας, τοῦτο δὲν ἀλλοιώνει οὐδὲ ἐπ’ ἐλάχιστον τὴν ἀλήθειαν τοῦ πράγματος.

Ποῦ ὁμως ὀλίγη κρίσις παρὰ τῆς ἡγουμένη πρὸς διακρίσιν τῆς ἀληθείας; Σκοπὸς αὐτῆς ἦτο νὰ κατηγορηθῇ παντὶ τρόπῳ ὁ ἅγιος, ὅσον διὰ τὴν ἀλήθειαν, αὐτὸ ἀποτελεῖ... λεπτομέρειαν διὰ τὴν ἰέρειαν τῆς... γνησιότητος!

Ἐπιθυμοῦσα δὲ καὶ νέους συμμάχους πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ κλονιζομένου ἐπιχειρήματός της ἐπικαλεῖται τὸν ἱστορικὸν Νικήταν Χωνιάτην, τὸν ὡς γράφει «σύγχρονον» τοῦ Βέκκου, ὁ ὅποιος, κατὰ τὴν Μοναχὴν, ἀπεκάλεσε «λατινίσαντας» τοὺς Βέκκον καὶ Μιχαήλ. Πῶς ὁμως ἐπραξε τοῦτο ἀφοῦ εἶχε ἀπέλθῃ τοῦ βίου 60 ἔτη περίπου πρὸ τοῦ Μιχαήλ καὶ 70 πρὸ τοῦ Βέκκου!!... Ἀντιλαμβάνεσαι, πάτερ μου, μὲ ὁποῖαν ἀκρίβειαν καὶ ἀντικειμενικότητα συγγράφει ἡ ὀσιωτάτη, ἀναθεματίζουσα πάντα μὴ συμφωνοῦντα πρὸς τὰς «ἐρεῦνας» τῆς! Ἄν μάλιστα λάβῃς ὑπ’ ὄψιν σου ὅτι δύο ἔτερα χειρόγραφα πού ἀναφέρονται εἰς τὸ αὐτὸ θέμα τῶν διωγμῶν, τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν δὲν ἀναφέρει οὐδὲν περὶ τῶν λαβόντων χώραν ἐν τῇ Ἰ. Μονῇ Ξηροποτάμου, τὸ δὲ ἕτερον σημειώνει εἰς τὸ τέλος: «ἐγένοντο δὲ ταῦτα τὸ 1285 ἔτος, μηνὶ Ὀτωβρίῳ», ἐνῶ ὁ αὐτοκράτωρ εἶχε ἀποθάνει πρὶν 3 ἔτη, ἐννοεῖς πόσον δίκαιον εἶχε ὁ τῆς Πενταπόλεως φωστήρ διὰ τὰς ἐν λόγῳ κρίσεις του.

** ** *

13. Καὶ πάλιν περὶ Βέκκου.

Ἀκολούθως ἡ ἱεροκατήγορος προσπαθεῖ ν’ ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ ἅγιος Νεκτάριος κατηγόρησε ὡς «ἀνηθίκους»

τοὺς καταδικάσαντας τὸν Βέκκον ὀρθοδόξους ἱεράρχας κατὰ τὴν σύνοδον τοῦ 1282, ἀφορμὴν λαμβάνουσα ἐκ τῶν κάτωθι λόγων τοῦ ἁγίου:

«Ἡ καταδίκη τοῦ Βέκκου ὑφ' οὗς ὄρους καὶ καθ' ὃν τρόπον ἐγένετο, μαρτυρεῖ ὅτι οἱ αὐστηροὶ ὀπαδοὶ τοῦ δόγματος καὶ τῆς θεωρίας, δὲν ἦσαν τοσοῦτον αὐστηροὶ ὀπαδοὶ καὶ τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῆς πράξεως. Παραπέμπομεν τὸν βουλούμενον νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν εἰς τὸν Γεώργιον Παχυμέρην τόμ: 6' ἰδίως καὶ χάριν συντομίας ἀπὸ τῆς σελίδος 88 - 102, ἐν αἷς θέλει ἴδει ὅτι ἡ Χριστιανικὴ ἀγάπη ἔλιπεν. Λέγουσι περὶ τοῦ Βέκκου ὅτι «ὡσπερ κύων ἐπὶ τὸν ἴδιον ἐπέστρεψεν ἔμετον»· οἱ λέγοντες ἀδικοῦσι τε μεγάλως τὸν ἄξιον ἀνωτέρας φήμης Βέκκον, καὶ ἀνιστόρητα λέγουσιν. Ὁ Βέκκος οὐχὶ παλινωδῆσας αὐθις ἐπάπισεν ἀλλὰ γενναϊόφρων ὢν ἀνὴρ δὲν ἠνείχετο νὰ διαπράττωνται ὑπὸ τῶν ἄκρως ζηλωτῶν δῆθεν τοῦ δόγματος ἀδικίαι, νὰ ἐξορίζωνται καὶ διώκωνται ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς, νὰ ἀπολυμαίνωνται Ἐκκλησίαι καὶ ἅγιοι Τράπεζαι καὶ τὸ τελεσθὲν ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῶν λοιπῶν ἀρχιερέων ἅγιον Μῦρον νὰ θεωρῆται ὡς ἀτέλεστον καὶ κοινόν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ τελέσας καὶ χειροτονήσας ἦτο αἰρετικὸς· ποινὰ δ' ἐκκλησιαστικὰ νὰ ἐπιβάλλωνται ἐπαρχίαις ὅλαις, διότι ἐν ταῖς ἐκκλησίαις αὐτῶν ἐμνημονεύθη ὁ πάπας, ὢν ἔνεκα ἐν Προύσῃ φανερῶς ὑβρίζον τὸν Βέκκον. Τούτων ἔνεκα ἐζήτησε νὰ κληθῆ καὶ ἀπολογηθῆ αὐθις ἐνώπιον Συνόδου, καὶ ἐὰν δόξῃ καινοφρονῶν νὰ καταδικασθῆ, ἐὰν ὅμως δόξῃ ὀρθοφρονῶν, παύσῃ ἢ κατ' αὐτοῦ κατηγορία ἢ τοσοῦτων κακῶν γενομένη αἰτία· οὗτος εἶναι ὁ λόγος δι' ὃν ἐζήτησε νὰ ἀπολογηθῆ αὐθις· πόσον δὲ δικαίως καὶ καὶ ἀμερολήπτως ἔκριναν οἱ καταδικάσαντες αὐτόν, ἀφίεμεν τῷ ἀναγνώστῃ τὴν κρίσιν» (Μ 199· Ν 158).

Ὡς παρατηρεῖς, δὲν ἀποκαλεῖ ἀνηθικούς τοὺς συνέδρους τῆς Συνόδου, ἀλλὰ οὐχὶ «τοσοῦτον αὐστηροὺς ὀπαδοὺς τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ», πρᾶγμα

πὸν διαφέρει τεραστίως τῆς λέξεως «ἀνήθικοι». Διατί ὁμως δυσηρεστήθη ὁ ἅγιος καὶ ἐξεφράσθη οὕτω; Μήπως ἦτο φιλοπαπιστῆς καὶ δι' αὐτὸ ἐπεθύμει τὴν ἀθώωσιν τοῦ Βέκκου; Κάθε ἄλλο, ὡς εἶδομεν καλῶς εἰς τὰ προηγούμενα. Τὴν αἰτίαν τὴν παρουσιάζει ὁ ἴδιος ὁ ἅγιος ὡς ἐξῆς: «Βεβαίως, γράφει, ἐὰν ἐκρίνομεν ἀπὸ μόνου τοῦ Γρηγορᾶ τὴν ἱστορίαν, ἢ καταδίκη τοῦ Βέκκου **Η Ν Α Ν Δ Ι Κ Α Ι Ο Τ Α Τ Η**, ἀλλ' εὐτυχῶς ἔχομεν τὸν ἀμερόληπτον Παχυμέρην, ὅστις γνωρίζει ἡμῖν τὴν τοῦ Βέκκου ἀπολογία» (σ: 160). Δηλαδή ἐνταῦθα, π. Ἀκάκιε, ἔχομεν δύο συγχρόνους τῶν τότε γεγονότων ἱστορικούς οἱ ὁποῖοι μᾶς παραδίδουν τὰ γεγονότα ἕκαστος διαφορετικά! Ὁ ἅγιος ἐκλινε πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Παχυμέρους, ὅστις ἀσχολούμενος ἐν ἐκτάσει (22 σελίδας) μὲ τὰ τῆς ἀνωτέρω Συνόδου ἣτις κατεδίκασεν τὸν Βέκκον ἀναφέρει, ὅτι τελικῶς καὶ ὁ προεδρεύων ταύτης Πατριάρχης Γεώργιος κατεδικάσθη ὡς αἵρετίζων ἀναγκασθεὶς νὰ παραιτηθῇ! Σημείωσαι δὲ ὅτι **ΟΥΔΕΙΣ** ἀμφισβητεῖ τὴν ἀνωτέρω μαρτυρίαν. Ὁ πατριάρχης ὁμως τελικῶς ἐπέδωκε λίβελλον καὶ συνεχωρήθη. Ἐπειδὴ ὁμως καὶ ὁ Βέκκος κατὰ τὴν ἀνωτέρω Σύνοδον ἀπολογούμενος εἶπεν ὅτι, θὰ ὑπογράψῃ ὅ,τι ὑπογράφουν καὶ οἱ λοιποὶ πατέρες ἀναφορικῶς περὶ τοῦ φιλιόκβε, καὶ ἂν ἀρνηθῇ νὰ πράξῃ τοῦτο ἄς κηρυχθῇ αἵρετικός («ἐκτιθέσθω τόμος καὶ ἀποπεποιθήσθω τὸ δόγμα καὶ ἀποβεβλήσθω τὸ δι' Υἱοῦ, εἰ βούλεσθε· κἂν μὴ ἔψομαι (ἀκολουθήσω) καὶ αὐτός... αὐτὸς αἰτίαν ἔξω, εἴτε μὴν πεισμονῆς εἴτε μὴν αἰρέσεως»), διὰ τοῦτο παραπονεῖται ὁ ἅγιος, πιστεύων ὅτι μετὰ ἀπὸ μίαν τοιαύτην ἀπολογία δὲν ἔπρεπε νὰ καταδικασθῇ.

Ὁ πατριάρχης Γεώργιος ἐξ ἄλλου συνεχωρήθη, διότι ἡ Σύνοδος ἐθεώρησε τὸ ὀλίσημά του ὡς «οὐ γνώμης ἀλλοτριόφρονος ἦν ἐκφραστικόν». Εἰς αὐτὸ ἀντιπαρατηρεῖ ὁ ἅγιος ὅτι καὶ ἡ τοῦ Βέκκου προτέρα διαγωγή δὲν ἦτο καρπὸς «ἀλλοτριόφρονος γνώμης», «ἀλλ' ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τοῦ δεινοῦ πολέμου ἀνακοπήναι καὶ Ρωμαίων

(ἑλλήνων) αἵματα περιποιηθῆναι κινδυνευόντων», ὡς σημειοῖ ἐπὶ λέξει ὁ Παχυμέρης. Διὰ τοῦτο προσέθεσεν ὁ τῆς Αἰγίνης φωστήρ κρινῶν τὴν πράξιν τῶν συνέδρων τῆς ἀνωτέρω Συνόδου, ὅτι «ᾧφειλον νὰ ἔχωσιν ἔν μέτρον καὶ τὰ αὐτὰ σταθμὰ δι' ἀμφοτέρους» (σ: 162). Κατὰ τὴν ταπεινὴν μου γνώμην ἐνταῦθα ὁ Παχυμέρης σφάλλει, καὶ συνεπῶς καὶ ὁ ἀκολουθῶν τοῦτον ἅγιος Νεκτάριος, καθόσον ἢ προτέρα διαγωγὴ τοῦ Βέκκου δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τεθῆ εἰς τὴν αὐτὴν μοῖραν μὲ τὴν πτώσιν τοῦ πατριάρχου Γεωργίου καὶ οὕτω νὰ δικαιολογηθῶσι ἀμφότεροι διὰ τῶν αὐτῶν κριτηρίων!

Τὰ ἀνωτέρω ἀποδέχονται πάντες οἱ σύγχρονοι βιογράφοι τοῦ Βέκκου, ἀποδίδοντες ὄντως λατινικὰς πεποιθήσεις καὶ φρονήματα εἰς τὸν μοιραῖον αὐτὸν καὶ παλίμβουλον πατριάρχην τῆς Κων)λεως.

Ἐπίσης δέον νὰ σημειωθῆ ὅτι δὲν ἦτο ἀδικία, ὡς γράφει ὁ ἅγιος, τὸ νὰ ἀπολυμαίνωνται ἅγιοι Τράπεζαι ὑπὸ τῶν μὴ δεχομένων τὸν Βέκκον ὀρθοδόξων, εἰς τὰς ὁποίας προσεφέρθη ἡ ἄξυμος θυσία καὶ ἐμνημονεύθη ὁ Πάπας, οὐδὲ ἡ ἐπιβολὴ ἐπιτιμίων εἰς κληρικούς καὶ λαϊκούς κοινωνήσαντας τῷ Βέκκῳ, ἀσχέτως ἂν οὗτος παρέμενεν ἐν τοῖς πράγμασι καὶ οἱ πλεῖστοι τοῦ κλήρου ἦσαν μετ' αὐτοῦ. "Αδικον καὶ ἀδόκιμον ἦτο ἡ στάσις ἐνίων αὐστηρῶν ζηλωτῶν ὀρθοδόξων, οἱ ὅποιοι ἀπομακρυνθέντες τῆς κοινωνίας τοῦ Βέκκου καὶ τῶν ὁπαδῶν του δὲν ἤρκεσθησαν εἰς τοῦτο, ἀλλ' ἐκήρυττον τὴν ἀπώλειαν τῆς θ. Χάριτος ἐκ πάντων τῶν Θυσιαστηρίων τὰ ὁποῖα ἐκοινώνουν τῷ Βέκκῳ! Τοῦτο μόνον κακίξει δεόντως ὁ ἅγιος Νεκτάριος, καὶ οὐχὶ ὅτι παρεδέχετο τὰς λατινικὰς καινοτομίας καὶ τὸ φιλιόκβε, ὡς ψευδῶς γράφει ἡ ἱεροκατήγορος Μοναχὴ.

Ἀσφαλῶς τὸ θέμα τοῦτο, ἦτοι τὸ περὶ ὑπάρξεως ἢ μὴ μυστηρίων εἰς τὰς ἱεροπραξίας κληρικῶν κηρυσσόντων αἵρεσιν ἢ κοινωνούντων αὐτῇ μὴ εἰσέτι ὁμως καταδικασθέντων ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἀρκούντως λελυ-

μένον ὑπὸ τῶν ἁγίων πατέρων καὶ τῆς πράξεως τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, καίτοι δυσκόλως νοούμενον ὑπὸ τοῦ ἁπλοῦ λαοῦ, ὅπως ἄλλως τε καὶ ὅλα τὰ θεολογικὰ θέματα. Διὰ τοῦτο δὲν θὰ σὲ ἱκανοποιήσω ἐνταῦθα μὲ περισσοτέρας ἐπ' αὐτοῦ λεπτομερείας, καθόσον τὰς ἐν προκειμένῳ ἀπόψεις μου ἔχω ἱκανῶς ἀνάπτυξει, ὡς πιστεύω, εἰς τὰς δύο πρὸς π. Μάρκον Χανιώτην ἀπαντήσεις - μελέτας μου, εἰς τὰς ὁποίας καὶ σὲ παραπέμπω. Διὰ τῆς μελέτης των θὰ διαπιστώσῃς καὶ τὴν ἐν προκειμένῳ παράλληλον πτώσιν τῆς ἐν λόγῳ Μοναχῆς, ἣτις ἐρμηνεύουσα μέχρι τινὸς σημείου ὀρθῶς τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν διὰ τῶν ἔργων της «Οἱ Δῆμιοι τῆς Ὁρθοδοξίας», «Ὁρθοδοξία ἢ θάνατος» καὶ «Οἱ καταφρονηταὶ τῶν 18 ἱερῶν Κανόνων», καταντᾷ τελικῶς εἰς τὸ ἀδόκιμον συμπέρασμα τῆς ἀπωλείας τῆς Χάριτος, προσφέρουσα οὕτω χειρίστην διακονίαν εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα τῶν Παλ)τῶν.

Συνεπῶς δυνάμεθα ὡς ἐν κατακλείδι ἐνταῦθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι, ὡς εἰς τινὰς κρίσεις του περὶ τοῦ Μοναχισμοῦ, τοῦ ἐπὶ εἰκονομαχίας ἀγωνισθέντος, ὁ ἅγιος ὑπῆρξε λίαν αὐστηρός, οὕτω καὶ ἐνταῦθα, ἀντιθέτως ὁμως, ὑπῆρξεν ἐπιεικής, ἀναφορικῶς πρὸς τὸν Βέκκον καὶ τοὺς κοινωνήσαντας αὐτῷ. Ταῦτα ὁμως πόρρω ἀπέχουν ἀπὸ τοῦ νὰ καθιστοῦν τὸν ἀρτιφανῆ ποταμὸν τῶν θαυμάτων, Νεκτάριον τὸν Πενταπόλεως, «ἄθεον ἄνθρωπον», «παπιστήν», «ἐχθρὸν τοῦ Εὐαγγελίου», «διάβολον μεταμορφωμένον εἰς παπᾶν», κατὰ τὰς ἐκφράσεις τῆς ἀθεοφόβου καὶ ἀξιοδακρύτου «ἡσυχαστρίας» τῆς Κοζάνης.

* * *

14. Τὰ σφάλματα τῶν ἁγίων.

Ἡ ἱεροκατήγορος δυστυχῶς δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιληφθῇ ὅτι ἅγιος δὲν σημαίνει ἀναμάρτητος — διότι μό-

νον Εἷς εἶναι τοιοῦτος, ὁ Θεὸς — ἀλλὰ πορεία ψυχῆς συνεχῶς μετανοούσης καὶ διὰ τὰ κρείττονα βιαζομένης, κατὰ τὸν ἅγιον Ἰσαάκ, ἔστω καὶ ἂν σημειοῦνται μικραὶ ἢ μεγάλαι πωσ πτώσεις κατὰ τὴν ἀνωτέρω πορείαν, ὡς ἐλέπομεν τοῦτο σαφέστατα εἰς τοὺς βίους τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας. Πῶς εἶναι δυνατόν, λοιπόν, ν' ἀμφισβητηθῇ ἡ ἀγιότης τοῦ θαυματουργοῦ ἱεράρχου Νεκταρίου, διότι εἷς τινὰ τῶν ἔργων του ἔκρινε αὐστηρῶς πωσ τοὺς ἐπὶ εἰκονομαχίας Μοναχοὺς, ἢ ἐπιεικῶς ἀντιθέτως τὸν Βέκκον — **ΔΙΟΤΙ ΜΟΝΟΝ ΑΥΤΑΣ ΤΑΣ ΑΤΕΛΕΙΑΣ** δύναται νὰ σημειώσῃ ὁ ἀμερόληπτος κριτῆς τῶν ἐξετασθέντων ἐν τῇ παρούσῃ ἀναιρέσει ἔργων του — ὅταν βλέπωμεν μεγάλους ἁγίους νὰ σφάλουν εἰς σοβαρὰ θέματα, καὶ δὴ δογματικά, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ στερεῇ αὐτοὺς ἡ Ἐκκλησία τῆς πρεπούσης τοῖς ἁγίοις τιμῆν; Μὲ τὰ κριτήρια (ἂν δυνάμεθα νὰ τὰ ὀνομάσωμεν οὕτω) τῆς Μαγδαληνῆς Μοναχῆς θὰ πρέπη Α') Νὰ μὴ θεωρῶμεν ὡς ἁγίους καὶ τοὺς ἐξῆς: ἅγιον Ἰερώνυμον, ἅγιον Αὐγουστῖνον, ἅγιον Γρηγόριον Νύσσης, ἅγιον Μεθόδιον Πατάρων, ἅγιον Εἰρηναῖον, ἅγιον Διονύσιον Ἀλεξανδρείας, καὶ πολλοὺς ἄλλους τῆς ἀρετῆς καὶ ἀγιότητος ἄνδρας, οἱ ὁποῖοι ἔσφαλαν οἱ μὲν πολὺ, οἱ δὲ ὀλιγώτερον εἰς τὰς κρίσεις των ἐν τοῖς διαφόροις ἔργοις των. Διὰ τοῦτο, ὡς ἐπιτυχῶς σημειώνει ὁ πολὺς Νέοφυτος ὁ Κανσοκαλυβίτης, ὅτι εἶπον κατὰ καιροὺς ἅγιοί τινες «ἀπεναντίας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δόγματος, ἐν τούτοις μὲν οὐχ ἐπόμεθα, τῆς πατρικῆς δὲ τιμῆς καὶ δόξης οὐμενουν, οὐδὲν αὐτῶν περικόπτομεν» (Ἐπιτομὴ Ἱερῶν Κανόνων)

Β') Ἡ Ἐκκλησία τότε μόνον καταδικάζει συγγράμματα ἁγίων ἀνδρῶν ἢ καὶ τοὺς ἰδίους, ὅταν δὲν συμμορφωθοῦν εἰς τὰς ὑποδείξεις της νὰ διορθώσουν τὸ τυχὸν κακῶς ἔχον ἐν αὐτοῖς· διαφορετικὰ ἀπορρίπτει τὸ πεπλανημένον φρόνημά των, χωρὶς ὅμως ν' ἀφαιρέσῃ ἀπ' αὐτοὺς καὶ τὸν τίτλον τῆς ἀγιότητος, ἰδοῦσα μετὰ σοφίας ὅτι, οὐχὶ ἀπὸ κακόδοξον διάθεσιν

ἔγραψαν ἢ εἶπαν κάτι τὸ ἀντορθόδοξον, ἀλλὰ παρασυρ-
θέντες ὡς ἄνθρωποι θνητοὶ εἰς τὰς κρίσεις των, ἢ ὅπως
λέγει ὡραιότατα ὁ μέγας πατὴρ ἡμῶν Βαρσανούφιος,
διότι δὲν προσευχήθησαν προηγουμένως νὰ τοὺς πληρο-
φορήσῃ ὁ Θεὸς ἂν αὐτὸ πὺν παρέλαβον ἀπὸ τοὺς πρὸ
αὐτῶν διδασκάλους εἶναι ὀρθόν. Τὰ ἀνωτέρω σχολιά-
ζων ὁ ἅγιος Νικόδημος γράφει: «Τοιοῦτόν τι φαίνεται
ὅτι ἠκολούθησε καὶ εἰς τὸν ἀνωτέρω διαληφθέντα θεῖον
Νύσσης Γρηγόριον· παραλαβὼν γὰρ τὸ περὶ ἀποκαταστά-
σεως φρόνημα παρὰ τῶν πρὸ αὐτοῦ διδασκάλων ἀπεριέρ-
γως, οὐκ ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ ἵνα φανερώσῃ αὐτῷ, εἰ ἀλη-
θές ἐστίν. Ὅθεν καὶ εὐρίσκεται εἰς τὰ συγγράματα
αὐτοῦ παρενεσπαρμένον πολλαχοῦ, καὶ μάλιστα εἰς τὰ
καλούμενα Μακρίνεια· ὅτι δὲ οἰκεῖον αὐτοῦ ἐστὶ τὸ φρό-
νημα τοῦτο, συνομολογεῖ τῷ θεῷ τούτῳ Βαρσανουφίῳ
καὶ ὁ μέγας Μάξιμος, ἐρμηνεύων πρὸς τὸν ὀρθὸν σκο-
πὸν τὰ τοῦ Νύσσης λόγια· καὶ Γεννάδιος ὁ Σχολάριος,
εἰ καὶ ὁ ἀνόθευτος τοῦ Κων)λεως Γερμανοῦ λόγος, θέ-
λει ὅτι τοῦτο εἶναι ἐπισπορὰ τῶν αἰρετικῶν. Σημειω-
τέον ὅμως καὶ τοῦτο, ὅτι ὁ ἅγιος τοῦτο φησιν οὐ μετὰ
πεισμονῆς, οὐδὲ κατὰ συνοδικήν περὶ τούτου διάγνωσιν·
ὑστερον γὰρ ἢ Οἰκουμενικῆ ΣΤ' τὸ φρόνημα τοῦτο ὡς
βλάσφημον ἀπερράπισε». (Ἀπόκρισις χδ' τῆς Βίβλου
τοῦ Βαρσανουφίου, σελ: 287).

Σύγκρινον νῦν καὶ θαύμασον, ἀγαπητέ μοι Ἀκάκιε.
Μία ὀλόκληρος Οἰκ. Σύνοδος μὲ τοὺς 250 περίπου ἁ-
γίους ἐν αὐτῇ πατέρας νὰ ἐξετάζῃ τὰ ἔργα τοῦ ἁγίου
Γρηγορίου καὶ ν' ἀπορρίπτῃ ὅ,τι τὸ ἐν αὐτοῖς σαθρόν,
τὸν δὲ ἅγιον πατέρα νὰ συνεχίξῃ νὰ τιμᾷ, ὡς καὶ σύμ-
πασα ἢ Ἐκκλησία ὡς «πατέρα πατέρων», καίτοι πεσόν-
τα εἰς μέγα δογματικὸν σφάλμα, μία δὲ Μοναχὴ, ἣτις
ἀδυνατεῖ πολλάκις νὰ ἐννοήσῃ τί ἀναγιγνώσκει, νὰ κατα-
δικάζῃ μ ὀ ν η τ η ς, ἄνευ συνδρομῆς συνόδου ἢ
πατέρων, τὸν νεοφανῆ φωστῆρα καὶ ποταμὸν τῶν θαυ-
μάτων Νεκτάριον τὸν Πενταπόλεως! Καὶ μόνον νὰ κα-
ταδικάζῃ; Νὰ ἀναθεματίξῃ πολλάκις καὶ ὡς ἄλλη πά-

πισα νὰ ἐξαποστέλῃ εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον! Τί λὲς ἐχάρησαν, οἱ εἰς τοῦτο συνεργήσαντες δαίμονες ἢ ὄχι; Ἐθλίβῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἰδιαίτατα ὁ ἅγιος ἢ ὄχι; Εἶθε νὰ ἐννοήσῃ ταῦτα καὶ ἡ ἰδία τὸ συντομώτερον καὶ ταπεινουμένη κλαύση ἐνώπιον τῆς εἰκόνης τοῦ ἁγίου ζητοῦσα συγχώρησιν. Τὸ εὐχόμεθα ἐκ καρδίας.

Γ') Μὲ τὰ κριτήρια τῆς Καθηγουμένης, διὰ νὰ συνεχίσωμεν, θὰ πρέπη νὰ θεωρήσωμεν ὡς προδότην τῆς πίστεως καὶ τὸν ἅγιον Μᾶρκον τὸν Εὐγενικόν, ὅστις 400 περίπου χρόνια μετὰ τὸ σχίσμα τῶν Ἐκκλησιῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως δέχεται, ὅτι οἱ ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν παπικοὶ εἶναι ἄρκετὸν νὰ χρίωνται μόνον διὰ μύρου, οὐδὲν ἀναφέρων περὶ ἀναβαπτισμοῦ των, ὡς ἔδει. Ἄν θέλῃ νὰ εἶναι συνεπὴς πρὸς τὰς ἀρχάς της, ἅς παύσῃ τοῦ λοιποῦ νὰ τιμᾷ καὶ τὸν φωστῆρα τῆς Ἐφέσου ὡς ἅγιον!

Δ') Ἄλλὰ τί λέγω μόνον τὸν ἅγιον Μᾶρκον; Παρομοίως πρέπει νὰ διαγράψῃ ἐκ τῶν διπτύχων τῶν ἁγίων καὶ τὸν ἅγιον Ἀρσάκιον, διάδοχον τοῦ ἁγίου Χρυσοστόμου εἰς τὸν θρόνον τῆς Κων)λεως, ἀφοῦ οὐδεὶς, ἢ μᾶλλον πάντες οἱ φίλοι τοῦ Χρυσορρήμονος ἐπίσκοποι οὐδὲ νὰ κοινωνήσουν ἐκκλησιαστικῶς ἐπεθύμουν μετ' αὐτοῦ. Ἐν συνεχείᾳ θὰ πρέπη νὰ διαγράψωμεν ἐκ τοῦ Πηδάλιου καὶ τοὺς Κανόνας τοῦ Θεοφίλου Ἀλεξανδρείας, ὁ ὁποῖος ὡς γνωστὸν ἐγένετο ὁ κύριος αἷτιος τῆς ἐξορίας τοῦ ἁγίου Χρυσοστόμου, συγκροτήσας τὴν παράνομον ἐκείνην, τὴν καὶ ληστρικὴν ἀποκληθεῖσαν Σύνοδον τῆς Δρυός, ἣτις κατεδίκασε τὸν μέγα πατέρα. Ἄλλὰ μήπως μόνον τὰ ἀνωτέρω ἀδύνατα καὶ σκιερὰ σημεῖα συναντῶμεν εἰς τοὺς βίους τῶν ἁγίων; Σοῦ ἀπαριθμῶ μερικὰς εἰσέτι ἀδυναμίας μεγάλων ἀνδρῶν τῆς Ἐκκλησίας μας:

Ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος Κύπρου λ.χ. συνεκρούσθη μετὰ τοῦ ἁγίου Χρυσοστόμου ἐν Κων)λει καὶ ἀπεχωρίσθησαν ἀλλήλων χωρὶς νὰ φιλιωθοῦν· ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας ἐθεώρει ὡς δικαίως ἐξορισθέντα τὸν μέγαν Ἰωάννην Χρυσόστομον, διὸ καὶ ἐπὶ ἔτη πολλὰ δὲν

κατεχώρει εἰς τὰ δίπτυχα τὸ ὄνομά του πρὸς μνημόνευσιν· ὁ ἅγιος Γερμανὸς Κων)λεως, τὸν ὁποῖον συνηντήσαμεν ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς παρούσης, ὡς καὶ ὁ ἅγιος Ἀνδρέας Κρήτης ὑπέγραψαν, ἔστω καὶ ἀνεπιγνώστως, κατὰ τινος, βασιλικὴν διαταγὴν κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς· οἱ πατριάρχαι Φώτιος καὶ Ἰγνάτιος ἐπὶ ἔτη διετέλουν ἀκοινωνῆτοι καὶ ἀλληλοαφορισθέντες, φιλιωθέντες μόλις ἐν ἔτος πρὸ τοῦ τέλους τοῦ Ἀγίου Ἰγνατίου. Καὶ ταῦτα πάντα, διότι, ὡς γράφει εὐστόχως εὐσεβῆς σύγχρονος ἐπιστῆμων «καὶ οἱ ἅγιοι ὑπόκεινται εἰς τοὺς ὄρους τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καὶ δύνανται νὰ διαπράξουν σφάλματα καθὼς ἀγωνίζονται «τοῦ Θεοῦ συνεργοῦντος» νὰ ὑπερβοῦν τὰ σύνορα μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς»¹¹.

Τέλος, θὰ πρέπη ἡ ὀσιωτάτη ἱεροκατήγορος καὶ νεοφανῆς θεολόγος νὰ παύσῃ νὰ ἐκθειάζῃ συνεχῶς καὶ νὰ ἀποκαλῆ «τρίσοφον» καὶ «ἅγιον» καὶ «Τριαδικὸν θεολόγον» τὸν πατριάρχην Δοσίθεον Ἱεροσολύμων, παραπέμπουσα ἡμᾶς συνεχῶς εἰς τὰ ἔργα του, ἀφοῦ, ἄκουσον ἀδελφὲ καὶ φρῖξον, εἰς τὴν «Ὁρθόδοξον Ὁμολογίαν» τοῦ ἄρθρον **ιε' ΔΕΧΕΤΑΙ ΩΣ ΕΓΚΥΡΟΝ ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΩΝ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ**!★ Ἴδου ὁποῖαι εἶναι αἱ ἀλάθητοι πηγαὶ εἰς τὰς ὁποίας μᾶς παραπέμπει συνεχῶς ἡ νεοφανῆς θεολόγος τῆς Κοζάνης, καυχωμένη διὰ τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὸ ἀμερόληπτον τῶν ἐρευνῶν της! Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω συμπερασματικῶς καὶ μετὰ πάσης θετικότητος δυνάμεθα νὰ καταλήξωμεν ὅτι, οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον τὰ ἐξετασθέντα ἐν τῇ παρούσῃ ἐπιστολῇ σφάλματα τοῦ ἁγίου Νεκταρίου ἦτο δυνατόν ποτὲ νὰ στερήσουν τοῦτον τῆς τοῦ Θεοῦ εὐαρεσκείας καὶ Χάριτος, (=ἅγι-

11. Βλέπε εἰς τὸ ἔργον τοῦ ἁγίου «Αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι...» ἔκδ. Β. Ρηγοπούλου, τὴν ὠραιωτάτην εἰσαγωγὴν τοῦ Εὐαγγέλου Δεληδήμου, καὶ δὴ τὰς σελ. 47 - 49.

(★) Τὸ ἀνωτέρω καὶ κ ὀ ξ ο ν κήρυγμα ἔρα διασαλευσιζόμενον μετὰ πολλῆς ἐμφάσεως καὶ εἰς τὴν «Ἐκκλησιολογίαν» τοῦ ἀικαθιμαϊκοῦ Ἱ. Καρμιύρη, σελ: 241 - 3.

γιότητος), ἐφ' ὅσον συνέτρεχε πρὸς τοῦτο προηγουμένη ἢ τοῦ ἀνδρὸς ἀγιότης τοῦ βίου!

15. Διαστροφῶν... ἄλυτος!

Πρέπον εἶναι νομίζω, ἀγαπητέ μοι ἀδελφέ, νὰ σοὶ εἶπω ὀλίγα καὶ διὰ τὰς κατὰ τοῦ ἀγίου κατηγορίας πὺν ἀναφέρει εἰς τὴν σελίδα 198 τοῦ ἔργου τῆς, ἀκολουθοῦσα εἰς τοῦτο τὸν διδάσκαλον αὐτῆς καὶ πρῶτον συκοφάντην τοῦ ἀγίου ἀγιορείτην Μοναχὸν Ἀρσένιον Κοττέα τὸν Ρουμᾶνον.

α) Ἀποκαλεῖ τὸν ἅγιον Μακρακιστήν, διότι ὡς γράφει «δημοσιογραφοῦσε μόνον εἰς τὰ Μακρακιστικὰ περιοδικά!» Ἐγὼ ὅμως γνωρίζω πολὺ καλῶς ὅτι μόνον τὸ περιοδικὸν «Λόγος» ἦτο Μακρακιστικὸν καὶ εἰς αὐτὸ οὐδέποτε συνεργάσθη ὁ ἅγιος, ὅστις ἀντιθέτως συνέταξεν ἐν ἔτει 1901 ὠραιοτάτην μελέτην περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς εἰς τὴν ὁποίαν ἐν σελ: 32-4 στηλιτεύει δεόντως τὴν Μακρακιστικὴν πλάνην!

β) Ἀποκαλεῖ τὸν ἅγιον «μυστικὸν πράκτορα τοῦ Μασόνου πατριάρχου Κων)λεως Κωνσταντίνου τοῦ Ε'!» Καὶ γνωρίζεις τὸ διατί; διότι ὁ πατριάρχης ἔγραψε εἰς τὸν ἅγιον Νεκτάριον, μετὰ τὴν εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος ἐπισκεψιν τοῦ Ὁσίου, καὶ τὸν ἠρώτα πῶς τοῦ ἐφάνησαν τὰ ἐν ἀγίῳ Ὁρει πράγματα! Ἦκουον πολλάκις περὶ τῆς γυναικείας ἐπιπολαιότητος καὶ κουφότητος, ἀλλ' οὐδέποτε ἐφантаζόμην ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ φθάσῃ καὶ εἰς τοιοῦτον κατάντημα!...

γ) Τὸν κατηγορεῖ ὅτι συνεβούλευε τὰς καλογραίας του «νὰ τρώγουν πολὺ καὶ νὰ κοιμοῦνται πολὺ» καὶ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς κατηγορίας παραπέμπει εἰς τὴν ἀπὸ 13-3-1907 ἐπιστολὴν τοῦ ἀγίου, ἐνθα γράφων οὗτος πρὸς τὴν ἡγουμένην Ξένην τονίζει:

Ἐὰν καμμία τῶν νεωτέρων πεινᾷ τὸ ἑσπέρας, δύναται νὰ λαμβάνῃ ὀλίγον ἄρτον καὶ ὕδωρ, ἐπειδὴ εὐρί-

σκονται εἰς τὴν ἀνάπτυξίν των καὶ δὲν πρέπει νὰ ἀποστερῶνται τὰ ἀναγκαῖα πρὸς διατροφήν καὶ παροχὴν τῶν ἐπιτηδειῶν εἰς τὸ ἀναπτυσσόμενον σῶμα, ὅπως μὴ βλαβῆ. Ὅταν παρέλθῃ ὁ χρόνος τῆς ἀναπτύξεως, τότε δύνανται νὰ νηστεύωσι καὶ νὰ τρώγωσι ἅπαξ τῆς ἡμέρας... διὰ τοῦτο αἱ γυναῖκες, αἱ θέλουσι νὰ μιμηθῶσι τοὺς ἄνδρας κατὰ τὴν δίαιταν, ἐξαντλοῦνται ταχέως· ἡ γυνὴ ἔχει φυσιολογικῶς ἀνάγκη καὶ π λ ε ἰ ο ν ο ς τ ρ ο φ ῆ ς καὶ π λ ε ἰ ο ν ο ς ὕ π ν ο υ». Σὲ ἐρωτῶ ἔχει ἄδικον ὁ ἅγιος γράφων τὰ ἀνωτέρω, ἢ πρέπει νὰ αἰσχύνωνται οἱ κατηγοροῦντες αὐτῶν πλαστογράφοι τῶν λόγων του· Ἀρσένιος Μοναχὸς καὶ Μαγδαληνὴ Μοναχὴ;

δ) Παρουσιάζει τέλος τὸν ἅγιον νὰ συμβουλευῆ ὡς ἐξῆς τὰς Μοναχὰς του: «ἐὰν δὲν θὰ ὑγιαίνετε, εἰς μάτην οἱ κόποι σας», καὶ σχολιάζουσα ἡ ἱεροκατήγορος ξυνωρὶς τοὺς ἀληθεστάτους αὐτοὺς λόγους σημειοῖ: «Ἴδου διδασκαλία προτεσταντικὴ καὶ ἀλλόκοτη καὶ τελείως ἀνόμοστη δι' ἓνα ἀρχιερέα»! Σοῦ παραθέτω τώρα τὸ κείμενον τοῦ ἁγίου διὰ νὰ διαπιστώσης ἰδίους ὀφθαλμοῖς τὸ μέγεθος τῆς ἱεροκατηγορίας:

«Τὰ πνευματικὰ διώκετε, τὰ σωματικὰ ἄς συντελῶσιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πνεύματος. Ταῦτα τὰ γράφω διὰ σὲ Αἰκατερίνη, ἐπειδὴ ἠσθένησες καὶ ἔχεις τώρα ἀνάγκη ἀναρρώσεως· νὰ παρακαλέσης τὴν Φιλιώ, τὴν ὁποίαν εὐχομαι ἀπὸ καρδίας νὰ ὑγιαίνῃ σωματικῶς καὶ ψυχικῶς, νὰ σὲ συνοδεύσῃ, ὅπως καὶ τὴν Ἀγγελικὴν εἰς τοῦ ἱατροῦ καὶ νὰ σὲ ἐξετάσῃ μὴ ἔμεινέ τι ἐκ τοῦ κρυσολογήματος καὶ συμμορφωθῆς μὲ τὰς συμβουλάς τοῦ ἱατροῦ. Ἐὰν θὰ ὑγιαίνητε, θὰ προκόψητε, ἐὰν δὲν ὑγιαίνητε εἰς μάτην οἱ πόνοι σας».

Κατόπιν πάντων τῶν ἀνωτέρω τί λές, θὰ εἶχεν ἄδικον μία ἐκκλησιαστικὴ Σύνοδος, ἐὰν δὲν μετενόουν τελικῶς οἱ ἀνωτέρω ἱεροκατήγοροι, νὰ τοὺς καταδικάσῃ εἰς τὴν ποινὴν τοῦ ἰσοβίου ἀφορισμοῦ;

16. Τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου.

Ἄς ἐξετάσωμεν τώρα τὸν νέον κολοφῶνα τῆς διαστροφῆς, ὡς ἐκφράζεται εἰς τὸ 24ον κεφάλαιον τῆς ἀθλιεστάτης συγγραφῆς, τῆς ὁποίας ἡ μήτηρ διακατεχομένη ἀπὸ τὴν ἔμμονον ιδέαν ὅτι ὁ ἅγιος ἦτο αἰρετικὸς καὶ μάλιστα «ἀμετανόητος», γράφει: «Ἀναγνώστα, πολλοὶ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας συνέγραψαν καὶ αὐτοὶ ἐσφαλμένως ἀντιφρονοῦντες πρὸς τὸ ὀρθόδοξον δόγμα. Ἐν τούτοις ὁμως μετενόησαν δημοσίως, ἀναθεμάτισαν τὰ συγγράμματά των δημοσίως καὶ δημοσίως ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους τὴν συγχώρησιν. Παράδειγμα σοῦ φέρομεν τὸν ἅγιον Κυπριανόν... Ἄλλο παράδειγμα Γρηγόριος ὁ Διάλογος... ὅθεν ὕστερον διδασθεῖς καὶ μεταμεληθεὶς ἔκαυσε ὅλον τὸ βιβλίον... Τέλος φέρομεν εἰς φῶς τὴν μετάνοιαν τῶν ἑπτὰ ἐκείνων εἰκονομάχων, οἱ ὅποιοι κατὰ τὴν ὥραν τῆς συνεδρίας τῆς Ζ' Οἰκ. Συνόδου, ὁμολογήσαντες τὴν πλάνην των συνετάθησαν μετὰ τῶν 360 θεοφόρων πατέρων...». Καὶ συνεχίζει: «Συνέβη καμμία τοιαύτη μετάνοια καὶ εἰς τὸν αἰρετικότερον πάντων τῶν αἰρετικῶν, Νεκτάριον Κεφαλαῖν; Ἀπαντῶμεν. Δυστυχῶς ὄχι» (σ. 233-5).

Ὡς ἀντιλαμβάνεσαι, ἀγαπητέ μοι πάτερ, ἡ ἱεροκατήγορος ἐπιθυμεῖ «σώνει καὶ καλὰ» ὁ ἅγιος νὰ ζητήσῃ μετάνοιαν δι' ἀνύπαρκτον αἵρεσιν του! ... Ποῦ ἠκούσθη νὰ μετανοῇ τις δι' ὅ,τι δὲν ἔπραξεν, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ κάμνῃ μόνον καὶ μόνον διότι τὸν πιστεύουν ὡς αἰρετικὸν μερικοὶ ἁγιομάχοι Μοναχοὶ καὶ πλαστογράφοι τῶν ἔργων του; Ἄλλὰ καὶ αἰρετικὸς εἰάν ὑποθέσωμεν ὅτι ἦτο ὁ ἅγιος, πάλιν δὲν ἔχει καμμία σχέσιν μὲ τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα, διότι οἱ αἰρετικοὶ τῆς προεκτεθείσης περικοπῆς πρῶτον ἐδιδάσκοντο περὶ τῆς πλάνης των, ὡς σαφῶς ἐμφαίνεται, καὶ κατόπιν ἀπέπτυνον αὐτὴν μετανοοῦντες. Στὸν ἅγιον Νεκτάριον ὁμως συνέβη ποτὲ κάτι παρόμοιον; Οὐδέποτε! Καὶ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ συμβῇ,

ἐφ' ὅσον οὐδὲ κατὰ φαντασίαν ἦτο αἰρετικός; Βλέπεις ὅτι ἡ ἀγιομάχος οἰκοδομεῖ ἐπ' ἄμμου τοὺς σαθροὺς πύργους τῶν ἐπιχειρημάτων της καὶ κατόπιν μὲ τὸ παραμικρὸν φύσημα τοῦ ἀνέμου τῆς ἀληθείας σωριάζονται εἰς ἐρείπια; Ταῦτα πάντα ὁμῶς μὴ θέλουσα νὰ τὰ διακρίνη καὶ ἐσκοτισμένη ἀπὸ τὸ πάθος γράφει:

«Ὁ εἰκονομάχος καὶ Λατινόφρων Νεκτάριος Κεφαλᾶς, ὁ καὶ Πενταπόλεως ἐπίσκοπος χρηματίσας, οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἅγιος, καθότι ἐστερεῖτο ἀρετῆς» (σ. 244). Καὶ πῶς τὸ ἀποδεικνύει; ἐπικαλουμένη τὸν κατωτέρω λόγον τοῦ ἁγίου Χρυσοστόμου: «Τί οὖν ἐστὶν ἀρετὴ ἀνθρώπου; ἀρετὴ ἀνθρώπου ἐστὶν ἡ τῶν ἀληθῶν δογμάτων ἀκρίβεια καὶ ἡ κατὰ τὸν βίον ὀρθότης». Καὶ ἐρμηνεύει ἡ ἡγουμένη: Τοῦτο σημαίνει ὅτι, ἀρετὴν ἔχει μόνον ἐκεῖνος ὅπου τηρεῖ μὲ ἀκρίβειαν τὰ δόγματα τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας», ἐνῶ ὁ Νεκτάριος, συνεχίζει «κατεφρόνησε καὶ ἐτσαλαπάτησε αὐτά» (σ. 244). Ἐμεῖς ὁμῶς προηγουμένως ἀγαπητέ μοι π. Ἀκάκιε, εἶδομεν ὅτι ἀντιθέτως τῶν ὄσων λέγει ἡ Μοναχὴ ὁ ἅγιος ὑπῆρξεν ὑμνητὴς τῶν ἁγίων εἰκόνων, στηλιτευτὴς τοῦ Παπισμοῦ, ὑμνητὴς τοῦ Μοναχισμοῦ καὶ ἀκριβῆς τηρητὴς τῶν πατρῶων παραδόσεων, χωρὶς οὐδεὶς ποτὲ νὰ τὸν ἐλέγξῃ ἐπὶ αἰρέσει ἢ ἀνηθίκῳ βίῳ, ἐνῶ ἀντιθέτως ἡ ἱεροκατήγορος στήν προσπάθειά της νὰ τὸν ἀποδείξῃ αἰρετικὸν «ἐτσαλαπάτησε καὶ κατεφρόνησε» καὶ ἠθικὴν καὶ λογικὴν καὶ τιμιότητα, τὰ πάντα μετελθοῦσα προκειμένου νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ ἀνιέρου σκοποῦ της! Συνεπῶς ὁ Νεκτάριος Κεφαλᾶς, βιάσει καὶ τοῦ λόγου τοῦ ἁγίου Χρυσοστόμου, ὑπῆρξεν ὄντως ἅγιος ὡς διακρατήσας πιστῶς δόγμα καὶ ἠθικὴν ἐν τῷ βίῳ του.

Προκειμένου ἐν συνεχείᾳ νὰ συμβιάσῃ τὴν κατηγορίαν τοῦ αἰρετικοῦ καὶ τὴν ἐπιτέλεσιν τῶν θαυμάτων, γράφει τὰ ἑξῆς: Τὰ θαύματα τοῦ Νεκταρίου ὀφείλονται: α) «ἢ εἰς τὰ κατὰ ἐνέργειαν τῶν πονηρῶν δαιμόνων ἢ β) εἰς τὰ κατὰ παραχώρησιν τοῦ Θεοῦ, ὡς ἀντι-

μισθίαν τοῦ τυχόντος ἠθικοῦ βίου αὐτοῦ». Ἴδωμεν λοιπὸν καὶ τὰς νέας ἀπόψεις τῆς ἱεροκατηγόρου.

Καὶ διὰ μὲν τὴν α' κατηγορίαν γράφομεν ὅτι οἱ δαίμονες οὐδέποτε ἐνεργοῦν θαύματα πρὸς τὸ καλὸν τῶν ἀνθρώπων, διὸ καὶ ἐν τῷ εὐαγγελίῳ ἀναφέρεται ὅτι, ὅταν οἱ κακόπιστοι Φαρισαῖοι ἀπέδωκαν λόγους καὶ ἔργα τοῦ Κυρίου εἰς τὸν Σατανᾶ, (βλασφημοῦντες οὕτω εἰς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ὡς πράττει νῦν ἡ ἀγιομάχος Μοναχὴ), ὁ ἀπλοῦς καὶ πιστὸς λαὸς ἔλεγε: «Ταῦτα τὰ ρήματα οὐκ ἔστι δαιμονιζόμενον· μὴ δαιμόνιον δύναται τυφλῶν ὀφθαλμοὺς ἀνοίγειν;» (Ἰωάνν: 1,21), τὸ ὁποῖον σημαίνει, ὅτι τὰ δαιμόνια οὐδέποτε εὐεργετοῦν τοὺς ἀνθρώπους, οὐδὲ κατέχουν δυνάμεις θαυματουργικὰς, ὡς ὁ Θεός, διὸ καὶ ὡς γράφει ἐρμηνευτῆς τοῦ παρόντος χωρίου: «ὁ σατανᾶς δὲν εἶναι φίλος τῶν ἀνθρώπων, ὥστε διὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ νὰ εὐεργετῇ τούτους. Καὶ θὰ ἐτύφλωνεν τὸ ταχύτερον τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀνθρώπων, εἰὰν ἐδίδετο ἐξουσίαν εἰς αὐτὸν παρὰ θὰ ἐθεράπευεν αὐτούς», ὡς ἐπραξεν εἰς τὸν δίκαιον Ἰώβ.

Οἱ πατέρες ἐπίσης λέγουν ὅτι τὰ ὑπὸ τῶν δαιμόνων καλούμενα θαύματα δὲν εἶναι ἀληθινὰ «οὐκ ἐν ἀληθείᾳ ἀλλ' ἐν φαντασίᾳ» γιγνόμενα. (Μ. Ἀθανάσιος, Ἰππόλυτος κ.λ.π.). Οὕτως, ἐνῶ φαίνεται ὅτι ἐπιτελοῦνται θαύματα, ἡ ἀκόμη καὶ νεκρὸς τις νὰ ἀνίσταται, στήν πραγματικότητα ὁ ἴδιος ὁ Σατανᾶς ὑποδύεται τὸν ἀναστάντα, χωρὶς ὁ νεκρὸς νὰ ἔχη ὄντως ἀναστηθῆ!¹². Τοῦτο κηρύττει χωρὶς νὰ τὸ θέλη καὶ ἡ Μοναχὴ γράφουσα: «Θαύματα κάμνουν καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ Σατανᾶ, τὰ δὲ θαύματα αὐτῶν εἶναι κυρίως φανταστικὰ διενεργούμενα διὰ τῆς δυνάμεως τῶν πονηρῶν

12. Τοῦτο θὰ πράξῃ καὶ ὁ ἐλθὼν Ἀντίχριστος, «ἵνα τὰ πλήθη νομίση θεωρεῖν νεκρὸν ἐγειρόμενον τὸν μὴ ἐγειρόμενον, καὶ χωλοὺς περιπατοῦντας καὶ τυφλοὺς ἀναδύοντας, μὴ γενομένης τῆς ἰάσεως» ὡς γράφει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων. (ΒΕΠΕΣ 39, 190).

πνευμάτων» (σ. 237). Εἰς τὴν περίπτωσιν ὁμως τοῦ ἁγίου Νεκταρίου τὰ θαύματα δὲν εἶναι φανταστικά, ἀλλὰ πραγματικά, καὶ μάλιστα μεγαλειώδη καὶ ἀναρίθμητα καὶ συνεπῶς οὐδεμία διέξοδος ἀπομένει διὰ τὴν ἱεροκατήγορον!

Ἄς ἴδωμεν νῦν καὶ τὴν β' ἀποφιν, ὅπως τὴν ἀναφέρει εἰς τὸ βιβλίον τῆς γράφουσα: «Ἐν τούτοις ἀναγνώστα, μὴ ἐκθαμβῆσαι ἀπὸ τὰ φανταστικά ψευδοθαυματάκια τοῦ αἰρετικοῦ Νεκταρίου Κεφαλαῖ, ὁ ὁποῖος εἰς τὰ τέλη τῶν αἰώνων, ἀνεδείχθη καὶ αὐτὸς ἅγιος ἀπὸ ἓνα Μασῶνον πατριάρχην. Σοῦ λέγομεν λοιπόν, συνεχίζει, ὅτι ἴσως-ἴσως ὁ Νεκτάριος Κεφαλαῖς νὰ ἦτο ἠθικὸς καὶ καλὸς ἄνθρωπος καὶ νὰ ἔπραξεν ἔργα ἄξια ἀνταποδόσεως παρὰ τοῦ δικαιοκρίτου Χριστοῦ. Ἐπειδὴ ὁμως ὑπῆρξεν, ὡς διεπίστωσης μέγας αἰρετικὸς, ἠθέλησεν ὁ Κύριος, ὥστε διὰ τῶν ψευδοθαυμάτων αὐτῶν νὰ λάβῃ εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν πᾶσαν ἀνταμοιβήν, ὥστε εἰς τὴν ἄλλην νὰ μὴ χρεωστῆ ὁ Κριτῆς εἰς αὐτὸν παρὰ μόνον βάσανον καὶ ὀδύνην....» (σ. 245).

Διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ δὲ τοὺς ἀνωτέρω λόγους τῆς ἐπικαλεῖται ἓνα πατερικὸν χωρίον, τὸ ὁποῖον λέγει τὰ ἐξῆς: «Πλὴν δεῖ καὶ τοῦτο γιννώσκειν, ὅτι πολλάκις τινὲς ΚΑΚΟΠΙΣΤΟΙ καμάτων πολλοὺς δι' ἀσκήσεως τῷ Θεῷ προσήγαγον καὶ τὴν ἀντιμισθίαν αὐτῶν ἔλαβον ἐν τῷ ν ὕ ν α ἰ ὦ ν ι ἐκ Θεοῦ, τὸ τῶν ἰαμάτων καὶ προρρήσεων χάρισμα, ἵνα ἐν τῷ μέλλοντι ἀκούσωσι: ἀπελάβετε τὰ ἀγαθὰ ὑμῶν...» Ἐξετάσωμεν λοιπόν ἕκαστον τῶν ἀνωτέρω καὶ ἴδωμεν ἐὰν ὑπάρχῃ, ἔστω καὶ ἴχνος ἀληθείας παρ' αὐτοῖς. α) Κατ' ἀρχὴν πῶς τὰ χαρακτηρίζει «ψευδοθαυματάκια» ἐφ' ὅσον τὰ θεωρεῖ ὡς ἀ ν τ α μ ο ι β ῆ ν διδομένην ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τὸν καλὸν του βίον;

Μὲ ψευδοθαύματα τί εἶδους ἀνταμοιβὴ παρέχεται, ἀφοῦ τοιούτου εἶδους θαύματα εἶναι τῶν δαιμόνων;

Β') Ἀναφορικῶς δὲ μὲ τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ ἁγίου ὑπὸ τοῦ αἵρετικοῦ Ἀθηναγόρου, τοῦτο οὐδόλως μειώνει τὴν ἀξίαν καὶ ἁγιότητα τοῦ πατρός, καθόσον ἡ ἀνακήρυξις ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἁγίου τινός, δὲν σημαίνει ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον ΤΟΝ ΚΑΝΕΙ ἅγιον, ἀλλ' ὅτι τὴν πεποιθήσιν καὶ τὸ πιστεύω τοῦ πιστοῦ λαοῦ διὰ τὴν ἁγιότητα τοῦ α' ἢ β' προσώπου ἔρχεται νὰ τὴν ἐπισφραγίσῃ καὶ ἀναγγεῖλῃ ἐπισήμως καὶ ἐπ' ἐκκλησίας. Διὰ τοῦτο ἄλλως τε καὶ ἡ ἱεροκατήγορος τιμᾶ καὶ προσκυνᾷ ἰδιαζόντως τὸν ἅγιον Νικόδημον τὸν Ἀγιορείτην, καίτοι ἀνεκηρύχθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ αἵρετικοῦ Ἀθηναγόρου ἅγιος!...

Γ') Περὶ δὲ τοῦ πατερικοῦ χωρίου, ὡς εὐκόλως δύνασαι νὰ παρατηρήσῃς, πρόκειται περὶ δικαίας τιμωρίας θαυματουργησάντων μὲν πλὴν ὁμῶς ΚΑΚΟΠΙΣΤΩΝ, ὡς ἀναφέρει τὸ κείμενον, ἐνῶ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἁγίου μας οὐδεμία κακοπιστία ὑπάρχει παρ' αὐτῶ, καθόσον τὰ γραφέντα περὶ αὐτοῦ ὡς κακοπίστου καὶ μεγάλου αἵρετικοῦ τυγχάνουν κυήματα καὶ μόνον τῆς ἀρρώστου διανοίας καὶ ψυχῆς τῆς ἱεροκατηγόρου, ὡς ἄλλως τε σαφῶς ἀπεδείχθη ἐν τοῖς προηγουμένοις. Σημείωσαι δὲ καὶ ἕτεραν παρερμηνείαν ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω πατερικοῦ χωρίου, ὁμιλοῦντος περὶ θαυματουργησάντων ἐν τῷ βίῳ αὐτῶν, ἥτοι ἐν ὄσῳ ἔξων, διὸ καὶ ἀναφέρει καὶ «τὸ τῶν προρησιῶν χάρισμα» καὶ συνεπῶς δικαίως ν' ἀκούσουν εἰς τὸν ἄλλον βίον «ἀπελάβετε τὰ ἀγαθὰ ἡμῶν καὶ τοὺς καμάτους ὑμῶν». Διότι ἐάν, ὡς εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἁγίου μας, ἐγίνοντο θαύματα ὑπ' αὐτῶν καὶ μετὰ τὴν τελευτήν των, πῶς θὰ ὤμίλει ἡ περικοπὴ περὶ ἀντιμισθίας αὐτῶν «ἐν τῷ νῦν αἰῶνι» καὶ τί εἶδους ἀντιμισθία θὰ ἦτο αὕτη, ἀφοῦ οἱ ἴδιοι καὶ πρὸ τῆς γενικῆς κρίσεως θὰ εὐρίσκοντο ἐν βασάνοις κακόπιστοι ὄντες;

Δ') Τέλος, ὡς πρὸς τὸ ἐπιχείρημα τῆς Μοναχῆς, ὅτι ὑπάρχουν καὶ θαυματουργοὶ ποὺ κολάζονται κατὰ τὸ

Γραφικόν: «Κύριε, οὐ τῷ σῶ ὀνόματι προεφητεύσαμεν, καὶ τῷ σῶ ὀνόματι δαιμόνια ἐξεβάλεμεν, καὶ τῷ σῶ ὀνόματι δυνάμεις πολλὰς ἐποιήσαμεν;» σοῦ λέγω τὰ ἐξῆς: Οἱ ἅγιοι πατέρες ἐρμηνεύοντες τὸ ἀνωτέρω χωρίον λέγουν ὅτι, τοῦτο ἔπαθον, διότι δ ἐ ν ε ἰ χ ο ν ἄ ρ ε τ ῆ ν «διὸ καὶ κολάζεσθαι δίκαιον, λέγουν, ὅτι περὶ τὸν οὕτω τιμήσαντα (αὐτούς), ὡς καὶ ἀναξίοις δοῦναι τὴν χάριν, ἀγνώμονες γεγόνασι καὶ ἀναίσθητοι». Καὶ καταλήγει συμπερασματικῶς ὁ μέγας Χρυσόστομος: «Ὁ γὰρ δεῖξαι ἐσπούδακε, τοῦτό ἐστιν· ὅτι οὔτε πίστις, οὔτε θαύματα ἰσχύει, **ΒΙΟΥ ΜΗ ΠΑΡΟΝΤΟΣ**». Συνεπῶς καὶ εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν ὁ ἅγιος Νεκτᾶριος δὲν πρόκειται ν' ἀκούσῃ λόγον τοιοῦτον ἀπὸ τὸν Κύριον κατὰ τὴν δευτέραν αὐτοῦ παρουσίαν, διότι πιστῶς ἐτήρησε τὰς ἐντολάς, διαλάμπας μὲ ἐνθεον βίον ἐπὶ τῆς γῆς!

Ἴδου λοιπὸν ὅτι καὶ ἅ π α ν τ α τὰ κατὰ τῶν θαυμάτων τοῦ ἁγίου γραφέντα ὑπὸ τῆς ὀσιωτάτης ἀπεδείχθησαν προϊόντα διαστροφῆς καὶ πεπλανημένης ἐρμηνείας καὶ οὐδὲν πλέον! Σημείωσαι δὲ ὅτι ψεύδεται ἀυστόλως γράφουσα ἐν σελ: 247 τοῦ βιβλίου της ὅτι ὁ Ὁριγένης ἐπὶ «240 ἔτη ἐτιμᾶτο ὡς ἅγιος». Ἀπλούστατα ἐτιμᾶτο ὡς θεολόγος, οὐχὶ ὅμως ὅτι καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐτέλει τὴν μνήμην αὐτοῦ ὡς καὶ τῶν λοιπῶν ἁγίων της.

17. Μία σατανικὴ... εὐχή!

Ἀγαπητέ μοι π. Ἀκάκιε, προσεγγίσαντες εἰς τὸ τέλος πλέον τῆς ἐρεῦνης μας, μετὰ ἀπὸ τὸ πέλαγος τῶν ἀναθεμάτων καὶ ἀρῶν καὶ ὕβρεων ποῦ διεπλεύσαμεν, θὰ εὐρεθῶμεν ἐνώπιον μιᾶς ἐκπλήξεως· ἐνώπιον μιᾶς εὐχῆς ἐκφραζομένης ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἱεροκατηγόρου!

'Αλλὰ τί εὐχῆς! Τὴν ἀντιγράφω πιστῶς προκειμένου ἐκ τοῦ κειμένου της νὰ ἐξαγάγωμε πολῦτιμα συμπεράσματα διὰ τὸ εἶδος αὐτῆς καὶ τὴν καρδίαν πρὸ πάντων τῆς εὐξαμένης. Ἴδου αὕτη: «**ΚΑΙ ΜΙΑΝ ΕΥΧΗΝ.** Ἐὰν ὅσα γράφει εἰς τὰ προαναφερθέντα βιβλία του ὁ Νεκτᾶριος Κεφαλᾶς εἶναι ὀρθόδοξα κατὰ τὸ θέλημα τῶν 367 θεοφόρων πατέρων τῆς Ζ' Οἰκ. ἁγίας Συνόδου, τοῦ ἁγίου πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, Πλάτωνος καὶ Ἰωσήφ, τοῦ ἁγίου Γερμανοῦ, τοῦ ἁγίου Μεθοδίου, τοῦ ἁγίου Στεφάνου τοῦ Νέου, τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, τῶν ἁγίων ὁσιομαρτύρων Ἀγιορειτῶν πατέρων τῶν ὑπὸ τοῦ Βέγκου θανατωθέντων, ἐὰν λέγομεν ὅσα γράφει ὁ Νεκτᾶριος Κεφαλᾶς, εἶναι σύμφωνα μὲ τὴν πίστιν τῶν προαναφερθέντων ἁγίων πατέρων, τότε ὅσοι δέχονται τὸν Νεκτᾶριον Κεφαλᾶν ὡς ἅγιον, **ΝΑ ΕΧΟΥΝ ΤΑΣ ΕΥΧΑΣ** πάντων τῶν προαναφερθέντων ἁγίων Πατέρων ὡς καὶ τὰς εὐχὰς τῶν πατέρων τῆς Ζ' ἁγίας Οἰκ. Συνόδου» (σ. 258)

Τίς νοήμων ἀναγινώσκων τὴν ἀνωτέρω εὐχὴν δὲν θὰ ἀνατριχιάσῃ; Τίς προσεκτικὸς ἀναγνώστης δὲν θὰ διακρίνῃ εἰς τὰς ἀνωτέρω γραμμὰς τὸν διάβολον ὡς... ἄγγελον φωτός; Τί λέγεις, Καθηγουμένη; Ὡστε ἀμφιβάλλεις ἂν τὰ ἔργα τοῦ ἁγίου εἶναι σύμφωνα μὲ τὴν διδασκαλίαν τῶν ἁγίων Πατέρων; Ὡστε ὑπάρχει περίπτωσις ὃ Νεκτᾶριος νὰ εἶναι ἀληθῶς ἅγιος καὶ οὐχὶ αἰρετικὸς; Μὰ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι εἰλικρινῶς εὐχέσαι κάτι τὸ τέτοιο; Ἐσὺ δὲν εἶσαι ἡ ὁποία στήν σελ: 78 ἐδίκασες τὸν ἅγιον ἐξ ὀνόματος τῶν ἀπανταχοῦ, Ὁρθοδόξων (ἐμφανισθεῖσα ἐν εἰκοστῷ αἰῶνι ὡς ὄντως μεγαλοπρεπῆς καὶ ἀλάθητος Πάπισσα!) γράψασα τὰ κατωτέρω;

«**ΔΙΚΑΖΕΤΑΙ** λοιπὸν ὁ Νεκτᾶριος Κεφαλᾶς, ἡ ἀνόητος φρένα τῶν τελευταίων χρόνων, ὁ πατραλοῖας καὶ ἁγιομάχος, ὁ ἱεροκατήγορος καὶ ἐχθρὸς τῶν 367 θεοφόρων πατέρων τῆς Ζ' ἁγίας Οἰκ. Συνόδου. Δικά-

ζεται λέγομεν ὑπὸ τοῦ θείου Δικαίου τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἡ ποιηὴ αὐτοῦ πίπτει ἐπάνω εἰς τὴν ράχην του ὡς ραβδισμὸς θεϊκός, ἔνεκα τῶν αἰρετικῶν αὐτοῦ φρονημάτων τῆς Εἰκονομαχίας (sic) καὶ τῆς ἐχθρικῆς αὐτοῦ θέσεως ἐναντίον τῶν 367 ἁγίων πατέρων τῆς Ζ' Ἀγίας Οἰκ. Συνόδου»!!

Ἐσὺ δὲν εἶσαι πού στήν σελίδα 230 τοῦ κακοδόξου ἔργου σου ἔγραψες τὰ ἑξῆς; «**ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ**. Ὁ Νεκτάριος Κεφαλᾶς λαβὼν ἓνα ἀναθεματισμὸν ὡς εἰκονομάχος καὶ ἄλλον ἓνα ὡς Λατινόφρων καὶ ἄλλον ἓνα ὡς ἐπίορκος τῆς χειροτονίας του, ὄχι μόνον **ΚΑΤΑ ΦΑΝΤΑΣΙΑΝ** δὲν δύναται νὰ πιστευθῆ ὡς ἅγιος, ἀλλ' οὔτε καὶ ὡς ἀπλοῦς σεσωσμένος δύναται νὰ καταταγῆ μετὰ τῶν δικαίων. Ἀλλοίμονον καὶ τρεῖς ἀλλοίμονον ἂν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μας ἀνεκῆρυττε ἁγίους, ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἡ ἰδία ἀνεθεμάτισε καὶ καθήρεσε!!!»

«Καὶ πῶς τώρα γράφει ταῦτα», θὰ μ' ἐρωτήσης ἀσφαλῶς ἔκπληκτος π. Ἀνάκιε. Σοῦ ἀπαντῶ. Ἐπειδὴ ἤκουσε, ὡς καλῶς γνωρίζω, πολλὰς ἀντιρρήσεις ἀπὸ μερικοῦς πού... τολμοῦν νὰ ἐκφράσουν τὴν γνώμην των ἐνώπιόν της, καὶ εἰς τοὺς ὁποίους εἶχε φθάσει ἡ φήμη τοῦ «κατορθώματός» της, καὶ ἐπειδὴ, ὡς ὑποθέτω, ὁ δικηγόρος της ἠθέλησε νὰ τὴν ἀσφαλίσῃ εἰς περιπτώσιν καθ' ἣν τὸ βιβλίον της θὰ ἐκρίνετο ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τοῦτο δολίως καὶ σατανικῶ τῶ τρόπῳ, ὑποδύεται στὸ τέλος τοῦ ἔργου της **ΤΗΝ ΑΜΦΙΒΑΛΛΟΥΣΑΝ ΕΡΕΥΝΗΤΡΙΑΝ**, ἡ ὁποία ἀγνοεῖ **ΤΕΛΙΚΩΣ** ἐὰν ὁ ἅγιος ἔγραψε συμφώνως πρὸς τοὺς πατέρας τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς ἢ ὄχι! Ὡ τῆς Ἰησουϊτικῆς ὑποκρισίας καὶ πονηρίας θεραπευομένης θαυμασίως ὑπὸ ὀρθοδόξου μοναστρίας!! Καὶ πῶς εἶναι δυνατὸν **ΝΑ ΑΜΦΙΒΑΛΛΗ** γιὰ τὴν ἀγιότητα ἢ τὰ ὀρθόδοξα φρονήματα ἑνὸς τὸν ὁποῖον κατεδίκασε μὲ τὸν πλέον ἀνηλεῆ τρόπον μετελθοῦσα πᾶσαν διαβολὴν καὶ διαστροφὴν προκειμένου ὅπως τὸ ἀποδείξῃ «αἰρετικώτερον πάντων τῶν αἰρετι-

κῶν»; Ἴδικά της δὲν εἶναι ταῦτα; «Τέλος ἐρωτῶμεν: Εἶναι ποτὲ δυνατὸν νὰ εὕρισκεται σήμερον ὁ Νεκτάριος Κεφαλᾶς μέσα εἰς τὸν Παράδεισον μαζί μὲ τοὺς 367 θεοφόρους πατέρας τῆς ἁγίας Ζ' Οἰκ. Συνόδου; Πολὺ ἀστεῖον. Καὶ πῶς θέλεις νὰ εὕρισκεται μαζί των, καθ' ὃν χρόνον δὲν εὕρισκετο μαζί των κατὰ τὸ φρόνημα τῆς πίστεως ἐφ' ὅσον ἔζη ἐπὶ τῆς γῆς; «Καὶ καταλήγει: «Ὑπαγε λοιπὸν μετ' αὐτῶν (εἰκονομάχων) εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα, Κεφαλᾶ. Ὑπαγε, λέγομεν, εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα μαζί μὲ τοὺς ἀγαπητούς σου εἰκονομάχους...» (σ. 254). «Καὶ ἄφες νὰ πλανᾶς τὸν ἀθῶον ἑλληνικὸν κόσμον μὲ τὰ ψευδοθαύματα τῆς κατηραμένης ψευδοαγιωσύνης σου» (σ. 40). Καὶ καταλήγει ἄλλαχοῦ: «Μάθε ἀναίσχυντε... ὅτι ἐκ τούτων τῶν διαβολικῶν λόγων σου πᾶσαι αἱ γενεαὶ τῶν Ὁρθοδόξων θὰ σὲ ἐμπτύουν ὡς Ἰσκαριώτην Ἰούδαν καὶ θὰ ἀναθεματίζουν αἰωνίως... Ἀνάθεμα, λοιπὸν, καὶ εἰς σὲ Νεκτάριε Κεφαλᾶ. Ἀνάθεμα καὶ μάλιστα αἰώνιον ἀνάθεμα!» (σ. 153).

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχη καὶ ἴχνος εἰλικρινείας ὑπὸ τῆς εὐχηθείσης; Θὰ τὴν ἐπιστεύομεν ἂν εἰς ὅλον τὸ ἔργον της ἐχρησιμοποίει τὴν ἀμφοβλίαν καὶ ἐξέφραζε ἐρωτηματικῶς τὰς ἀπόψεις της μετὰ τινος συστολῆς καὶ αἰδοῦς. Αὐτὴ ὅμως ἀπὸ τὸ ἐξώφυλλον μέχρι τὴν προτελευταίαν σελίδα ἐχαρακτήρισε τὸν ἅγιον ὡς... ταμεῖον πασῶν τῶν αἱρέσεων καὶ ἔρχεται στὴν τελευταία σελίδα νὰ εὐχηθῆ εἰς τὸν ἀναγνώστην τοῦ ἔργου της, ὅπως ἔχη τὰς εὐχὰς τῶν ἁγίων, ἐὰν ὁ ἅγιος Νεκτάριος ἔγραψε συμφώνως πρὸς τὴν διδασκαλίαν των; Ἄς μὴ αὐταπαταταί! Ὑπάρχει νοῦς καὶ εἰς τοὺς ἀναγνώστας, ὄχι μόνον στούς... «συγγραφεῖς». Συνεπῶς ὀλίγον περισσότερον τῶν ἀναγνωστῶν θὰ διαθέτουν καὶ οἱ μέλλοντες νὰ κρίνουν ὑπευθύνως τὸ ἔργον της πρὸς ἀπολαβὴν τοῦ... μισθοῦ της!...

Ἐπιλεγόμενα

Ἀγαπητέ μοι ἀδελφέ,

Πολὺ εὐλογος ἦτο καὶ ἡ τελευταία σου ἀπορία, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς θὰ βασανίζη καὶ πολλοὺς ἄλλους πιστούς, οἱ ὁποῖοι ἀνέγνωσαν ἢ ἤκουσαν περὶ τοῦ ἔργου τῆς ἱεροκατηγόρου. Τὸ πόθεν δηλαδὴ αὕτη ὀρμωμένη ἐπεχείρησε τὸ ἀνόσιον ἔργον τῆς, τὴν παρουσίασιν τοῦ φωστῆρος τῆς Αἰγίνης ὡς δῆθεν αἰρετικοῦ καὶ ψευδοαγίου!

Ἀγαπητέ μοι, κατ' ἐμὲ τρεῖς παράγοντες συνέβαλλον καιρίως ὥστε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ φῶς τῆς τυπογραφίας τὸ βλάσφημον καὶ ἀγιομάχον βιβλίον τῆς: α) ὁ Μοναχὸς Ἀρσένιος Κοττέα καὶ οἱ σημερινοὶ μαθηταὶ του, β) ἡ ὑπερήφανος διάθεσις τῆς συγγραφέως καὶ γ) οἱ περὶ αὐτὴν κόλακες μετὰ τοῦ πάντοτε εἰς τοιαῦτα «κατορθώματα» ἐπιχαιρόντος Πονηροῦ! Ἐξηγοῦμαι πλατύτερον. Ὁ Ρουμᾶνος ἀγιορείτης Μοναχὸς Ἀρσένιος Κοττέα ἀπὸ 40ετίας καὶ πλέον ἔγραψε κατὰ τοῦ ἀγίου τὰς αὐτὰς σχεδὸν ὕβρεις τῆς Μαγδαληνῆς Μοναχῆς, ἀλλὰ πολὺ περιληπτικώτερον καὶ ἀσαφέστερον. (Ὅρα Ἀσύλητον, Φρυκτώριον, Δακτυλοδείκτης καὶ Πρόχειρος πνευματικὸς καθρέπτῆς). Τὰ ἀνωτέρω ἔργα προσεκόμεσαν ἐσχάτως οἱ μαθηταὶ τοῦ Ρουμάνου Μοναχοῦ εἰς τὴν ἱεροκατήγορον πρὸς πληρεστέραν «θεολογικὴν» αὐτῆς κατάρτισιν, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν κυκλοφορίαν τοῦ καταπτύστου ἔργου τῆς. Πῶς ὅμως θὰ ἐτόλμα κάτι παρόμοιον, εἰ δὲν ἐνεφορεῖτο ὑπὸ ὑπερηφάνου διαθέσεως πανελληνίου προβολῆς τῆς, ὡς «σώτειρας» τῶν ἐλλήνων ὀρθοδόξων ἐξ ἐνὸς ψευδοαγίου, ὡς ἰταμῶς τολμᾷ νὰ χαρακτηρίζη τὸν ἅγιον τοῦ αἰῶνος μας; Ἐὰν ὑπῆρχε καὶ ἵχνος ταπεινώσεως παρ' αὐτῆ δὲν θὰ ἔπρεπε πρὶν ἀρχίσῃ τὴν βλάσφημον συγγραφὴν τῆς νὰ ἐρωτήσῃ προηγουμένως, οὐχὶ

εὐς πρεσβυτέρους της — διότι πολλάκις καὶ αὐτοὶ ἀδυνατοῦν νὰ κρίνουν τοιαῦτα θέματα — ἀλλὰ τοὺς σοφωτέρους καὶ ἐμπειροτέρους της περὶ τὰ τοιαῦτα; Ἐφ' ὅσον ὁμως — καὶ ἔχω ἀκριβεστάτας περὶ αὐτοῦ πληροφορίας — ἐπανεπαύθη εἰς τὴν χλιαρὰν καὶ οὐδεμίαν θετικὴν ἀντίδρασιν προβαλοῦσαν γνώμην τῆς ἱεραρχίας της, καὶ δὴ τοῦ Ἄρχ)που κ. Αὐξεντίου, ὡς καὶ ἐνίων ἀπαιδευτων, πλὴν «τὰ πάντα εἰδότην» ὁμοϊδεατῶν της, πῶς ἦτο δυνατόν, ἐπαναλαμβάνω, νὰ μὴ συνέβαλλον καὶ αὐτοὶ διὰ τῆς ἀνωτέρω κατακρίτου θέσεώς των, καὶ δὴ ὁ Ἄρχ)πος κ. Αὐξέντιος μὲ τὰ γνωστὰ ἀντινεκταριακά του φρονήματα¹³, εἰς τὸ νὰ καταλήξῃ ὅπου αὕτη μοιραίως κατέληξεν; Ἴδου διατὶ ἀγαπητέ μοι πάτερ συνειργάσθησαν ἄνθρωποι, πάθη καὶ δαίμονες μετὰ τῆς συγγραφέως πρὸς κυοφορίαν τοῦ ἑξαμβλώματός της.

Καὶ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ συμβῇ διαφορετικά; Ὁ Διάβολος ὀρύεται κυριολεκτικῶς βλέπων καθημερινῶς τὰ πλήθη τῶν προσκυνητῶν νὰ προσέρχονται μετὰ πίστεως καὶ εὐλαβείας εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν τοῦ θαυματοουργοῦ ἱεράρχου, ἔνθα καὶ τὰ χαριτόβρυτα αὐτοῦ λείψανα καὶ νὰ λαμβάνουν τὴν πλήρωσιν τῶν αἰτημάτων των. Ἐπρεπε ὁπωσδήποτε κάτι νὰ πράξῃ πρὸς διακοπὴν ἢ τουλάχιστον πρὸς περιστολὴν τοῦ πράγματος· καὶ

13. Ὡς δὲ γνωρίζομεν λίαν καλῶς ὁ Ἄρχ)πος κ. Αὐξέντιος ἤδη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1969 ἐξεδήλωσε τὰ κατὰ τοῦ ἀγίου Νεκταρίου αἰσθήματά του ἀρνηθεὶς νὰ ἐγκαινιάσῃ Ναιὸν Παλαισημερολογικόν, ἐπειδὴ ὁ ἱερεὺς καὶ κτίτωρ αὐτοῦ ἐπεθύμει νὰ τὸν ἀφιερῶσιν εἰς τὸν θαυματοουργὸν Πενταπόλειος Νεκτάριον! Τελικῶς, μὴ ὑποχωροῦντος τοῦ Ἄρχ)που, ἐτέλεσε τὰ ἐγκαινία τοῦ Ναιοῦ ὁ Σεβ)τος Ἀστορίας κ. Πέτρος! Ἐὰν πάλιν ὁ κ. Αὐξέντιος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν συνοδικοὶ πιστεύουν ὅτι ἀδικοῦμεν αὐτοὺς γράφοντες ταῦτα, ἴδου ἢ εὐκαιρία ν' ἀποδείξουν τοῦτο· ἄς καταδικάσουν τὸ ἀγιομάχον κατασκευάσιμα τῆς Μοναχῆς, τιμωροῦντες καὶ τὴν ἰδίαν ἰδ ε ὁ ν τ ω ς ἰδία τὸ πανελλήνιον σκάνδαλον πού ἐδημιούργησε, καὶ ἡμεῖς θὰ τοὺς συγχαιρῶμεν ἐκ καρδίας...

εὔρε ὡς κατάλληλον ὄργανόν του τὴν νεοφανῆ θεολόγον καὶ ἔγκλειστον, οὐχὶ τόσον εἰς τὴν Μονὴν τῆς ὅσον εἰς τὸ θέλημά της Μαγδαληνὴν Μοναχὴν! Πόσον ὄντως θλιβερόν διὰ μίαν ὀρθόδοξον Μοναχὴν νὰ ὑπηρετήσῃ εἰς ἓν τοιοῦτον ἔργον!

Γράφω τοῦτο διότι πρὸ ἱκανῶν ἔτων ὁ Πονηρὸς τὴν ἔχει χλευάσει δεόντως ὥστε: α) Νὰ μὴ ἀσπάζεται τὴν χεῖρα οὐδενὸς ὁμόφρονός της ἱερέως. β) Μὴ ἀρκουμένη εἰς τὴν καταφρόνησιν τῶν ἱερῶν Κανόνων (Θ' Ἀποστολικοῦ, Β' Ἀντιοχείας, 66ου ΣΤ' Οἰκουμενικῆς), ἀναφερομένων εἰδικῶς εἰς τὴν ὑποχρέωσιν τῶν πιστῶν ἔναντι τῆς λειτουργικῆς ζωῆς καὶ εὐσεβείας, νὰ θεωρῇ αἱρετικοὺς καὶ καταφρονητὰς τῶν λόγων τοῦ Θεοῦ τοὺς διακρατοῦντας ἀκριβῶς τοὺς ἀνωτέρω Κανόνας! καὶ γ) Ἐνῶ στηλιτεύει τοὺς Νεοσημερολογίτας ὡς καταφρονητὰς 18 ἱερῶν Κανόνων, ἡ ἴδια νὰ κοινωῇ ἐκκλησιαστικῶς καὶ μετὰ πάσης ἀπαθείας καὶ ὑποκριτικῆς γνησιότητος μετὰ τῆς Ρ. Διασποράς, ἡ ὁποία ὡς γνωστὸν κοινωεῖ καὶ αὕτη μὲ τὴν σειρὰν τῆς μεθ' ἀπασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν τῶν καταφρονοῦντων τοὺς 18 ἱεροὺς Κανόνα»!! καὶ ἐνῶ ὑποδεικνύομεν αὐτῇ καὶ τῇ Ἱεραρχίᾳ τῆς τὴν μεγίστην ἐν προκειμένῳ ἀσυνέπειάν των, αὐτοὶ εἰς ἀπάντησιν ἀπαγορεύουν εἰς τὸ ποιμνιόν των νὰ ἀναγιγνώσκῃ τὰ γραφόμενά μας, πρὸς κάλυψιν τῆς πτώσεώς των καὶ προφανῆ οὕτω διακωμῶδησιν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τῶν Παλ)τῶν! Καὶ ἀντὶ κατόπιν τῶν ἀνωτέρω νὰ ταπεινοῦνται, αὕτη ἀντιθέτως μετὰ περισσῆς κουφότητος, ἐλέγχει τοὺς πάντας, πλὴν τῶν ὁμοφρόνων της, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ κλαίῃ διὰ τὴν ἀνωτέρω ἀσυνέπειάν της, ὡς δι δ ἰ δ ἄ σ κ ο υ σ α καὶ μ ἦ τ η ρ ο ὕ σ α!

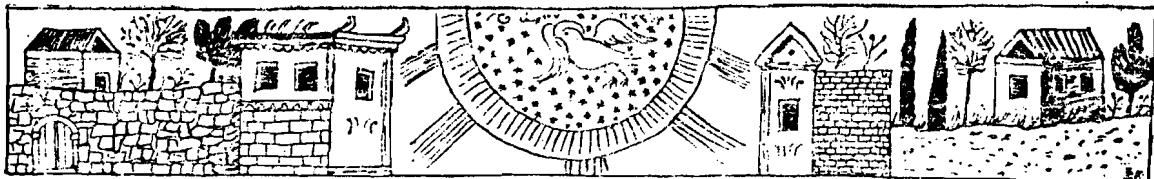
Ἐὔχομαι, τελειῶνων, ἀγαπητέ μοι ἀδελφέ, ὅπως μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς παρουσίας ΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ τὴν φωτίσῃ ὁ Θεὸς καὶ ἀντιληφθῇ τὸ πνευματικὸν ἔγκλημα, ὅπερ ἐπετέλεσε διὰ τῆς κυκλοφορίας τοῦ ἀναιρεθέντος ἐνταῦθα ἔργου της καὶ σπεύσῃ δι' ἐμπράκτου μετανοίας νὰ διορθώσῃ τοῦτο, μιμουμένη τὴν πρᾶ-

ξιν τῶν ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Γρηγορίου Διαλόγου, τὴν
ὁποίαν ἐπαινεῖ καὶ ἡ ἰδία εἰς τὸ βιβλίον της (σ. 233)
«Σὺ δὲ μένε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστώθης» εὐχαριστῶν
τὸν Θεὸν ἐκ καρδίας, "Ὅστις ἐν ἐσχάτοις ἔτεσιν ἐχάρισεν
ἡμῖν τοιοῦτον φωστῆρα καὶ τοιαύτην ἀείρουτον πηγὴν
θαυμάτων, Νεκτάριον Πενταπόλεως τὸν ἐν Αἰγίνῃ!

Εὐχόμενος νὰ ὑγιαίνῃς κατ' ἄμφω, ἀγωνιζόμενος
τὸν καλὸν τῆς ἀρετῆς καὶ ἀσκήσεως ἀγῶνα,
διατελῶ μετὰ πολλῆς τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης

Θεοδώρητος Μοναχὸς

"Ἐγραφον ἐν τῇ Ἱερᾷ Σκῆτῃ τῆς Ἀγίας Ἀννης
ἐν Ἀγίῳ Ὁρει τῇ Α' Κυριακῇ τῶν Νηστειῶν
τοῦ σωτηρίου ἔτους 1976.

Η ΑΝΑΙΡΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ

Ἄγαπητέ μοι ἀδελφέ,

Ἀκριβῶς μὲ τὸ τέλος τῆς παρούσης ἐπιστολῆς ἦλθεν εἰς χεῖρας μου *νέον* κατὰ τοῦ ἁγίου ἔργον τῆς ἱεροκατηγόρου ὑπὸ τὸν τίτλον: «**ΕΠΙΣΤΟΛΗ** πρὸς Ἱερομόναχόν τινα ἐπιμένοντα εἰς τὴν «ἁγιότητα» Νεκταρίου Κεφαλᾶ, τοῦ καὶ Πενταπόλεως», Ἀθῆναι 1976, σσ. 182. Ἀντιλαμβάνεσαι μετὰ πόσης περιεργεία ἔσπευσα νὰ τὸ ἀναγνώσω. Τὸ συμπέρασμά μου: *κακόπιστον, διαστροφικόν, πλαστογραφικόν, προῖδὸν ἀμαθείας καὶ πάθους*, ὡς καὶ τὸ πρῶτον! Πρόκειται δηλαδὴ περὶ δύο ἀδελφῶν βιβλίων ρυπούντων τὸν ἀναγνώστην καὶ κολαζόντων τὴν ψυχὴν τῆς συγγραφέως! Πρὶν σοῦ ἀναιρέσω τὰς ἐν αὐτῷ θέσεις, σὲ πληροφορῶ ὅτι μόνον ἀπὸ τὴν σελ. 14-71 δύναται τις νὰ εὔρη νέα κατὰ τοῦ ἁγίου «ἐπιχειρήματα», διότι τὸ ὑπόλοιπον ἀποτελεῖ ἐπανάληψιν τῶν βλασφημιῶν τοῦ πρώτου ἔργου της. Ὅποῖον κατάντημα! Ὅποια φοβερὰ ἔλλειψις τοῦ σωτηρίου «γνώθι σαυτόν», διὰ τὸ ὁποῖον σημειωτέον ὁ ἅγιος Νεκτᾶριος ἔγραψε εἰδικὸν ὑμῶνυμον ἔργον, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ παραπέμπουν τὴν ἀγιομάχον διὰ νὰ ἴδῃ, ἔστω καὶ ἀργά, πὺν τὴν ὠδήγησεν ἡ ἀπουσία τῆς ἀνωτέρω ἀρετῆς. Καιρὸς ὅμως νὰ γνωρίσωμεν τὰς νέας «ἐπιστημονικὰς... ἀπάτας τῆς νεοφανοῦς «ὁμολογητρίας» ἀρχίζοντες ἀπὸ τὴν παράγραφον:

α') Περὶ τῆς ἡλικίας τοῦ Κυρίου.

Συγγράφας ὁ ἅγιος ἐν ἔτει 1903 τὸ ἔργον: «*Εὐαγ-*

γελική 'Ιστορία» σσ. 584 (μοναδικὸν μέχρι σήμερον εἰς τὴν ἑλληνικὴν βιβλιογραφίαν) διὰ τοῦ ὁποίου ἱστορεῖται ὁ βίος καὶ ἡ δρᾶσις τοῦ Κυρίου βάσει τῶν ἱερῶν Εὐαγγελίων, ἀλλὰ κατὰ τὴν χρονολογικὴν σειρὰν καὶ τάξιν τῶν γεγονότων, προτάσσει τῆς ἀνωτέρω μελέτης τοῦ ἑξασέλιδον κεφάλαιον «περὶ τῆς ἡλικίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Ἐν αὐτῷ, ἀφοῦ παραθέτει ἱκανὰς καὶ ἀναντιρρήτους σχεδὸν μαρτυρίας ἐκ τῶν Εὐαγγελίων καὶ τῆς καθόλου Ἱστορίας, βάσει τῶν ὁποίων ἐμφαίνεται ὅτι ὁ Κύριος προσῆλθε εἰς τὸ βάπτισμα περίπου 32½ ἐτῶν, ἐξετάζει τελικῶς καὶ τὴν σχετικὴν μαρτυρίαν τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου (6', 20) ἔνθα ὁμιλῶν περὶ τοῦ πρώτου ἑορτασθέντος ὑπὸ τοῦ Κυρίου Πάσχα, μετὰ τὴν βάπτισιν αὐτοῦ γράφει: «ὥστε καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν ταύτην ὁ Ἰησοῦς ἦν 32½ ἐτῶν κατὰ τὸ πρῶτον Πάσχα. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἅπασαι αἱ ἱστορικαὶ μαρτυρίαι συνηγοροῦν ὑπὲρ τῆς ἡλικίας ταύτης (32 ἐτῶν καὶ 6 μηνῶν.σ.ἡμ.), ἡ μαρτυρία τοῦ Λουκᾶ, ὅτι ἦν ὡσεὶ ἐτῶν τριάκοντα ἀρχόμενος, δέον ἐστὶ νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἡλικία κατὰ συμπερασμὸν ἢ κατὰ προσέγγισιν ὀριζομένη καὶ ἐπομένως οὐχὶ καθ' ὅλα ἀκριβής».

(N ιε' · M 16).

Ἡ ἱεροκατήγορος στήν σελ: 16 τῆς ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ὅπου καὶ παραθέτει τὸ ἀνωτέρω χωρίον τοῦ ἀγίου, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀφαιρεῖ, ὡς καλῶς διακρίνεις, τὴν ἀρχὴν τῶν λόγων, ἔνθα ὁ ἅγιος ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἡλικίας τῆς βαπτίσεως τοῦ Κυρίου (καθόσον εὐθὺς ἀμέσως ἠκολούθησε καὶ τὸ πρῶτον Πάσχα αὐτοῦ), ἀφ' ἑτέρου δέ, θέτει ἐντὸς τῆς παρενθέσεως τὴν ἡλικίαν τῆς σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ (35 ἐτῶν καὶ 6 μηνῶν), ἀντὶ τὴν τῆς βαπτίσεως, ὥστε ὁ ἀναγιγνώσκων τοὺς λόγους τοῦ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ «ὡσεὶ ἐτῶν τριάκοντα ἀρχόμενος» νὰ νομίσῃ ὅτι πρόκειται περὶ διαφορᾶς 5½ ἐτῶν μεταξὺ τῶν λόγων τοῦ ἀγίου καὶ τοῦ ἱεροῦ συγγρα-

φέως τῶν Πράξεων. Βλέπεις κολοφῶνα διαστροφῆς; Μὴ δυναμένη δὲ ἀκολούθως νὰ ἐρμηνεύσῃ ὀρθῶς τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ θαυματουργοῦ ἱεράρχου «οὐχὶ καθ' ἔλου ἀκριβῆς», ἢ καλλίτερον εἰπεῖν τὴν διαστροφήν αὐτῶν ἐπιθυμοῦσα (διότι μόνον μεταξὺ ἀμαθείας καὶ διαστροφῆς κινεῖται ὁ κάλαμός της), ἐξηγεῖ ταύτας ὡς ἀκολούθως: «τουτέστιν διόλου ἀνακριβῆς καὶ ψευδῆς» (σ. 18), ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ: «οὐχὶ τελείως ἀκριβῆς». Καὶ κατόπιν ἐπιθυμεῖ νὰ κρίνῃ λόγους καὶ ἔργα ἁγίων καὶ σοφῶν ἀνδρῶν, ἀφοῦ οὔτε μίαν πρόθεσιν δὲν δύναται νὰ ἐρμηνεύσῃ ὀρθῶς, οὐδὲ μίαν φράσιν τῶν τὴν ὁποίαν νὰ μὴ διαστρέψῃ δεινῶς!

Ἐπιθυμοῦσα δ' ἔτι περαιτέρω νὰ δυσφημήσῃ τὸν Ὅσιον γράφει, ὅτι διὰ τὰς ἀνωτέρω ἀπόψεις του περὶ τῆς ἡλικίας τοῦ Κυρίου συνεβουλεύθη τὸν ἀστρονόμον Κέπλερ, πρᾶγμα ἐντελῶς ψ ε υ δ έ ς! Ἀντιθέτως ὁ ἅγιος ἀναφέρων εἰς ἓν σημεῖον τὴν θεωρίαν τοῦ ἀνωτέρω ἀστρονόμου, καθ' ἣν ὁ ἀστὴρ τῶν μάγων κατὰ τὴν γέννησιν τοῦ Κυρίου μας δὲν ἦτο ὑπερφυσικός, ἀλλ' ὅτι προῆλθεν ἐκ συζυγίας τῶν ἀστέρων Κρόνου καὶ Διός, ἀπορρίπτει ταύτην γράφων: «Ἄλλ' ἡ θεωρία αὕτη, ΔΕΝ ΔΥΝΑΤΑΙ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ ΝΑ ΓΙΝΗ ΑΠΟΔΕΚΤΗ... διότι ὁ ἀστὴρ ὁ ὀδηγήσας τοὺς μάγους ἦτο θεία δόξα καὶ οὐχὶ φυσικὸν φαινόμενον»! Λοιπὸν τί λές κατόπιν τούτων, ἀποτελεῖ φαινόμενον θρησκευτικῆς ἀπάτης καὶ πλαστογραφίας ἢ ὀσιωτάτη ἐμπαιχθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πονηροῦ ὡς τὸ πάλαι ὁ Σίμων ὁ Μάγος ἢ ὄχι; Τὸ δὲ καταπληκτικὸν ἐν προκειμένῳ εἶναι ὅτι μετὰ ἀπ' ὅλας τὰς μαρτυρίας, εὐαγγελικὰς καὶ ἱστορικὰς ποὺ παραθέτει περὶ τῆς ἡλικίας τοῦ Κυρίου, καὶ τὰς ὁποίας παραλείπω διὰ νὰ μὴ σὲ κουράζω, τελικῶς ἠσπάσθη καὶ τὴν παραδεδομένην ἀποψιν, ἥτοι ὅτι ὁ Κύριος ἐβαπτίσθη περίπου 30 ἐτῶν, γράφων τὰ ἐξῆς σπουδαιότατα, τὰ ὁποῖα καὶ πάλιν ἀπέκρυπεν ἡ ἀγιομάχος, διότι ἂν θὰ τὰ ἀνέφεραν, ἦτο σὰν νὰ ἐγκρέμιζεν ἡ ἰδία τὸν πύργον τῆς ἀπάτης ποὺ εἶχε κτίσει μὲ τὰ τοῦ βλα

τῆς πλαστογραφίας καὶ παρανοήσεως. Ἀντιγράφω τὴν τελικὴν θέσιν τοῦ ἁγίου ἐπὶ τοῦ θέματός μας.

«Κατὰ τὴν ἀρχαίαν τῆς ἐκκλησίας παράδοσιν ὁ Ἰ. Χριστὸς κατὰ τὸν χρόνον τῆς σταυρώσεώς του ἦν ἡλικίας 33 ἐτῶν. Ἡ ἡλικία αὕτη τοῦ Ἰ. Χ. συνάγεται ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου Λουκ.: γ' 33, ἱστοροῦντος, ὅτι ὁ Ἰ. Χριστὸς ἦλθεν ἐπὶ τὸ βάπτισμα ἄγων τὸ 30ὸν ἔτος περιπίου, καὶ ἐκ τοῦ χρόνου τοῦ δημοσίου αὐτοῦ βίου, ὅστις διήρκεσε κατὰ τοὺς Εὐαγγελιστὰς 3 ἔτη καὶ ὀλίγους μῆνας, ὡς εἶδομεν. Ἡ χρονολογία αὕτη εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας τυπωθεῖσα δὲ ὑναται νὰ εἶναι ἡ ἀληθὴς, ἐὰν ἐπιτραπῇ ἡμῖν νὰ ἀμφιβάλλωμεν πρὸς τὰς ἱστορικὰς μαρτυρίας, τὰς ὁποίας προσηγάγομεν» (σ. 15').

Εἶδες μετὰ πάσης χάριτος, σαφηνείας ἀλλὰ καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὴν Παράδοσιν συγγράφει ὁ Ὅσιος, χωρὶς νὰ ἐγκαταλείπη καὶ τὸ ἐπιστημονικὸν καὶ τεκμηριωμένον τῶν ἀπόψεών του; Ταῦτα ὅμως δὲν ἱκανοποιοῦν καθόλου τὴν ἠγουμένην τῆς «Ἀναλήψεως» ἡ ὁποία μετὰ θρασύτητος περισσῆς συμπεραίνει: «Ἴδου ἡ ἀναμφισβήτητος καὶ ἀκαταγώνιστος ἀπόδειξις, ὅτι πρᾶγματι ὁ Νεκτᾶριος Κεφαλᾶς δὲν εἶναι ὀρθόδοξος ἐπίσκοπος ἀλλὰ προτεστάντης καὶ λίαν τολμηρὸς πρόδρομος τοῦ καταραμένου Οἰκουμενισμοῦ» (σ. 61). «Λάθος λοιπὸν Κεφαλᾶ ἔκαμε τὸ ἅγιον Πνεῦμα; Λάθος μᾶς ἀπαντᾷ ὁ ἀναιδής, πιστεύων περισσότερον εἰς ἀστρονόμους ἀθέους»! (σ. 19). Τώρα ἀντιλαμβάνομαι, ἀγαπητέ μοι πάτερ, πόσον ἠδίκησα τὴν Μαριάμ, χαρακτηρίσας εἰς προηγούμενον δημοσίευσμά μου τὴν ἀγιομάχον Μαγδαληνὴν (κατὰ κόσμον Σμαράγδω Καραγατσίδου) «δευτέραν Μαριάμ». Ἐκείνη ἡ δυστυχὴς οὔτε θὰ ἐφαντάζετό ποτε ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ διαπραχθοῦν τοιαῦται πλαστογραφίαι ἀπὸ ὀρθόδοξον Μοναχὴν, πόσον μᾶλλον νὰ τὰς διέπραττεν ἡ ἰδία...

β') 'Απόστολος Πέτρος καὶ Ρώμη.

Συνεχίζουσα τὴν κατὰ τοῦ ἁγίου πατρὸς πολεμικὴν τῆς ἀφιερώνει 40 σελίδας τῆς νέας ἀξιοθρηνητοῦ συγγραφῆς τῆς, προκειμένου ν' ἀποδείξῃ τὸν φρουρὸν τῆς Αἰγίνης ἕνα «ἀπατεῶνα προτεστάντην», ὡς γράφει ἰταμότατα, ἐπειδὴ ἠρνήθη οὗτος τὴν μετάβασιν τοῦ 'Απ. Πέτρου εἰς Ρώμην! Σὲ ἐρωτῶ: καὶ ἄδικον νὰ εἶχε ὁ ἅγιος εἰς τὴν ἀνωτέρω κρίσιν του μήπως ἐκήρυττε καμμίαν φοβερὰν αἵρεσιν, ὥστε νὰ κινδυνεύῃ ἡ σωτηρία τῶν πιστῶν, καὶ ἔσπευσε μετὰ τοσοῦτου πάθους νὰ τοὺς προστατεύσῃ ἡ νεοφανῆς Κανονολόγος; 'Ασφαλῶς ὄχι! ἀλλὰ διὰ ν' ἀποδειχθῇ διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἡ ἐπιπολαιότης καὶ ἡ διάστροφος διάθεσίς τῆς, ἀφοῦ νὰ φαντασθῆς ὁ λ ω ς ψ ε υ δ ὼ ς ἰσχυρίζεται, ὅτι ὁ Πενταπόλεως ἠρνήθη καὶ αὐτὴν τὴν μετάβασιν τοῦ 'Απ. Παύλου εἰς Ρώμην, γράφουσα: «Καὶ λέγει ὁ Κεφαλᾶς: οὔτε ὁ Πέτρος, οὔτε ὁ Παῦλος ἐπῆγαν ποτὲ εἰς τὴν Ρώμην, οὔτε κὰν τὸ πόδι των ἐπάτησάν ποτε...» (σ. 20), ἐνῶ ὁ ἅγιος ἐπανειλημμένως ἔγραψε τὸ ἀντίθετον. Πρὸς ἀπόδειξιν σοῦ παραθέτω δύο μόνον σειρὰς ἀπὸ τὴν σελ. 24 τοῦ ἔργου του: «'Ο Παῦλος διατρίβων ἐν Ρώμῃ συνέγραψε τὰς ἐξῆς ἐπιστολάς... «'Επειδὴ ὅμως δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀσχολούμεθα περισσότερον μὲ τοιαύτας ὄντως ἐγκληματικὰς πλαστογραφίας τῆς ἀληθείας, σοῦ παραθέτω λεπτομερῶς τὰ ἐπιχειρήματα τῆς ὀσιωτάτης, διὰ τῶν ὁποίων προσπαθεῖ ν' ἀναιρέσῃ τὴν γνώμην τοῦ ἁγίου:

Α') Κατ' ἀρχὴν ἐπικαλεῖται τὰς «'Αποστολικὰς Διαταγὰς» καὶ εἰδικῶς τὸ σημεῖον ἐκεῖνον ὅπου γράφουν, ὅτι ὁ ἅγιος Πέτρος ἐτιμώρησεν εἰς Ρώμην τὸν Σίμωνα Μάγον ἐπὶ αὐτοκράτορος Κλαυδίου Καίσαρος (41 - 54 μ.Χ.). (Βλέπε ΒΕΠΕΣ τόμ. 2, σελ. 97-9).

Τὸ βιβλίον ὅμως τῶν 'Αποστολικῶν Διαταγῶν ἡ

Διατάξεων ὡς λέγεται ἄλλως, δὲν ἀποτελεῖ κανονικὸν βιβλίον τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ νόθον καὶ ψευδεπίγραφον, διὸ καὶ ἡ ΣΤ΄ Οἰκ. Σύνοδος εἰς τὸν 6' αὐτῆς Κανόνα γράφει τὰ ἐξῆς περὶ αὐτοῦ: «Ἐπειδὴ δ' ἐν τούτοις τοῖς Κανόσιν (Ἀποστολικοῖς) ἐντέταλται δέχεσθαι ἡμᾶς τὰς τῶν αὐτῶν ἁγίων Ἀποστόλων διὰ Κλήμεντος Διατάξεις, αἷς τισι πάλαι ὑπὸ τῶν ἑτεροδόξων ἐπὶ λύμῃ τῆς Ἐκκλησίας νόθα τινὰ καὶ ξένα τῆς εὐσεβείας παρενετέθησαν, τὸ εὐπρεπὲς κάλλος τῶν θείων δογμάτων ἡμῖν ἀμαυρώσαντα, τὴν τῶν τοιούτων Διατάξεων προσφόρως ἀποβολὴν πεποιήμεθα πρὸς τὴν τοῦ χριστιανικωτάτου ποιμνίου οἰκοδομὴν καὶ ἀσφάλειαν, ΟΥΔΑΜΩΣ ΕΓΚΡΙΝΟΝΤΕΣ ΤΑ ΤΗΣ ΑΙΡΕΤΙΚΗΣ ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΑΣ ΚΥΗΜΑΤΑ, καὶ τῇ γνησίῳ τῶν Ἀποστόλων καὶ ὀλοκλήρῳ διδαχῇ παρενείροντες». Δηλαδή ἡ Σύνοδος διακηρύσσει ὅτι τὸ ἀνωτέρω ἔργον ἔχει νοθευθῆ με «αἰρετικῆς ψευδολογίας κυήματα» καὶ διὰ τοῦτο ὡς «ξένα τῆς εὐσεβείας» πρέπει νὰ μὴ τὰ πιστεύουν οἱ πιστοί! Διὰ τὴν νεοφανῆ ὁμῶς θεολόγον τὸ ἀνωτέρω βιβλίον «ἰσοδυναμεῖ εἰς θεοπνευστίαν καὶ αὐθεντίαν με τοὺς Ἀποστολικοὺς Κανόνας τοῦ Πηδαλίου»!! (σ. 23). Τελεία δηλαδή ἄγνοια τῶν Κανονικῶν καὶ μὴ Κανονικῶν Βιβλίων τῆς Ἐκκλησίας μας. Ταλαίπωρος θεολογία, πόσα θὰ ὑποφέρῃς ἀκόμη ἀπὸ τοὺς ἐρασιτέχνας θεραπευτάς σου καὶ πόσον περισσότερο θὰ ὑποφέρουν οἱ μαθηταὶ τοιούτων «θεολόγων»...

Β΄) Ἀκολούθως ἐπικαλεῖται στίς σελ. 28-50 τοῦ ἔργου τῆς ἀρχαίου ἐκκλησιαστικοῦ συγγραφεῖς, οἱ ὅποιοι ὁμιλοῦν ὡσαύτως περὶ μεταβάσεως τοῦ Πέτρου εἰς Ρώμην. Ἀλλὰ πάντες οὗτοι, ὡς καλῶς γράφει καὶ ὁ ἅγιος, ἐστηρίχθησαν καλῇ τῇ πίστει εἰς τοὺς μύθους ψευδεπιγράφων συγγραφῶν τοῦ α' καὶ 6' αἰῶνος, ὡς

(*) Εὐτυχῶς ὁμῶς μὴ νοθευθῆσαι ἀπιστοῦν, ἰδύναται νὰ γίνῃ ἐπιωφελεῖς χρήσις αὐτῶν μετὰ προσοχῆς ὑπὸ τῶν ἐπαίδοντων.

καὶ μεταγενεστέρων, τὰς ὁποίας ἡ Ἐκκλησία ἀργότερον ἀπέρριψεν. Ἡ ἀγιομάχος ὁμως ἐπιμένει, διὸ καὶ ἐπικαλεῖται τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἀγίου Κλήμεντος ἐπισκόπου Ρώμης (100 μ.Χ. περίπου), ὅστις εἰς τὴν πρὸς Ἰάκωβον ἐπιστολὴν του γράφει περὶ τῆς κοιμήσεως τοῦ Πέτρου ἐν Ρώμῃ. Ἡ Ἐκκλησία ὁμως μόνον μίαν ἐπιστολὴν τοῦ ἀγίου Κλήμεντος θεωρεῖ ὡς γνησίαν, τὴν Α' πρὸς Κορινθίους, ὅλα δὲ τὰ ἄλλα δῆθεν ἔργα του τὰ ἐχαρακτήρισεν ὡς «Ψευδοκλημέντια» ἀπορρίψασα ταῦτα. Καὶ τοῦτο οὐχὶ ἄνευ λόγου, διότι κύριος σκοπὸς αὐτῶν εἶναι ἡ ἔξαρσις τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου ἔναντι τοῦ Παύλου, μὲ τελικὸν σκοπὸν καὶ πάλιν τὴν διασάλπισιν τῆς ὑπεροχῆς τῆς Ρωμαϊκῆς καθέδρας! Τόσα δὲ φληναφήματα περιέχονται εἰς τὰ ἀνωτέρω Ψευδοκλημέντια ὥστε εἰς ἓν σημεῖον αὐτῶν παρουσιάζεται ὁ Ἀπ. Πέτρος νὰ κηρύττῃ ὅτι ὁ Κύριος δὲν τοὺς ἐδίδαξε νὰ πιστεύουν ὅτι ἦτο Θεός, ἀλλ' ἀπλῶς εἰς προφήτης! (ΒΕΠΕΣ, 1, 192-3). Ἀντιθέτως εἰς τὴν γνησίαν ἐπιστολὴν τοῦ ἀγίου Κλήμεντος ἀναφέρεται, σχετικῶς μὲ τὸ θέμα μας, ὅτι ὁ Πέτρος ἐκήρυξε ΜΟΝΟΝ εἰς τὴν Ἀνατολὴν, ἐνῶ ὁ Παῦλος εἰς Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν, ἐνθα καταντήσας εἰς Ἰσπανίαν μᾶλλον («τέρμα Δύσεως», ὡς γράφει), ἐτελεύτησεν. Ταῦτα ὁμως διὰ τὴν ἀγιομάχον ἀποτελοῦν κακοδοξίας τοῦ Κεφαλαῖ, τὸν ὁποῖον ἀναισχύντως ἀποκαλεῖ «κνώδαλον, ἀντορθόδοξον καὶ ξένον πρὸς τὴν γλυκυτάτην ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν»! (σ. 50).

Γ') Τέλος, εἰς τὰς σελ. 51-55 ἀναφέρει καὶ ἑτέρους ἐκκλησ. συγγραφεῖς καὶ ἀγίους, οἱ ὁποῖοι ἀσπάζονται τὴν γνώμην τῆς μεταβάσεως, μαρτυρίου ὡς καὶ συγκρούσεως τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου ἐν Ρώμῃ πρὸς τὸν Σίμωνα Μάγον. Ἀλλὰ καὶ οὗτοι ἐστηρίχθησαν εἰς τοὺς πρὸ αὐτῶν συγγραφεῖς, οἱ ὁποῖοι, ὡς εἶδομεν, ἐπίστευσαν ὡς ἀληθῆ τὴν μαρτυρίαν τῶν Ψευδοκλημεντίων καὶ τῶν πολὺ πρὸ αὐτῶν συγγραφέντων νόθων ἐπίσης «Πρά-

ξεων Πέτρου και Παύλου» και ἑτέρων παρομοίων συγγραφῶν. Συνεπῶς και οὗτοι δὲν δύνανται ν' ἀποτελέσουν ἀδιάσειστον τεκμήριον μεταβάσεως τοῦ Ἀποστόλου εἰς Ρώμην. Γράφων τοῦτο δὲν ὑποτιμῶ τοὺς ἀνωτέρω συγγραφεῖς και ἁγίους, διότι δὲν πρόκειται περὶ θέματος πίστεως ἢ σωτηρίας ὥστε νὰ ἔχη σημασία ἢ ἐπ' αὐτοῦ ἀστοχία, ἀλλὰ περὶ ἱστορικῆς τινος λεπτομερείας ἐνὸς γεγονότος ἢ μὴ ἀκριβῆς γνῶσις τοῦ ὁποίου οὐδόλως προσβάλλει τὸν ἐρευνητὴν ἢ ἅγιον. Σοβαρωτέρας διαφορᾶς γνώμων μεταξὺ τῶν ἁγίων συναντῶμεν πολλάκις και εἰς τὰ λεγόμενα «θεολογούμενα» θέματα τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπως εἶναι π.χ. τὸ πότε ἐμψυχοῦται τὸ ἔμβρυον, και διὰ τὸ ὁποῖον αἱ γνῶμαι τῶν ἁγίων πατέρων ποικίλουν, χωρὶς ὅμως τοῦτο νὰ σημαίνη ὅτι δημιουργεῖται και θέμα αἵρέσεως διὰ τοὺς οὕτως ἢ ἄλλως φρονοῦντας. Ἀλλὰ ποῦ γνῶσις τοιούτων θεμάτων και διακρίσεως ὑπαρξίς παρὰ τῆ Καθηγουμένη...

Ἐὰν δὲ ἐπιθυμῆς νὰ γνωρίσης διατί ὁ ἅγιος ἠσχολήθη τοσοῦτον ἐκτεταμένως μὲ τὸ ζήτημα τῆς ἀφίξεως ἢ μὴ τοῦ Πέτρου ἐν Ρώμῃ, σοῦ λέγω ὅτι ἔπραξε τοῦτο διότι ἐπεθύμει νὰ δείξῃ σαφῶς πόσον πλανῶνται οἱ παπικοὶ θεολόγοι διακηρύσσοντες, ὅτι ὁ πρωτοκορυφαῖος Ἀπόστολος διετέλεσε 25 συνεχῆ ἔτη ἐπίσκοπος Ρώμης, ἤτοι μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ Παύλου ἐν αὐτῇ! Ἀλλ' ἂν συνέβαινε κάτι παρόμοιον δὲν θὰ ἔπρεπε ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν ν' ἀναφέρῃ τὸ ὄνομά του εἰς τὴν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολὴν του, ἢ ὁ ἴδιος ὁ Πέτρος νὰ γράψῃ σχετικόν τι εἰς τὰς ἐπιστολάς του; Ὡς ἀντιλαμβάνεσαι πανταχοῦ ἀδιέξοδος διὰ τοὺς πλαστογράφους τῆς ἀληθείας.

Παρὰ ταῦτα ὀφείλω νὰ σοῦ ἀναφέρω, ὅτι τελικῶς οἱ σύγχρονοι ὀρθόδοξοι συντηρητικοὶ θεολόγοι δέχονται ὅτι ἢ μὲν Ἐκκλησία τῆς Ρώμης ἰδρύθη ὑπὸ ἀγνώστων χριστιανῶν μαθητῶν τοῦ Πέτρου και Παύλου, ὁ δὲ Πέτρος ὅτι ἀφίχθη εἰς αὐτὴν μετὰ τὴν ἀποφυλάκισιν τοῦ

Ἐποστολόλου τῶν ἔθνων. Συνεπῶς ὁ ἅγιος Νεκτάριος ἐρευνῶν τὰς γνησίας πηγὰς τοῦ προβλήματος οὐδόλως ἤμαρτεν ἀπορρίψας τὴν λατινικὴν θεωρίαν εἰκοσιπενταετοῦς ἐπισκοπικῆς διακονίας τοῦ Πέτρου ἐν Ρώμῃ. Στηριχθεῖς δὲ τελικῶς καὶ εἰς τὴν σπουδαιοτάτην καὶ γνησίαν μαρτυρίαν τοῦ ἁγίου Κλήμεντος ἀπέρριψε πᾶσαν μετάβασιν τοῦ πρωτοκορυφαίου εἰς τὴν ρωμαϊκὴν πρωτεύουσαν.

Πάντως δὲν φαίνεται ὅτι εἶχεν ἀπόλυτον ἐπ' αὐτοῦ πεποίθησιν, διότι ἐν σελίδι 29 τοῦ ἔργου του γράφει τὰ ἐξῆς σημαντικά: «Ἐὰν τὸ ἅγιον λείψανον τοῦ Ἐποστολόλου Πέτρου μετεφέρθη εἰς Ρώμην, ἢ ἐὰν ἤχθη καὶ ἐμαρτύρησεν ὁ Πέτρος ἐν Ρώμῃ, ἀγνοοῦμεν· διότι ἡ ἱστορία σιωπᾷ, ἐκ δὲ τοῦ χωρίου τοῦ Κλήμεντος δὲν ἐξάγεται ὅτι ἐμαρτύρησεν ἐν Ρώμῃ. **ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΑΝ ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ ΕΚΕΙ**, ἤχθη διὰ τὸ μαρτύριον καὶ δὲν μετέβη ὡς κῆρυξ τοῦ θείου λόγου, οὐδ' ἐγένετο ἰδρυτῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης». Δηλαδὴ ἀφίνει περιθώριον μαρτυρίου τοῦ Ἐποστολόλου ἐν Ρώμῃ, οὐδέποτε ὅμως καὶ ὅτι ἔδρασεν ἱεραποστολικῶς ἐκεῖ, πρᾶγμα ἀσπαζόμενον ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων ἐρευνητῶν.

Πιθανὸν νὰ ἀντιπαρατηρήσῃς ὅτι καλλίτερον ἦτο νὰ μὴ εἶχε καταλήξῃ εἰς τὴν δευτέραν ἀποψίν του, τῆς μηδέποτε δηλαδὴ μεταβάσεως τοῦ Ἐποστολόλου ἐν Ρώμῃ, ἀφοῦ καὶ τὰ Συναξάρια καὶ ἡ ὑπάρχουσα, ἔστω μὴ ἀποδεικτικὴ πάντως ἐνδεικτικὴ Παράδοσις ἀναφέρουν περὶ τοιαύτης μεταβάσεως τοῦ ἁγίου Πέτρου. Σοῦ ἀπαντῶ ὅτι συμφωνῶ εἰς τὴν παρατήρησίν σου, χωρὶς ἐν τούτοις, νὰ θεωρῶ ὅτι ἔσφαλεν ὁ ἅγιος ἐπιμείνας εἰς τὴν ἀποψίν του, διότι καὶ τὰ συναξάρια δὲν ἀποτελοῦν **π ἄ ν τ ο τ ε** ἀψευδεῖς πηγὰς διὰ τοιούτου εἴδους ἐρεύνας.

Μὴ δὲ ἐκπλήσσεσαι ἀκούων ὅτι καὶ εἰς τὰ συναξάρια ὑπάρχουν λάθη, οὐχὶ βεβαίως οὐσίας ἀλλὰ περιφερείας, ὡς λέγομεν, δηλαδὴ χρονολογίας, τοπωνυμίας κλπ. Θέλεις τρανὴν ἀπόδειξιν περὶ τούτου. Ἴδου

σοῦ παραθέτω τὴν γνώμην τοῦ ἁγίου Νικοδήμου, ὅστις εἰς τὸν Πρόλογον τοῦ Συναξαριστοῦ του σημειώνει καὶ τὰ κάτωθι:

«Ὁμοίως ἐσπούδασα νὰ καθαρίσω τὸν παρόντα Συναξαριστὴν μου, καὶ ἀπὸ τὰς αὐτὰς διπλᾶς καὶ τριπλᾶς μνήμας τῶν τε ἀνωτέρω καὶ ἄλλων προσέτι παμπόλλων ἁγίων, αἱ ὁποῖαι ἀτάκτως καὶ ἀηδῶς περιέχονται ἐν τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ καὶ ἐν τοῖς Μηναίοις. Ἐπειμελήθημεν δὲ νὰ καθαρίσωμεν τὴν μετάφρασιν ἡμῶν ταύτην καὶ ἀπὸ τὰ ἐν τῷ Συναξαριστῇ περιεχόμενα **ΕΝΑΝΤΙΑ ΤΗ ΘΕΙΑ ΓΡΑΦΗ ΚΑΙ ΑΠΙΘΑΝΑ ΠΑΡΑ ΤΩ ΟΡΘΩ ΛΟΓΩ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΚΡΙΤΙΚΟΙΣ.** ...Πρὸς τούτοις τὰ ἀσυμβίβαστα, ὅσον τὸ δυνατόν, ἡμῖν, συνεβιδάσαμεν· τὰ ἄτακτα ἐρρυθμίσαμεν· τὰ ἀσαφῆ ἐσαφηνίσσαμεν· τὰ ἀντιφατικὰ καὶ ἀνάρμοστα συναρμόσαμεν...».

Ἄν ἀπερισκέπτως καὶ ἀβασανίστως καὶ ἡ ἀρχαία Ἐκκλησία ἐδέχετο ὅ,τι συνεγράφετο τῷ ὀνόματι δῆθεν τῶν Ἀποστόλων, σήμερον ἔπρεπε νὰ ἔχωμεν μίαν διπλασίαν τοῦλάχιστον εἰς ὄγκον Κ. Διαθήκην, τῆς ὁποίας τὸ ἡμισυ περιεχόμενον θ' ἀπετέλει προῖον αἰρετικῆς γραφίδος! Τὸ αὐτὸ ἄλλως τε δὲν συνέβη καὶ ἀργότερον μὲ τὰ ἔργα τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας; Ἀφίνω ὅτι ὅλοι οἱ αἰρετικοί, ἰδίως οἱ σύγχρονοι, ἰσχυρίζονται ὅτι αἱ αἱρέσεις των διδάσκονται ἐκ τῆς ...ἁγίας Γραφῆς, καὶ ὅτι αὐτοὶ ἀπλῶς ἐρμηνεύουν ταύτην. Τὸ θέμα ὅμως εἶναι τί ἐρμηνεῖα κάνουν! Δυστυχῶς δέ, καὶ τὸ λέγω μὲ θλίψιν, διὰ νὰ διδαχθῶμεν τὸ σύστημά των δὲν ἀπαιτεῖται νὰ γίνωμεν ὀπαδοὶ των· ἀρκεῖ νὰ μελετήσωμεν τὰ δύο κατὰ τοῦ νεοφانوῦς φωστῆρος τῶν ὀρθοδόξων συγγράματα τῆς ὀσιωτάτης καὶ τοῦτο ὑπὲρ ἀρκέτον ἐστι...

Διὰ τοῦτο παντοῦ καὶ πάντοτε ἀπαιτεῖται προσοχὴ καὶ διάκρισις καὶ ἰδίως μελέτη πολλὴ προτοῦ ἀνοίξωμεν τὸ στόμα μας, πρὸ πάντων δὲ προτοῦ κινήσωμεν τὴν γρα-

φίδα μας ἀναφερόμενοι εἰς θέματα σοβαρώτατα ὡς τὸ ἐξεταζόμενον, ἂν δὲν θέλωμεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ σημεῖον τῆς Μαγδαληνῆς! Ποῖον σημεῖον; Θὰ στὸ εἶπη τὸ ἀκολουθοῦν κείμενον.

«Ὁ Νεκτάριος Κεφαλαῶς! Τὸ πνεῦμα τῆς ἀντιλογίας· ὁ ἀπειθῆς καὶ καινοτόμος· ὁ νεωτεριστῆς τῶν ἐσχάτων χρόνων»! (σ. 39) «...ὁ Νεκτάριος Κεφαλαῶς κατ' οὐσίαν εἶναι ἓνας Προτεστάντης μαχόμενος μετ' αὐτῶν κατὰ τῆς ἱερᾶς τῆς πίστεώς μας Παραδόσεως...» (σ. 43).

«Ἄλλ' ὦ γλυκύφθογγε ἅγιε Ἰωάννη Χρυσόστομε. Ἀφάνισε διὰ τῆς εὐχῆς σου τὸν δεύτερον Σίμωνα Μάγον, ὅστις «μεσουρανεῖ» εἰς τὸν ἀέρα σήμερον καὶ ὀνομάζεται Νεκτάριος Κεφαλαῶς»!!! (σ. 55). Δηλαδή ὁ σ τ ε ρ ι σ μ ὸ ς κατὰ τοῦ ἁγίου καίτοι ἐν γνώσει διαστρέφει τοὺς λόγους του! Ἡ Ἁγία Μαγδαληνὴ νὰ τὴν ἐλεήση μεσιτεύσασα προτοῦ εἶναι πολὺ ἀργά...

γ') Ὁ ἅγιος Νεκτάριος δῆθεν ὑπεραπιστῆς τῶν Παπῶν!

Ἐν τῇ ἀνιέρῳ προσπαθείᾳ της ν' ἀποδείξη τὸν ἅγιον τοῦ αἰῶνος μας καί... φιλοπαπικὸν (ποῖον; τὸν ἑκατοντάκις τοῦλάχιστον εἰς τὸ ἔργον του περὶ Σχίσματος ἐλέγχοντα τοὺς Λατίνους διὰ τὰς καινοτομίας καὶ κακοδοξίας των!), παρουσιάζει εἰς τὸ νέον ἔργον της μίαν πρότασιν τοῦ Ὁσίου, ἣ ὁποία κεχωρισμένη τῶν πρὸ αὐτῆς δὲν δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ ὀρθῶς, καὶ καταλήγει εἰς τοιαῦτα συμπεράσματα πὸν θὰ τὴν ζήλευσαν καὶ οἱ δεινότεροι... χιλιασταί! Σοῦ παραθέτω τὸ πλήρες κείμενον διὰ ν' ἀντιληφθῆς τὴν ἀπάτην.

«Ὁ Δημητρακόπουλος λέγει ὅτι ὁ πατριάρχης Μιχαήλ εὐθύς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν λεγάτων τοῦ πάπα συνεκάλεσε σύνοδον Οἰκουμενικὴν, ἐν ἣ πολλοὶ Μητροπολίται καὶ ἐπίσκοποι ἐπαρουσίασαν, ὅτι ἡ Σύνοδος αὐτὴ ἐξέδωκε σημεῖωμα κατὰ τοῦ ἐπὶ τῆς ἀγίας Τραπέζης ρ.φθέντος λιβέλλου καὶ τῇ 20ῇ Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1054 ἀναθέματι καθυπέβαλεν αὐτόν τε (τὸν πάπαν) καὶ τοὺς γράψαντας, ἢ εἰς τὴν σύνταξιν αὐτοῦ συναινέσαντας, καὶ πάντας τοὺς κατὰ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως βλασφημήσαντας, οἱ δὲ λοιποὶ πατριάρχαι, καίτοι μὴ παρουσιάσαντες ἐν τῇ Συνόδῳ ταύτῃ, ἀπεδέξαντο τὰ ὑπ' αὐτῆς ἀποφασισθέντα, καὶ ἐπεψηφίσαντο καὶ τὸν πάπαν τελείως τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐξέκοψαν...».

»Τὰ ὑπὸ τοῦ Δημητρακοπούλου εἰρημμένα εἰσὶν ἀνακριβῆ, διότι, οὔτε Οἰκουμενικὴ συνεκροτήθη σύνοδος, οὔτε πολυπληθὴς ἦτο, οὔτε τὸν πάπαν ἀνεθεμάτισε, οὔτε οἱ πατριάρχαι βεβαιοῦνται ὅτι ἐπεψηφίσαντο, οὔτε τελείως ἐξέκοψαν αὐτόν... (N 33· M 68).

Τί σημαίνουν αἱ ἀνωτέρω ἐνστάσεις τοῦ ἀγίου; ὅτι δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὰ ἀνωτέρω, διότι ὁ πάπας δὲν ἀνεθεματίσθη ἐν τῇ ἀνωτέρω συνόδῳ, ἢ ὁποία δὲν ἦτο Οἰκουμενικὴ, οὐδὲ τελείως ἐξεκόπη, ὥστε νὰ ὑπάρξῃ περίπτωσης θεραπείας τοῦ κακοῦ, οὐδὲ οἱ μὴ παρόντες πατριάρχαι ἀπεδέχθησαν κατ' ἀκολουθίαν τὰ ἀνωτέρω, ἐφ' ὅσον δὲν ἐγένοντο.

Σοῦ παραθέτω νῦν τὰ συμπεράσματα τῆς πλαστογράφου, βάσει βεβαίως τῆς τελευταίας προτάσεως τοῦ ἀνωτέρω κειμένου, διὰ νὰ θαυμάσῃς καὶ φρίξῃς συγχρόνως διὰ τὴν ἀνθρωπίνην κακότητα.

«Ἐν ὀλίγοις ὁ Κεφαλᾶς μᾶς βεβαιώνει ὅτι, οὔτε Οἰκουμενικὴ Ὁρθόδοξος σύνοδος συνεκροτήθη Π Ο Τ Ε διὰ νὰ ἀνεθεματίσῃ τὸν πάπαν, οὔτε οὐδεὶς (sic) ἐκ τῶν ὀρθοδόξων πατριαρχῶν βεβαιοῖ τοῦτο, οὔτε τελείως ἀπέκοψαν τὸν πάπαν Π Ο Τ Ε. Μπᾶ Π ο τ ἐ

δὲν συνεκροτήθη οἰκουμενικὴ σύνοδος ἢ ΠΟΤΕ δὲν ἐγένετο πατριαρχικὴ κατὰ μέρος Ἐπίφασις, ἀναθεματίζουσα τὸν πάπαν; Πόσον ἀπατάσαι Κεφαλαῖ» (σ. 68).

Τὸ ἐπίστευες ποτὲ ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ φθάσῃ εἰς τοιοῦτον σημεῖον ὀρθόδοξος Μοναχὴ; Διὰ τὴν ΤΟΤΕ σύνοδον τοῦ 1053 ἔγραφεν ὁ ἅγιος, ὅτι δὲν ἦτο Οἰκουμενικὴ καὶ δὲν ἀνεθεμάτισεν τὸν Πάπαν, ἀλλὰ τοὺς ἀντιπροσώπους αὐτοῦ, καὶ τὸ τ ὅ τ ε τὸ μεταβάλλει εἰς Π Ο Τ Ε, ὥστε νὰ ἐμφανίσῃ τὸν Ὀσίον αἰρετικόν, ἀφοῦ ἀρνεῖται οἰονδήποτε γινόμενον ἐπίσημον χωρισμὸν μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν Λατίνων. Καὶ μόνον διὰ τὴν ἀνωτέρω πλαστογραφίαν τῆς ὁ πνευματικὸς τῆς πατῆρ πρέπει νὰ τὴν ἀποστερήσῃ τῆς Θ. Μεταλήψεως ἐπὶ ἔτη! Διὰ νὰ συγχύσῃ δὲ ἔτι περισσότερον τὸν ἀπλοῦν ἀναγνώστην, ἀναγράφει κατὰλογον 19 συνόδων εἰς τὰς ὁποίας ἐλήφθησαν ἀποφάσεις κατὰ τῶν Λατίνων καὶ σχολιάζει: «Ἴδου ὅτι δεκαεννέα ὑπῆρξαν αἱ ἅγιοι σύνοδοι αἱ ὁποῖαι ἀναθεματίζουν τὸν πάπαν. Δὲν τὸ ἐγνώριζε τοῦτο ὁ Ν. Κεφαλαῖς ὅταν ἔγραφε ὅτι «οὔτε Οἰκουμενικὴ συνεκροτήθη σύνοδος Π Ο Τ Ε...» (σ. 168). Βλέπεις, συνεχίζει τὴν αὐτὴν ἀνήθικον πλαστογραφίαν θέτουσα ἀντὶ τοῦ τότε τὸ Π Ο Τ Ε, ἐνῶ ὁ ἅγιος γράφει Τ Ο Τ Ε. Τὸ αὐτὸ πράττει ὅταν, διαστρέφουσα τοὺς λόγους του: «Οὔτε οἱ πατριάρχαι βεβαιοῦνται ὅτι ἐπεψηφίσαντο» δηλαδὴ οἱ ΤΟΤΕ, τοῦ 1053, αὐτὴ γράφει: «τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι, οὔτε οἱ πατριάρχαι ἐβεβαίωσαν, ὅτι ὄντως σύνοδος Ὀρθόδοξος ἀνεθεμάτισε Π Ο Τ Ε τὸν πάπαν»!

Τὰ δὲ γραφόμενα ὑπὸ τοῦ Δοσιθέου περὶ συγκροτήσεως Οἰκ. Συνόδου τὸ 1053 ἀποτελοῦν ἀπλούστατα ἀ ν α κ ρ ί β ε ι α ν, εἰς τὰς ὁποίας ἄλλως τε πλουτεῖ ἡ Δωδεκάβιβλός του, οὐχὶ βεβαίως ἐκ κακῆς προθέσεως τοῦ ἀνδρός, ἀλλὰ λόγῳ τῶν συνθηκῶν καὶ τῶν γνώσεων τῆς ἐποχῆς του. Ἀπόδειξις ὅτι καὶ τὰ Πρακτικὰ τοῦ τόμου Β' σελ: 979 δὲν τὴν ἀναφέρουν Οἰκουμενικὴν, ὡς ΨΕΥΔΕΣΤΑΤΑ ἀναφέρει ἡ ἱεροκατήγορος

εἰς τὴν σελίδα 70 τοῦ βιβλίου της, ἀλλὰ ἀπλῶς γράφουν: «Σύνοδος ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπὶ Μιχαὴλ Κηρουλαρίου». Ἴδου διατὶ βλασφημεῖται τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἐν τοῖς ἔθνεσι καὶ δὲν δυνάμεθα οὔτε εἰς αὐτὰ οὔτε εἰς τοὺς ἐγγὺς ἡμῶν νὰ εὐαγγελισθῶμεν τὸ καινὸν μῆνυμα τῆς Χάριτος, πόσον δὲ μᾶλλον περὶ τῆς ...ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας!

* * *

δ') Περὶ τοῦ Διοσκόρου Ἀλεξανδρείας.

Διὰ νὰ παρουσιάσῃ ἐν συνεχείᾳ τὸν θαυματουργὸν ἱεράρχην ὡς δῆθεν βλασφημήσαντα τοὺς πατέρας τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς τί πράττει; Ἀντιγράφει μίαν πρότασιν τοῦ ἁγίου τελείως ἀθῶαν, ἐκ τῆς ὁποίας παρὰ ταῦτα ἐξάγει, κατὰ τὴν γνωστὴν μέθοδόν της, φοβερὰ συμπεράσματα. Ἀντιγράφω κατωτέρω ὀλόκληρον τὴν περιόδον εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει ἡ πρότασις, διὰ νὰ σὲ διευκολύνω ν' ἀντιληφθῆς τὴν ἀπάτην τῆς ὀσιολογιωτάτης...

«Ἐν δὲ τῇ Δ' Οἰκ. Συνόδῳ οἱ τοῦ Λέοντος πάπα Ρώμης λεγαῖτοι ἀπητησαν, ἵνα ἐξέλθῃ τῆς Συνόδου ὁ Διόσκουρος, μὴ κεκηρυγμένος ἔτι αἰρετικός, διὰ τὴν ψευδῆ πρόφασιν ὅτι συνεκάλεσε σύνοδον ἄνευ ἀδείας τοῦ πάπα!!!, ἐν ᾧ οὐδὲ μία Σύνοδος συνεκλήθη τῇ ἀδείᾳ τοῦ πάπα, ἀλλὰ πάντοτε τῇ διαταγῇ τῶν αὐτοκρατόρων, συνεννοουμένων μετὰ τῶν πατριαρχῶν Κων)πόλεως ἢ μετ' ἄλλων πατριαρχῶν. Τοιαύτη ἦτο ἡ χριστιανικὴ συνδρομὴ τοῦ πάπα Λέοντος τοῦ ὑπὸ βαρεῖς ὄρους καὶ συνθήκας ὑποστηρίζαντος τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἐν τῇ ἐν Χαλκηδόνι Συνόδῳ. Κηρύττω μετὰ πεποιθήσεως ὅτι ὁ Μονοφυσισμὸς δὲν θὰ ἐκραταιοῦτο, εἰὰν ὁ Διόσκουρος

δὲν ἀπεβάλλετο τόσον προσβλητικῶς τῆς Συνόδου». (Ἰστ: Σχίσματος Α' σ. 175).

Ὡς σαφέστατα ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ κειμένου ὁ ἅγιος Νεκτᾶριος κατηγορεῖ τοὺς ἀντιπροσώπους καὶ μόνον τοῦ πάπα καὶ οὐδένα ἐκ τῶν Ἀνατολικῶν πατέρων, διότι διὰ τῆς διαγωγῆς των ἐγένοντο αἰτία νὰ σκληρυνθοῦν οἱ ὄπαδοὶ τοῦ Διοσκοῦρου καὶ νὰ κραταιωθῇ ὁ Μονοφυσιτισμός. Ἐν συνεχείᾳ δὲ δὲν παραλείπει ὁ τῆς Αἰγίνης φρουρὸς νὰ ἐξαγάγῃ καὶ τὰ ἀντιπαπικὰ συμπεράσματά του, γράφων ὅτι ὁ πάπας Λέων εἶχε συμβουλέψει τοὺς λεγάτους νὰ ἐνεργήσουν οὕτω, προκειμένου νὰ ἐπιβάλλῃ καὶ πάλιν τὸ παπικὸν πρωτεῖον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ὁποίαν εἶχε βοηθήσει προηγουμένως διὰ τῆς δογματικῆς ἐπιστολῆς πὺν ἔστειλε ἐκ τῆς Ρώμης, συμβάλλουσα εἰς τὴν λύσιν τοῦ χριστολογικοῦ προβλήματος. Βλέπεις πῶς παρακολουθεῖ κατὰ πόδας τὰς λατινικὰς καινοτομίας καὶ ἀξιώσεις, ὁ δῆθεν παπιστὴς κατὰ τὴν ἀξιοθρήνητον Μοναχὴν τῆς Κοζάνης; Ἀνάγνωσε τώρα καὶ τὰ συμπεράσματά της, διὰ τὴν τελευταίαν καὶ μόνον πρότασιν τοῦ ἀνωτέρου κειμένου, δεδομένου ὅτι τὰ λοιπὰ τὰ ἀπέκρουσε καταλλήλως ἐκ τοῦ ἀναγνώστου της.

«Ἐν τούτοις ἔρχεται ὕστερα ἀπὸ 15 αἰῶνας ἓνας ἀμαθὴς καὶ ἀσυλλόγιστος ἄνθρωπος, Κεφαλᾶς ὀνομαζόμενος, καὶ καταφέρεται φρεῦ! κατὰ τῆς Δ' ἀγίας Οἰκ. Συνόδου, ἣ ὁποία δι' αὐτὸν ὑπῆρξεν.... ἄδικος! Ποῖον ἠδίκησε ἢ ἐν Χαλκηδόνι Δ' Οἰκ. Σύνοδος, Κεφαλᾶ; Τόν.... Διόσκορον, μᾶς ἀπαντᾶ! Καῦμένε Κεφαλᾶ! Τοῦλάχιστον δὲν ἐνεθυμήθης ὅτι ὑπερασπιζόμενος σὺ τὸν Διόσκορον «τὴν καρδίαν τοῦ Σατανᾶ», ὡς λέγει ὁ ἅγιος Δοσίθεος, ὑπερασπιζόμενος λέγομεν, τὸν Διόσκορον, γίνεσαι θεομπαίκτης;» (σ. 65)

Καὶ ὁμως παρὰ τὰς ἀνωτέρω ἀπάτας καὶ διαστρωφᾶς της συνεχίζει νὰ πιστεύῃ ὅτι διακονεῖ τὴν ἀλήθειαν

καὶ δὴ «γνησίως»! Ὁ Θεὸς νὰ σώζη καὶ τοὺς ἐχθρούς
μας ἀπὸ μίαν τοιαύτην ...γνησιότητα!

Τὶ τὰ θέλεις, ἀγαπητέ μου. Ἡ μέθοδος τῆς ἀνωτέ-
ρω Μοναχῆς ὀλίγον ἢ μᾶλλον οὐδόλως διαφέρει τῶν
αἰρετικῶν συγγραφεῶν καὶ ἐπιχειρημάτων. Θέλεις πρό-
σφατον παράδειγμα. Ἴδου. Στὰς Ἀθήνας ἐγένετο προ-
σφάτως διάλεξις ὑπὸ Οὐνίτου κληρικοῦ καὶ διὰ νὰ ὑ-
ποστηρίξῃ οὗτος τὰ ψεύδη τῶν Οἰκουμενιστῶν, ὅτι δῆ-
θεν ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία δὲν ἔχει ἐπισήμως χωρι-
σθῆ τῆς Δυτικῆς τοιαύτης, ἀνέφερε σὺν τοῖς ἄλλοις
καὶ τὴν κριτικὴν τοῦ ἁγίου διὰ τὰ λεχθέντα ὑπὸ τοῦ
Δημητρακοπούλου χωρὶς νὰ ἀναφέρῃ τὶ δέχεται μετὰ
τὴν ἀνωτέρω κριτικὴν ὁ Πενταπόλεως, ὅτι δηλαδὴ πρέ-
πει «νὰ ἐπιζητήσωμεν Π Ρ Ο Σ Ω Τ Ε-
Ρ Ω τὸν χρόνον, τὸν λόγον καὶ
τὸν τρόπον, ΚΑΘ ΟΝ ΣΥΝΕΤΕΛΕΣΘΗ ΤΟ
ΣΧΙΣΜΑ»*! Συμπέρασμα: Μία ὀρθόδοξος Μοναχὴ καὶ
εἷς αἰρετικὸς κληρικὸς συνηντήθησαν εἰς τὰ γραφόμε-
νά των καὶ τὰς μεθόδους των, διὰ ν' ἀποδειχθῆ, ὅτι ἡ
αἵρεσις ὀλίγον ἀπέχει τῆς προσπαθείας νὰ πολεμῇ τις
τοὺς ἁγίους τοῦ Θεοῦ! Ἴδου ἡ κατάληξις τῆς εὐσεβοῦς
«Στουδιτίσεως» τῆς Κοζάνης!!.

Ἀγαπητέ μοι π. Ἀκάκιε,

ὡς ἐμφαίνεται καὶ ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ἤδη ἀναι-
ρεθείσης ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ἡ ἱεροκατήγορος Μοναχὴ ἔ-
χει νοσήσει σχεδὸν ἀνιάτως.... Θέλεις ἀπόδειξιν; Ἐν-
θυμήσου τὰ περὶ τῆς σατανικῆς...εὐχῆς πού σοῦ εἶχα
ἀναφέρει. Τότε πού ἔγραφε τὴν εὐχὴν ἐκείνην ἤτο
1974 καὶ τὸ ἔργον τῆς τὸ ἐκυκλοφόρησε φθινόπωρον
τοῦ 1975, ἀσφαλῶς φοβουμένη τὰς συνεπειάς. Τελι-
κῶς, βλέπεις, ὁ πειρασμὸς τῆς δόξης ὑπερίσχυσε, συν-
εργήσαντος εἰς τοῦτο μεγάλως καὶ τοῦ πλήθους τῶν ἐ-
πιστολῶν τῶν ἀφελῶν θαυμαστῶν της...

(*) Ἴστ. Σχισμ: Β', σ: 79.

Ἐνῶ λοιπὸν εἰς τὴν εὐχὴν τῆς ἐκείνης δ ο λ ί ω ς — ἀφοῦ ἦτο σατανική, ὡς εἶπομεν — ἠύχετο ὅπως οἱ ἀναγνώσται τῶν ἔργων τοῦ ἁγίου, ἂν ταῦτα εἶναι σύμφωνα πρὸς τοὺς πατέρας τῆς Ζ' Οἰκ. Συνόδου, ἔχουν τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῶν πατέρων τῆς ἀνωτέρω Συνόδου, ἔρχεται ἡ ἰδία μετὰ δύο ὁλόκληρα ἔτη καὶ ὁμολογεῖ ὅτι ὕ π ε κ ρ ί ν ε τ ο τότε γράφουσα τὴν εὐχὴν ἐκείνην, **ΔΙΟΤΙ ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ** ἐπίστευσεν ὅτι ἦτο δυνατόν ποτε τὰ ἔργα τοῦ ἁγίου νὰ εἶναι ὀρθόδοξα, καὶ συνεπῶς δυνάμενα νὰ ὠφελήσουν τοὺς ἀναγνώστας των! Πρὸς ἀπόδειξιν σοῦ παραθέτω τὰς τελευταίας κρίσεις τῆς ἐπ' αὐτοῦ:

«Ἐὰς τολμήσῃ τὴν πᾶς φοβούμενος Θεόν, καὶ θέλων νὰ λέγεται ὀρθόδοξος, ἄς τολμήσῃ τὴν ἀσπασθῆτα αἰρετικὰ ὁστᾶ τοῦ Κεφαλᾶ, ὅστις ὡς διεπιστώσαμεν, πράγματι ὑπῆρξε Μέγας πρόδρομος τῆς σημερινῆς ἐνώσεως μεταξὺ πάπα καὶ Νεοσημερολογιτῶν ἐπισκόπων» (σ. 173) Καὶ καταλήγει ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν ἱερομόναχον Χαραλάμπη: «Ἡμεῖς τοῦτο ἔχομεν νὰ σᾶς ἀπαντήσωμεν. Ὅτι ὁ Νεκτᾶριος Κεφαλᾶς **ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΓΙΟΣ**, ἀλλὰ μάλιστα καὶ ἐχθρὸς τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, καθότι ἀπέθανε ἀμετανοήτος, μὴ ἀναθεματίσας δημοσίως τὰ αἰρετικὰ αὐτοῦ φρονήματα» (σ. 177). Τὰ ἀνωτέρω πού σοῦ παρέθεσα ἴσως νὰ ἦσαν περιττά, ἀφοῦ ἐκ τοῦ προλόγου τῆς **ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ** γράφει: «Ὁ Νεκτᾶριος Κεφαλᾶς εἶναι διπλοῦς αἰρετικὸς ἀπὸ τὸν Ἀθηναγόραν»! (σ. 12)

Ἐὰς τὴν καμαρώσῃ λοιπὸν τὴν «ὁμολογήτριάν» του τὴν π. Μάρκος Χανιώτης καὶ οἱ λοιποὶ ἀφελεῖς θαυμασταί της, καὶ ἄς ἴδουν πού τὴν κατήντησαν μὲ τοὺς ἐπαίνους καὶ τὰς ἀκρίτους κολακείας των. Καὶ τὸ χειρότερον εἶναι, ὡς ὑποπτεύομαι, ὅτι δὲν τολμοῦν καὶ νὰ θέλουν τὴν ἐπιπλήξουν, διότι τὰ...ἀναθέματα

είναι εἰς χεῖρας τῆς ἀπειλοῦσα πάντα ἐναντιόφρονα*...

Περισσότερον ὅμως ἀπὸ τοὺς σκανδαλισθέντας ἀναγνώστας τῆς, ἀδελφέ μου, λυποῦμαι τὰς ἀδελφὰς τῆς «'Αναλήψεως», αἱ ὁποῖαι ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν κινδυνεύουν ψυχικῶς, φοβερὰ ὑπακούουσαι εἰς μίαν τοιαύτην πεπλανημένην Γερόντισσαν! Προσευχῆσου καὶ σὺ δι' αὐτάς, διότι ἐν ἑκ τῶν δύο ἔχουν νὰ ἐκλέξουν ἐκεῖ πὺ ἦλθαν πλέον τὰ πράγματα· ἢ νὰ ψηφίσουν νέαν Καθηγουμένην, δυναμένην νὰ διασώσῃ τὸ καταποντιζόμενον Κοινοβίον των, ἢ νὰ ἀναζητήσουν ἄλλοῦ λιμένα σωτηρίας.

Ζητῶ καὶ πάλιν συγγνώμην διότι σὲ κούρασα διὰ τοῦ ἐκτενοῦς ὑστερογράφου μου, ἀλλὰ τὸ ἐπέβαλλεν, ὡς ἀντιλαμβάνεσαι, ἢ τῶν πραγμάτων ἔκβασις.

Θ. Μ.

(*) Ὡς ἐπληροφορήθην κατ' αὐτάς οἱ Ζηλωταὶ Ἀγιορεῖται Πατέρες πρόκειται ν' ἀποκηρύξουν τὰ κατὰ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου ἔργα τῆς δι' ἐπισήμου ἰδηλώσεώς των. Θὰ πράξουν πολὺ ὀρθῶς, διότι διαφορετικὰ ἢ ἰσ ι γ ἢ των θὰ τοὺς ἐνεφάνιζεν ἀπ' ἐνὸς μὲν ὡς ἑπικροτοῦντας τὰ θλάσφημα δημοσιεύματα τῆς ἡγουμένης τῆς «'Αναλήψεως», ὡς δυστυχῶς πράττει μέχρι στιγμῆς ἡ Σύνοδος τῆς Κάνιγγος 32, ἀπ' ἐτέρου ἰδέ, ὡς ε ὑ α ρ ι ε σ ι τ ῆ θ έ ν τ ι α ς ἐκ τῆς ἀφιερώσεως τοῦ πρώτου κατὰ τοῦ Ἁγίου ἔργου τῆς ε ἰ ς α ὑ τ ι ο ὑ ς. Ἀγαμένομεν, καὶ μαζί με ἡμᾶς καὶ ὅλοι οἱ πιστοὶ πὺ τιμοῦν τὸν Ἅγιον.

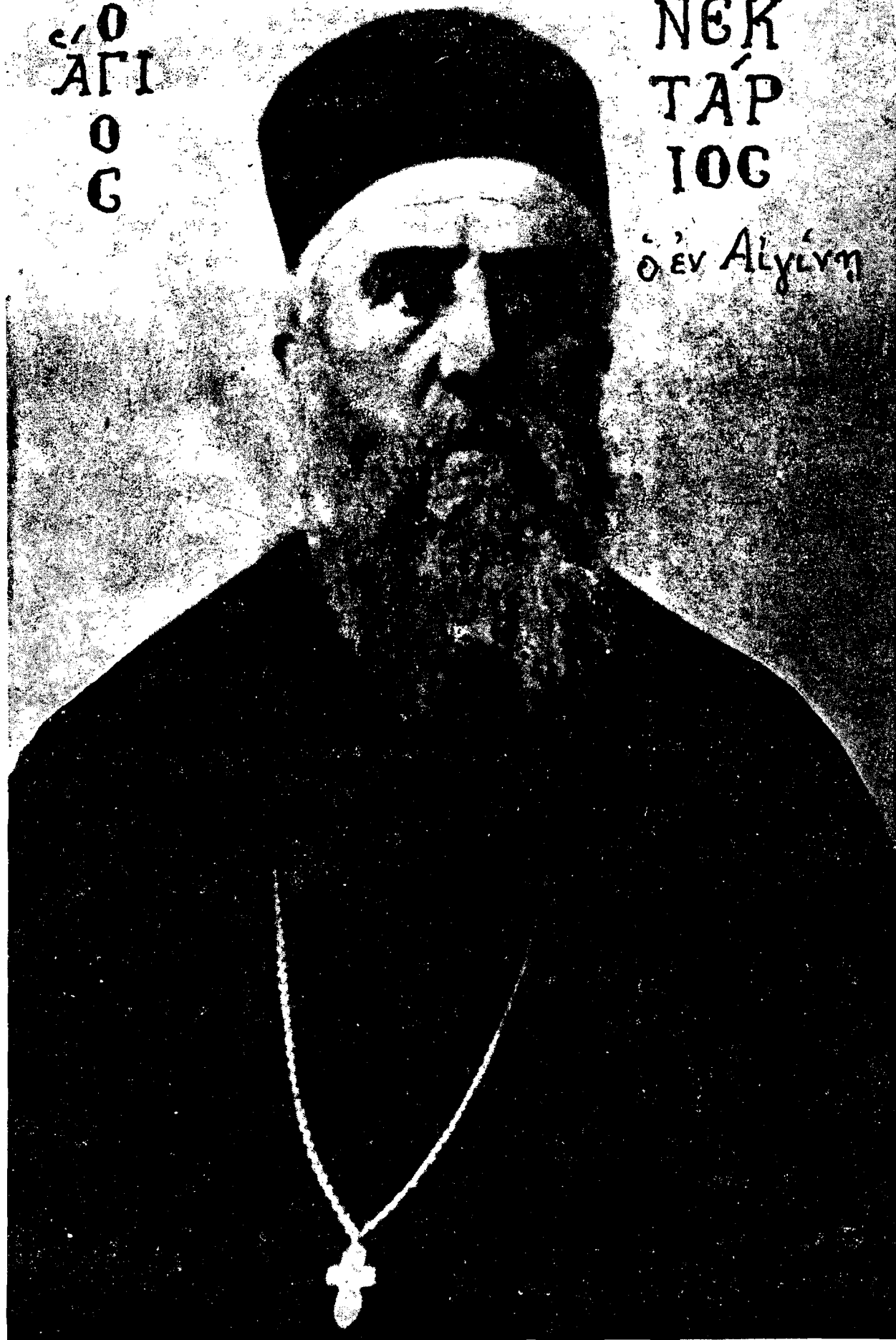
Σημειώσεις: Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ: 254 φύλλον τοῦ «Ὁρθοδόξου Τύπου» ἐδημοσιεύθη ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον: **Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ, ΑΙ ΙΕΡΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΑΙ Ο ΜΟΝΑΧΙΣΜΟΣ.** Εἰς τὰ προλεγόμενα τοῦ ἄρθρου καὶ δὴ ἐν σελίδι 1, ἀναγράφεται ὅτι α) «Μετὰ τινὰ ἔτη, μελετήσας βαθύτερον τὰ πράγματα ὁ ἅγιος Νεκτάριος, ἔγραψεν ὑπὸ ἐ ν τ ε λ ῶ ς δ ι ἄ φ ο ρ ο ν π ν ε ὺ μ α καὶ ἀπέβη δεινὸς καὶ ἀκαταμάχητος ὑποστηρικτῆς τῆς προσκυνήσεως τῶν ἁγίων **Εἰκόνων...**» καὶ β') «Αἱ τελευταῖαι γνώμαι τοῦ ἁγίου Νεκταρίου περὶ ἁγίων **Εἰκόνων** ὅσον καὶ περὶ **Μοναχισμοῦ**, ὁ λ ω ς δ ι ἄ φ ο ρ ο ι τῶν παλαιότερων γνωμῶν αὐτοῦ, εἶναι τελείως ἀνεπίληπτοι...»

Ἄμφότεραι αἱ ἀνωτέρω ἐκφράσεις τυγχάνουν ἀ ν α κ ρ ι β ε ῖ ς καὶ ἀ δ ὀ κ ι μ ο ι, δεδομένου ὅτι ὁ ἅγιος ἐν τῷ ἔργῳ του περὶ Οἰκ. Συνόδου ΟΥΔΟΛΩΣ κατεφέρθη κατὰ τῆς προσκυνήσεως τῶν σεπτῶν **Εἰκόνων**, κρίνας αὐστηρῶς πως μ ὀ ν ο ν τὸ εἰκονόφιλον **Μοναχικὸν** τάγμα τῆς ὑπ' ὄψει περιόδου. Σημειώσαι δέ, ὅτι ἡ ἀνωτέρω δυσμενῆς κριτικὴ του δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν καὶ ἀναφορὰν πρὸς τὸ ὑψηλὸν **Μοναχικὸν** ἰδεώδες, τὸ ὁποῖον ἀείποτε ἐσέβετο ὁ ἅγιος, ἀλλὰ πρέπει πάντοτε νὰ ἐννοῆται ἐν συσχετισμῷ πρὸς τὰς τῆς περιόδου ἐκείνης ἐνεργείας τοῦ **Μοναχισμοῦ**, τῶν ὁποίων ἐνεργειῶν, τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ σοὶ περιέγραφα ἐν πλάτει εἰς τὰ σχετικὰ κεφάλαια τῆς παρούσης. Ταῦτα πρὸς ἀποφυγὴν σκανδαλισμοῦ σου ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου καὶ πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἐν προκειμένῳ ἀληθείας, τὴν ὁποίαν μᾶλλον ὁ προλογίσας τὸ ἄρθρον συντάκτης τῆς ἐφημερίδος δὲν εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσῃ ἐ ξ ἁ μ ἑ σ ο υ μελέτης τῶν συγγραμμάτων τοῦ θαυματουργοῦ Ὁσίου.

Ὁ
ΑΓΙ
ΟΣ

ΝΕΚ
ΤΑΡ
ΙΟΣ

ὁ ἐν Αἴγυπῳ

«Ἡμεῖς ἀγαπητὲ ἀδελφέ, συναίσθησιν ἔχοντες τῆς ἡμετέρας ἀναξιό-
τητος καὶ γυμνότητος, οὐδὲ τολμῶμεν κἄν νὰ συγκρίνωμεν ἡμᾶς πρὸς
τὸν ἐλάχιστον τῶν Μοναχῶν, τὸν ἐν τῇ ἀσκήσει καὶ σεμνῇ πολιτείᾳ ζῶν-
τα». Ὁ ἅγιος Νεκτᾶριος πρὸς Ἰωάσαφ Μοναχόν.

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Τὰ προπύλαια τῶν...παρανοήσεων!	8
Ἡ ἀπαρχὴ τῶν διαστροφῶν!	13
Περὶ τοῦ Πατριάρχου ἁγίου Γερμανοῦ	14
Περὶ Κων/νου Ε' τοῦ Κοπρωνύμου ἀποκληθέντος	17
Περὶ μίαν...πλαστογραφίαν!	21
Πρωτοφανῆς συνεργασία πλαστογραφίας καὶ παρανοήσεως!	23
Περὶ τῶν Στουδιτῶν καὶ τῶν ἐνεργειῶν των	29
Ἡ ἀληθῆς εἰκὼν τοῦ ἁγίου Νεκταρίου	40
Περὶ τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου Κων/λεως	46
Τὰ περὶ πρωτείου πλαστογραφήματα!	49
Περὶ Μιχαὴλ Κηρουλαρίου	55
Περὶ Ἰωάννου Βέκκου	57
Καὶ πάλιν περὶ Βέκκου	60
Τὰ σφάλματα τῶν ἁγίων	64
Διαστροφῶν....ἄλυσος!	69
Τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου	71
Μιὰ σατανικὴ...εὐχὴ	76
Ἡ ἀναίρεση τῆς Ἐπιστολῆς. Περὶ τῆς ἡλικίας τοῦ Κυρίου	84
Ἀπόστολος Πέτρος καὶ Ρώμη	88
Ὁ ἅγιος Νεκτᾶριος δῆθεν ὑπερασπιστῆς τῶν παπῶν!	94
Περὶ τοῦ Διοσκόρου Ἀλεξανδρείας	97

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

1) Ὁ ἅγιος Νεκτάριος, ὁ Ἱεράρχης, ὁ Λόγιος, ὁ Ἀσκητής, Ἀθήναι 1970, σσ. 238.

2) Διάλογοι τῆς ἐρήμου περὶ Οἰκουμενισμοῦ, Ἀθήναι 1971, σσ. 308.

3) Ἐὐχαριστιακὴ συμμετοχὴ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει, Ἀθήναι 1972, σσ. 278.

4) Ἡμερολογιακά, μελέται καὶ ἀπαντήσεις δημοσιευθεῖσαι αὐτοτελῶς ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν. Σύνολον σελίδων 118.

5) Οἰκουμενικά, μελέται καὶ ἀπαντήσεις δημοσιευθεῖσαι αὐτοτελῶς ἀναφορικῶς πρὸς τὸ πατριαρχικὸν μνημόσυνον καὶ τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, σσ. 190.

6) Ἐὐχαριστιακά, μελέται καὶ ἀπαντήσεις δημοσιευθεῖσαι αὐτοτελῶς ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἀπαιτουμένην προετοιμασίαν τοῦ πιστοῦ πρὸ τῆς θείας Κοινωνίας, Σύνολον σ. 48.

7) Νεοφύτου τοῦ Καυσοκαλυβίτου, Περὶ τῆς συνεχοῦς Μεταλήψεως. Εἰσαγωγή — Κείμενον ἀνέκδοτον — Σχόλια. Ἀθήναι 1976, σσ. 210 (Ἐκδόσεις «Τῆνος», Στυλ. Λαγουρός, Βαλσαμῶνος 6 Ἀθήναι 705. Τηλ. 64.25.998. Τιμᾶται δρχ. 90).

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

1) Ὁ ἅγιος Νεκτάριος, ὁ Ἱεράρχης, ὁ Λόγιος, ὁ Ἀσκητής, Ἀθήναι 1970, σσ. 238.

2) Διάλογοι τῆς ἐρήμου περὶ Οἰκουμενισμοῦ, Ἀθήναι 1971, σσ. 308.

3) Ἡ εὐχαριστιακὴ συμμετοχὴ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει, Ἀθήναι 1972, σσ. 278.

4) Ἡ μερολογιακὰ, μελέται καὶ ἀπαντήσεις δημοσιευθεῖσαι αὐτοτελῶς ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν. Σύνολον σελίδων 118.

5) Οἰκουμενικὰ, μελέται καὶ ἀπαντήσεις δημοσιευθεῖσαι αὐτοτελῶς ἀναφορικῶς πρὸς τὸ πατριαρχικὸν μνημόσυνον καὶ τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, σσ. 190.

6) Εὐχαριστιακὰ, μελέται καὶ ἀπαντήσεις δημοσιευθεῖσαι αὐτοτελῶς ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἀπαιτουμένην προετοιμασίαν τοῦ πιστοῦ πρὸ τῆς θείας Κοινωνίας, Σύνολον σ. 48.

7) Νεοφύτου τοῦ Καυσοκαλυβίτου, Περὶ τῆς συνεχοῦς Μεταλήψεως. Εἰσαγωγὴ — Κείμενον ἀνέκδοτον — Σχόλια. Ἀθήναι 1976, σσ. 210 (Ἐκδόσεις «Τῆνος», Στυλ. Λαγουρός, Βαλσαμῶνος 6 Ἀθήναι 705. Τηλ. 64.25.998. Τιμᾶται δρχ. 90).